MINISTERUL DE INTERNE
SERVICIUL CULTURAL, PRESĂ ȘI EDITORIAL

SPIONAJ LA ȘCOALA DE ECHITAȚIE

București – 1976

M I N I S T E R U L   D E   I N T E R N E
SERVICIUL CULTURAL, PRESĂ ȘI EDITORIAL

SECRET DE SERVICIU

SPIONAJ LA ȘCOALA DE ECHITAȚIE

Nr. [illegible]56

1976

Traducător: cpt. ION NUȚĂ
Coperta: serg.-maj. COSTEL CRIȘAN

„Spionaj la școala de echitație" este o lucrare realizată prin traducerea selectivă și prelucrată a unui roman apărut în Franța, al cărui autor este Wolfgang Lotz, spion israelian.

Caracterul autobiografic declarat al romanului, faptul că autorul, stabilit în Israel, vorbește fără îndoială în numele și în interesul serviciului de spionaj pe care l-a servit — iar acest interes nu poate exclude și anumite scopuri de dezinformare — îndeamnă la o oarecare circumspecție în aprecierea unor împrejurări sau afirmații, la o lectură făcută cu mult discernămînt politico-profesional. Dealtfel, luarea în considerare a eventualelor încercări de dezinformare își are justificarea în însuși faptul că acest scop, după cum reiese chiar din paginile cărții, a fost un comandament al activității și conduitei spionului, inclusiv în timpul anchetei, procesului și detenției sale.

Dincolo însă de aceste firești reticențe, cartea prezintă cititorilor un profesionist bine instruit și pregătit, cu evidente calități și posibilități informative, dintre care menționăm: inteligența; sociabilitatea; cunoașterea limbilor străine de circulație internațională sau restrînsă, lucru nemărturisit în nici o împrejurare; spiritul de observație, de analiză și sinteză; calmul și stăpînirea de sine etc.

Pentru a nu idealiza însă chipul spionului, vom menționa că — dacă cele povestite sînt întru totul reale — uneori și-a supraestimat calitățile, subestimînd, totodată, competența profesională a contraspionajului advers. Astfel, una din marile sale

greşeli a fost transmiterea informaţiilor prin eter, ani în şir, din acelaşi loc, greşeală ce pentru spionajul modern este inadmisibilă şi care, dealtfel, s-a dovedit a-i fi fatală lui Lotz.

Succesele sale informative au fost posibile datorită unei foarte bune acoperiri, care s-a dovedit atît de eficace, încît doi ofiţeri din serviciul de spionaj israelian au propus şefilor lor să devină, „ca şi neamţul", crescători de cai, fără a bănui că Lotz le era coleg.

În strînsă legătură cu această acoperire este subliniată şi ideea că publicitatea poate, uneori, impieta o judicioasă folosire a legendei într-o lume a războiului nevăzut, în care regula e anonimatul. Aşa s-ar fi putut întîmpla şi cu eroul cărţii a cărui fotografie umplea coperta unei reviste vest-germane, ce-l prezenta pe „conaţional" în postură de mare crescător de cai.

Lotz n-a cules informaţii — după cum se destăinuie — prin reţea, ci, în primul rînd, personal. Se pare că nici n-a trebuit să facă eforturi deosebite în acest sens, întrucît multe — şi uneori importante — informaţii şi date cu caracter secret le obţinea datorită tendinţelor de pălăvrăgeală ale interlocutorilor săi de la recepţii, cocteiluri, serate sau dineuri. Stimulaţi de alcool, generali egipteni sau ingineri vest-germani ori soţiile lor guralive îşi încredinţau unii altora ceea ce trebuia să păstreze fiecare pentru sine, aşa că spionului nu-i rămînea altceva de făcut decît să-şi ascută auzul şi să înregistreze tot ce-l interesa.

Altă metodă utilizată frecvent de el consta în observarea directă a obiectivelor militare, în care scop a efectuat deplasări în zonele ce prezentau interes, de cele mai multe ori însoţit de soţia lui, transformată de fapt în spion fără soldă. Bineînţeles că şi în această direcţie a primit concursul involuntar al unor cadre militare egiptene, a căror lipsă de vigilenţă a culminat cu introducerea cuplului Lotz — surprins în imediata apropiere a unei baze de rachete — în interiorul acestui obiectiv deosebit de important, pentru interogare. În măsura în care faptul corespunde realităţii şi nu reflectă o tendinţă — posibilă — de desconsiderare a adversarului, însăşi

restituirea, împreună cu alte obiecte personale, a unor filme nedevelopate, făcute de Lotz în scop de spionaj, reprezintă o evidentă dovadă a lipsei de vigilenţă şi de profesionalism a celor ce l-au demascat.

În legătură cu calitatea informaţiilor, apreciate chiar de autorităţi a fi în proporţie de 96 la sută reale, se remarcă că valoarea lor operativă a fost ridicată, lucru demonstrat de faptul că pe baza lor a putut fi urgent retrasă o spioană israeliană desconspirată sau că s-a putut stabili, cu ajutorul datelor furnizate de Lotz, că un aeroport militar egiptean, considerat la Tel Aviv a fi fals, era, de fapt, real.

Diversitatea modurilor de concepere şi realizare a unor legende şi combinaţii informative, mijloacele, metodele şi procedeele utilizate pentru culegerea şi transmiterea informaţiilor, ingeniozitatea infiltrării spionului, efectuarea unor studii temeinice şi multilaterale despre persoanele punctate în vederea recrutării şi stabilirea punctelor lor vulnerabile, ca şi stilul alert şi atractiv, de suspens al lucrării fac din aceasta o sursă bibliografică de valoare pentru pregătirea de specialitate a lucrătorilor de securitate.

Cpt. SORIN-IOAN BOLDEA
Cpt. GHEORGHE VARGA

ATUURI

„Domnule Lotz, curtea vă găsește vinovat de crimele pentru care sînteți acuzat. Vă declară vinovat de acte continue și repetate de spionaj și sabotaj, comise în favoarea Israelului și îndreptate împotriva Republicii Arabe Unite... Crime pedepsite cu moartea... Doamnă Lotz, curtea vă recunoaște..."

M-am trezit transpirat și am sărit din pat. Soarele strălucea dincolo de jaluzele, iar din depărtare venea zumzetul mașinilor care treceau spre Tel Aviv. Era mai tîrziu decît crezusem, pentru că, pe terasă, Waltraud își sorbea cafeaua citind cotidianul de dimineață. Ea îmi arătă un titlu mare, „Căsătorie între spioni", și, dedesubt, fotografia mea. Eram într-un costum închis, încadrat de prim-ministrul, Golda Meir, și mireasa, Marcelle Ninio, pe care, ca naș, tocmai o condusesem la altar. Totul părea îndepărtat, foarte departe de Cairo, de arestarea noastră, de ziarele în ale căror coloane, săptămîni de-a rîndul, apăruseră detaliile cele mai spectaculoase ale procesului nostru public.

Tot timpul acestui proces, care a început la 27 iulie 1965 și a continuat aproape o lună, am susținut că sînt de naționalitate germană și că fusesem contactat de serviciile secrete israeliene cu scopul de a face spionaj pentru ele [1], lăsînd să se înțeleagă că am acceptat această colaborare din motive pur materiale. De fapt, eram foarte sigur de acoperirea mea căci,

[1] Din paginile lucrării „Gehlen, de la F.H.O. la B.N.D." de Mihai Ilie, vol. II, editată și difuzată în aparat în anul 1975, pag. 113—116, rezultă că Lotz ar fi fost pregătit și infiltrat în Egipt de B.N.D. Nu este exclus ca nepotrivirile de nume și date existente între memoriile scrise de Wolfgang Lotz și lucrarea sus-menționată să se datorească dorinței spionului israelian de a escamota rolul jucat de Gehlen în această afacere. (N.R.)

deşi părăsisem Germania în 1933 pentru a mă stabili în Palestina, îmi păstrasem dubla cetăţenie, iar actele mele de identitate nemţeşti erau de o autenticitate absolută.

M-am născut în Mannheim în 1921. Tatăl meu, Hans, condusese un teatru din Berlin. Mama, Helene, era actriţă. Am moştenit de la amîndoi talentul de comediant, ceea ce avea să fie pentru mine un atu de importanţă vitală în meseria practicată în Egipt, unde, afişînd un farmec plin de emfază şi fiind un povestitor excelent şi un mim desăvîrşit, am intrat în pielea omului bogat, şarmant, generos, dotat cu simţul umorului, care se bucura de excelente relaţii în înalta societate.

Întrucît părinţii mei erau indiferenţi în materie de religie, n-am fost circumcis, amănunt important pentru că întărea verosimilitatea acoperirii mele şi în cele din urmă mi-a salvat viaţa.

Mi-am petrecut copilăria la Berlin, unde, în 1931, am început studiile secundare la un gimnaziu.

Scurtă vreme după intrarea mea în această şcoală, părinţii s-au despărţit, iar tata, la puţin timp, a murit. În 1933, mama a emigrat în Palestina şi m-a luat cu ea. Adaptarea la noua existenţă a fost foarte grea pentru această berlineză transplantată în mod brutal dintr-un mediu rafinat, plin de viaţă într-un teren semi-pustiu, o ţară subdezvoltată, căreia îi trebuiau pionieri. Mama nu vorbea ebraica şi nu cunoştea pe nimeni. A trebuit să învingă multe dificultăţi înainte de a intra ca actriţă în trupa teatrului Habimali. N-aveam decît doisprezece ani şi, pentru mine, integrarea a fost mai uşoară. Mi-am continuat studiile într-o şcoală agricolă, la Ben Shemen, unde s-a născut în sufletul meu dragostea pentru cai, lucru ignorat atunci, dar care avea să joace un rol atît de important în viaţa mea.

Cu anii, tensiunea dintre arabi şi evrei creştea. În 1937, la şasesprezece ani, m-am înrolat în Hagana, armata clandestină a comunităţii evreieşti din Palestina.

Cînd a izbucnit cel de-al doilea război mondial, mi-am falsificat data de naştere şi m-am angajat în armata britanică. După ce m-am instruit în comandouri, am fost trimis foarte curînd în Egipt. Englezii îşi dăduseră repede seama de avantajul pe care-l prezentau pentru ei cunoştinţele mele lingvistice. În afară de ebraică vorbeam engleza, araba şi germana. Am servit deci în Africa de nord pe toată durata ostilităţilor, iar la încheierea armistiţiului, m-am întors în Palestina cu gradul de sergent-major şi cu porecla „Rusty" — de la superba mustaţă roşcată, sub forma unui ghidon de bicicletă, pe care o purtam la acea dată. Demobilizat, am intrat în serviciul administraţiei firmei „HAIFA OIL REFINERIES" şi, încetul cu încetul, am învăţat o serie de lucruri ce n-aveau nimic comun cu ceea ce se cerea unui funcţionar al societăţii petroliere. Am făcut trafic cu armament în contul Haganaei şi astfel am început experienţa unei vieţi duble.

Această experienţă a durat trei ani, pînă la războiul din 1948. M-am înrolat de îndată într-o unitate combatantă. Am fost avansat la gradul de locotenent şi mi s-a încredinţat comanda unei companii formate din emigranţi, care n-aveau decît o sumară instruire. Aceşti oameni au participat totuşi la violentele încăierări al căror teatru a fost regiunea Latrun. Am avut sarcina să deschidem drumul numit „Calea Birmaniei", cu scopul de a restabili comunicaţiile cu Ierusalimul. Cînd au încetat luptele, statul Israel independent era o realitate. Nu ştiam prea bine ce aveam să fac în viaţa civilă aşa că, fiind obişnuit deja cu haina militară, am hotărît să rămîn în armată, mai întîi ca ofiţer în unităţile combatante, iar apoi ca instructor la centrul de instruire a recruţilor. Campania din Suez am făcut-o cu gradul de maior, avînd în subordine o companie dintr-o brigadă de infanterie.

Cu cît înaintam în vîrstă, cu atît mă afundam mai mult în rutina funcţiilor administrative.

În cursul ultimilor douăzeci de ani, m-am căsătorit de două ori, dar am divorţat de fiecare dată. Viaţa mi se părea ştearsă, insipidă şi tocmai atunci serviciile secrete israeliene au luat legătura cu mine. Pentru moment am rămas stupefiat. M-au investigat timp îndelungat în legătură cu aptitudinile mele, urmărind să se convingă că sînt apt pentru munca ce mă aştepta s-o fac. Înainte de a mă hotărî, am cerut sfatul unui prieten bun, care ocupa un post important în informaţii. Nu mi-a răspuns direct la întrebare.

— Îţi vorbesc din experienţă, mi-a zis el. Ori renunţi după cîteva săptămîni, din cauza tensiunii nervoase pe care o incumbă o asemenea meserie, ori te vei simţi, încă de la început, tot atît de bine ca un peşte în apă.

Avea să fie confirmată cea de-a doua ipoteză. Am înţeles apoi că serviciile secrete nu s-au oprit asupra mea din întîmplare, ci că, dimpotrivă, alegerea dovedea perspicacitatea şefilor lor.

Mai întîi, cu toate că eram doar pe jumătate evreu, îmi dovedisem patriotismul şi aptitudinile cu care îmi servisem

patria ; apoi, originea mea germană îmi punea pielea la adăpost, putînd trece ușor drept neamț. Aspect — blond și masiv —, gesturi, expresii și chiar capacitatea de absorbție a unor mari cantități de alcool, toate erau trăsăturile unui teuton. Dacă adăugați la acestea talentul de actor, moștenit de la părinții mei, angajarea pare foarte logică. Mă supusesem ordinelor primite, nu-mi pierdeam ușor singele rece, iar în situații neplăcute nu catadicseam să-mi fac procese de conștiință.

Am început pregătirea în mod intensiv, epuizant, pentru că infiltrarea mea în Egipt se prepara ca o campanie militară elaborată cu multă grijă și temeinicie. Mai întîi, a trebuit să mă pun bine la punct cu dedesubturile politicii egiptene. În mod sigur, dacă aș fi stat cîteva săptămîni acolo, aș fi înțeles mai ușor totul, dar mă aflam acasă și trebuia să învăț aproape pe de rost numeroasele detalii a căror cunoaștere avea să-mi orienteze activitatea, să-mi permită să depistez informațiile ce interesau Israelul.

Antrenîndu-mă și asimilînd o mare cantitate de informații despre Egipt, am fost pus la curent și cu activitatea unor specialiști vest-germani, chemați la început doar pentru a reorganiza armata egipteană.

Odată terminată instruirea, am trecut la legendarea acoperirii. Ironia soartei a făcut să redevin german și mi-am reconstituit trecutul astfel :

Nu părăsisem Germania în 1933 ; am rămas la Berlin, mi-am terminat liceul, iar după bacalaureat, m-au înrolat în „Afrika Korps" al lui Rommel și am luptat în Divizia 115 pînă la sfîrșitul războiului. Asemenea „state de serviciu" îmi conveneau de minune pentru că, fiind subofițer în Armata a VIII-a britanică, participasem la interogarea prizonierilor nemți proveniți din armata lui Rommel și cunoșteam, astfel, nenumărate detalii (unități, nume de ofițeri etc.), ceea ce îmi permitea să sprijin legenda mea în caz de nevoie.

La sfîrșitul ostilităților mă exilasem în Australia, unde am rămas unsprezece ani, îmbogățindu-mă, ca proprietar al unui grajd de cai pentru curse. Apoi, dorul de țară mă adusese din nou în Germania. A fost necesar însă să-mi părăsesc din nou patria, un an mai tîrziu, și să plec la Cairo.

Ca să dau viață acestei legende, trebuia să mă reintorc la Berlin, să locuiesc acolo și să declar autorităților că, obosit de Israel, aș dori să-mi recapăt cetățenia germană. Evident, îmi dădeam perfect seama de slăbiciunile legendei mele ; era suficient să se verifice registrele stării civile germane și n-ar fi trebuit să se meargă prea departe ca să se descopere adevărul. Dar orice acoperire are o fisură. Altă soluție ar fi fost să apar sub un nume fals. După ce le-am cîntărit pe amîndouă, am optat pentru prima, devenind astfel unul din rarii agenți secreți care au acționat păstrîndu-și adevăratul nume și propriile acte de identitate.

Pentru a încurca pistele și a descuraja orice eventuală anchetă, trebuia să-mi schimb des adresa în Germania.

S-a considerat necesar să stau un an în această țară ca să mă încadrez în atmosferă, să mă familiarizez cu decorul și să intru în pielea unui neamț get-beget.

În sfîrșit, înainte da a debarca în Europa, am învățat cea mai utilă lecție și cea mai importantă : serviciile secrete egiptene, organizarea lor și realitatea pe care o ascundea structura lor administrativă.

Am stat un an în Germania cu scopul de a-mi întări acoperirea, jucînd rolul unui fost ofițer al Wehrmachtului, naționalist de bună seamă, căruia nu-i plăcea noua ordine a guvernului federal. După ce am locuit un timp la Berlin, unde m-am înscris la un club hipic, m-am mutat la München, schimbînd frecvent adresa. La sfîrșitul anului 1960, am considerat că este momentul să trec la punerea în aplicare a părții a doua a planului meu. Am plecat la Genova, și de acolo m-am îmbarcat, împreună cu mașina mea, pe un pachebot italian. O săptămînă mai tîrziu, în Egipt, mă dădeam drept un bogat crescător de cai german, venit ca turist.

Eram bucuros că-mi începusem bine treaba, dar sufeream teribil de singurătate. La hotelul Zahra, unde am descins, mă simțeam complet singur, părăsit, mizerabil. Hotărît însă să ies din impas, m-am pus imediat pe lucru, căutînd să-mi fac prieteni. Am avut noroc și la scurt timp înotam într-o ambianță asemănătoare cu cea pe care mi-o imaginasem în timpul frecventării cursului intensiv de pregătire.

Cum era și normal, fiind pasionat de cai, trebuia să încerc o pătrundere într-un club ecvestru, serviciu pe care directorul hotelului Zahra a fost încîntat să mi-l facă. Clubul cavaleriei de la Gezirah era cel mai aproape de hotel și cel mai bun din oraș. Fiind patronat de armată, el reunea ofițerii de cavalerie, dar era deschis și rezidenților străini. Directorul hotelului a ținut să mă conducă personal, în propria-i mașină.

Mi-a făcut cea mai strălucitoare intrare, după care mi-a prezentat baza hipică. În staule am putut examina cîțiva cai, iar pe pistă niște călăreți.

Imediat un egiptean în costum de echitație, brunet, rasproaspăt s-a prezentat în fața mea plin de efuziune. Era generalul de poliție, Youssef Ali Ghorab, președintele de onoare al clubului. I-am explicat că sînt turist german, de-abia debarcat la Cairo, mare amator de cai, îndrăgostit de pursîngele arab și că sper să nu supere pe nimeni faptul că admir magnificile instalații ale acestui club și minunații cai aflați în „pensiune". În treacăt, l-am informat că în Germania creșteam și eu cai.

Generalul a fost încîntat să mă cunoască și, după ce mi-a făcut o prezentare detaliată a domeniului, m-a invitat să bem o cafea. În curînd călăreți civili și ofițeri în uniformă ni s-au alăturat în salon, iar gazda mea a făcut prezentările. Mi-a venit greu să-mi suprim zîmbetul cînd l-am auzit explicîndu-le, în arabă, că sînt cel mai bun prieten al său și cel mai mare crescător și antrenor de cai din Germania.

În grup se afla o doamnă pe care toți o numeau Danny și care mi-a spus c-ar fi încîntată să mă vadă la cocteilul ce-l dădea, seara, acasă la ea. Așa se face că, chiar în acea seară, mă aflam la doamna Wigdane El-Barbary, stînd cu paharul în mînă și trăncănind cu cîțiva reprezentanți ai lumii bune din Cairo. În zilele următoare invitațiile s-au înmulțit și aceasta mai ales după ce lăsasem să se înțeleagă că voi sfîrși, probabil, prin a mă stabili în Egipt.

Călătoream în fiecare zi împreună cu generalul Ghorab și în scurt timp am devenit prieteni. M-a convins să cumpăr cai și să-i duc la grajdurile clubului de cavalerie. Încet, încet toată lumea din jurul nostru știa că sînt protejatul său și cercul relațiilor influente crescu.

Eram, în mod regulat, invitat la general acasă și, dorind să întăresc prietenia noastră, le duceam, atît lui cît și familiei, mici cadouri pe cît de scumpe, pe atît de neașteptate. Beneficiam în schimb de influența și autoritatea lui Ghorab. El mă prezenta unuia, telefona altuia și așa obțineam, pentru mine sau pentru alții, permise, licențe, recomandări sau orice alt lucru ce servea perfect scopului pentru care mă aflam în Egipt. Youssef Ghorab nu scăpa o ocazie să nu-mi demonstreze cinstea și loialitatea sa. Oare a accepta din cînd în cînd o atenție din partea unui prieten sau a-i face un serviciu acestuia nu erau semne de prietenie ?

De fiecare dată cînd împrumuta de la mine bani, ceea ce se întîmpla uneori, ținea neapărat să mi-i restituie. Cum începusem să cunosc egiptenii, îmi dădeam seama că el se deosebește de ceilalți fiind mult mai integru. Din această cauză mă încercau regrete cînd mă gîndeam în ce situație primejdioasă îl antrenam.

Șase luni mai tîrziu, cu o identitate și relații temeinic stabilite, mă întorceam în Europa și, la Paris, într-un loc discret, mi-am întîlnit patronul din serviciile de informații israeliene, care s-a arătat satisfăcut atît de progresele mele, cît și de valoarea acoperirii.

I-am făcut un raport detaliat în legătură cu tot ce descoperisem mai interesant, însoțind afirmațiile cu fotografii și documente. La despărțire, am primit noi instrucțiuni, o mare sumă de bani și un aparat de emisie-recepție minuscul, model nou, pe care l-am ascuns în tocul unei cizme de călărie. Mi-a mai dat două cărți : una cuprindea codul pe care urma să-l folosesc pentru comunicări, cealaltă, un tratat despre creșterea cailor, conținea pe o anumită pagină cheia codului.

Acum eram gata să mă pun serios pe treabă. Ca obiectiv imediat aveam de localizat fortificațiile egiptene, evaluarea forțelor armate și a dispozitivului militar al lui Nasser. Trebuia, în final, să desfășor o anchetă în legătură cu experții nemți și austrieci ce urmau să pice dintr-un moment în altul la Cairo pentru punerea la punct a programului de înarmare cu avioane și rachete.

La ora opt fără cîteva minute, în dimineața lui 3 iunie 1961, luam Orient-Expresul din Gara de Est a Parisului. M-am instalat într-un compartiment în care se afla o singură călătoare, înaltă, blondă, cu ochii albaștri, foarte drăguță. A răspuns cu rezervă primelor mele încercări de a angaja o conversație, dar, plictiseala fiind dușmanul călătoriilor lungi, în curînd discutam cu multă însuflețire. Am aflat că se numea Waltraud. După ce obținuse diploma într-o școală hotelieră din Elveția, fusese angajată ca funcționară la direcția unui mare hotel din Los Angeles și acum se întorcea la părinții săi, la Heilebronn, în sudul Germaniei, pentru a-și petrece concediul. La rîndul meu, i-am spus că sînt crescător de cai și că trăiesc în Egipt, ceea ce era aproape adevărat. Unsprezece ore de călătorie în comun mi s-au părut unsprezece minute și cînd a coborît la Stuttgart, știam că trebuia s-o revăd cît mai curînd.

După cîteva zile, timp în care am bombardat-o cu nenumărate telefoane, a venit la München, unde, timp de două săptămîni, nu ne-am mai despărțit.

Într-o situație normală, i-aș fi cerut mîna, numai că împrejurările n-aveau nimic obișnuit. Primisem ordin să mă întorc cît mai repede în Egipt ; în meseria mea, plăcerea, viața particulară, fericirea, toate dispar în fața datoriei. M-am gîndit să-i telefonez șefului meu. Dar ce-ar fi zis ? Dacă el vedea un inconvenient în faptul că eu doream să duc cu mine la Cairo o domnișoară pe care n-o cunoșteam decît de două săptămîni și de care mă îndrăgostisem ? Știam dinainte răspunsul. Ar fi avut dreptate. Era absurd !

Trei săptămîni mai tîrziu, mă îndreptam pe autostradă spre Austria. Rulam cu o sută zece kilometri pe oră, mai tare neputînd să meargă „Volkswagenul" meu. Mă gîndisem să-l schimb cu o mașină mai spațioasă, mai luxoasă, dar văzusem ce greutăți erau în Egipt cu benzina a cărei cifră octanică nu depășea șasezeci și care se vindea ca Super-Specială. Broscuța mea, în astfel de condiții, îmi convenea de minune.

Eram copleșit de fericire nu numai datorită peisajului încîntător ce-l străbăteam, ci și pentru că pe umărul meu se odihnea capul soției mele, Waltraud, care fredona încetișor. Trebuie să recunosc că, dintre toate imprudențele făcute pînă atunci, aceasta avea să-l înmărmurească pe patron cînd va afla. Trecînd în revistă multele păcate capitale de care un agent secret trebuie să se ferească ca de ciumă, constatam că eu mă oprisem asupra celui mai periculos. Jucam un rol ușit într-un roman trist, plin de clișee. Nu numai că mă căsătorisem fără aprobarea superiorilor, dar și fără știrea lor, și, ca să pun capac la toate, dezvăluisem soției adevărata mea identitate și natura activității ce o desfășuram. Nu i-am dat, bineînțeles, detalii, dar cunoștea suficiente lucruri ca să înțeleagă cam la ce se putea aștepta însoțindu-se cu mine. Ea a acceptat părînd chiar încîntată de ideea că va fi amestecată într-o poveste de spionaj.

Categoric, nu am procedat regulamentar. Dumnezeu știe de cîte ori, pe timpul instruirii mele, nu mi s-a atras atenția asupra pericolului pe care-l reprezintă femeia în meseria noastră. Cît nu m-au bătut la cap cu această problemă ! Mi-au fost date exemple de spioni ce au căzut din cauza femeilor. Nu era vorba de rea-voință din partea lor, dar — în cazul meu — un cuvînt imprudent, o remarcă nechibzuită, total inocentă spusă

de soție puteau foarte bine să-mi ofere o cravată de cînepă sau douăsprezece gloanțe în piele. Puțină destindere și plăceri trecătoare oferite de o persoană de sex opus erau cu totul altceva decît ceea ce făcusem eu. Atinsesem tabuul și acționasem împotriva oricărei reguli a logicii și a datoriei. Știam treaba aceasta.

Am aruncat o privire spre Waltraud care tocmai adormise ghemuită pe scaunul său. Nu mă îndoiam o clipă de ea și viitorul avea să-mi dea dreptate. Cu toate acestea, să te căsătorești în ajunul unei misiuni importante era o nebunie. Trebuie să recunosc, nici nu puteam găsi un moment mai nepotrivit. Mai devreme sau mai tîrziu, patronul va afla și mă voi simți strîns cu ușa. Se impunea să cîștig timp ca să-l conving.

De fapt, căsătoria îmi ușura enorm sarcina. Un domn însoțit de soția sa legitimă, bine ancorat în viața de familie inspira altă încredere decît un celibatar de patruzeci de ani, prea liber ca să nu trezească suspiciuni într-un oraș cum era Cairo. Îmi era mult mai ușor să-mi joc rolul de burghez bogat ce duce o viață mondenă avînd alături de mine o respectabilă și autentică doamnă Lotz. Familiile onorabile din Cairo și-ar permite să mă viziteze, iar eu aș avea pe cineva care să mă însoțească la recepții. Acesta era adevărul. Șeful meu, cînd va vedea că totul se desfășoară bine și că soția mea constituie un atu suplimentar în jocul nostru, va accepta faptul deja consumat. Cel puțin așa speram.

O parte din luna noastră de miere am petrecut-o la Viena, unde Waltraud, ce în viața ei nu se apropiase de un cal, s-a îndrăgostit de admirabilele exemplare întîlnite acolo. După ce am vizitat lacurile austriece, ne-am îndreptat spre Veneția. Eu m-am îmbarcat pentru Alexandria, iar Waltraud s-a întors în Germania ca să-și rezolve problemele personale.

Cînd pachebotul a intrat în rada portului Alexandria, crainicul de bord anunță :

„Doamnelor și domnilor, vă rugăm o clipă de atenție ! Este interzis fotografiatul în portul Alexandria. Repet, este interzis fotografiatul în portul Alexandria. Contravenienții riscă să fie arestați de poliția egipteană, iar aparatele confiscate. Vă mulțumesc".

„Acesta-i bătrînul Egipt, am gîndit eu. Iată-mă din nou acasă".

M-am uitat la ceas — 7 și 14 minute. Mai erau două ore de formalități înainte de a acosta. Vom avea mai întîi

vizita pilotului și a autorităților sanitare, după care va urma controlul pașapoartelor. Totul va decurge încet, cu multă minuțiozitate și conștiință profesională. Numai după ce ultimul pașaport va fi ștampilat, vom putea părăsi nava. M-am rugat lui Dumnezeu ca Youssef să mă aștepte în port. Prezența lui mi-ar fi fost de mare folos, nu numai pentru că aș fi fost neliniștit din cauza aparatului de emisie-recepție, care era atît de bine ascuns încît vameșii ar fi avut doar o șansă la o mie de a-l găsi, ci mai ales din cauza cadourilor ce umpleau cel puțin opt din cele șaptesprezece valize ale mele. Mi-ar fi greu să-i explic vameșului la ce-mi trebuie, de exemplu, nouă aparate de ras electrice, douăsprezece ceasuri elvețiene cu remontor automat, trei magnetofoane etc.

Crainicul a anunțat din nou :

„Pasagerii care vor debarca în Alexandria sînt rugați să treacă în sala de mese pentru clasa a III-a, în vederea verificării pașapoartelor".

M-am conformat indicației. În sala de mese militari în uniformă kaki, de o curățenie dubioasă și încălțați cu cizme cazone purtau niște registre enorme : listele negre cuprinzînd persoanele socotite indezirabile pe teritoriul egiptean. Dacă cineva de pe vas avea trecut numele pe aceste liste, era arestat pentru săvîrșirea unei infracțiuni politice sau de altă natură. Cei suspecți, în cel mai bun caz, trebuiau să facă cale întoarsă. Pentru o clipă, m-am gîndit cu groază la neșansa de a figura și eu pe aceste liste. Toată treaba a durat cincisprezece minute. Odată formalitățile trecute, m-am retras să fumez o țigară. Deodată crainicul a anunțat :

„Domnul Lotz este rugat să meargă în salonul pentru clasa I".

Perplex, puțin neliniștit, m-am îndreptat spre salon. Pentru o secundă, un gînd negru m-a străfulgerat. Cineva știa ? În salon, bînd whisky, comisarul de bord și doi ofițeri de la controlul pașapoartelor stăteau de vorbă. Cînd m-am apropiat, s-au ridicat în picioare și superiorul mi s-a adresat într-o engleză perfectă :

— Am plăcerea să-i vorbesc domnului Lotz ?

— Acesta-i numele meu. Cu ce vă pot fi de folos, domnii mei ?

A luat poziția de drepți, m-a salutat și apoi mi-a strîns călduros mîna, prezentîndu-se :

— Colonel Abdel-Aziz Metwally. Tocmai am primit un mesaj din partea generalului Youssef Ghorab prin care mi-a cerut să vă primesc și să stau la dispoziția dv. Generalul vă așteaptă pe chei. A venit special de la Cairo...

Apoi, m-a inspectat cu o privire inchizitorială și a adăugat :

— Aveți bagajele în cabină ?

— Numai cele de mînă. Restul se află în cală, împreună cu mașina mea. Cred c-ar trebui să cer unui comisionar să se ocupe de ele.

A reacționat așa cum speram :

— Nici nu vă gîndiți ! Vom face noi totul. De ce să cheltuiți banii de pomană. Generalul ar considera acest lucru ca o jignire. Lăsați totul în seama noastră !

A salutat și m-a părăsit. Zece minute mai tîrziu, în locul său se afla prietenul meu Youssef Ghorab în carne și oase. Urmat de doi colonei, înainta în pas marțial, fiind îmbrăcat într-o uniformă albă, impecabilă. Îi plăcea grozav rangul său și își juca rolul perfect. Trecea drept om muncitor, administrator bun, șef sever, foarte temut de către subordonați. Cei 25 de ani scurși în serviciul poliției își puseseră pecetea asupra sa. Mersul lui semăna a balet pompos și marțial. În clipele de relaxare rămînea demn și maiestuos. Cel mai neînsemnat cuvînt căpăta pe buzele sale un ton grav, solemn, definitiv. Toate acestea nu-i știrbeau deloc marea sa reputație de om cinstit. Alții, în posturi similare, se îmbogățiseră ; el, în schimb, n-avea avere și deseori se afla la strîmtoare cu banii. Da, se putea spune despre el că este cinstit, lucru care îmi plăcea.

Văzîndu-mă, exclamă :

— Rusty ! Prietenul meu drag ! Fiți binevenit în Egipt ! Ne-ați lipsit mult la toți.

A însoțit afirmația cu un gest larg, ca și cum absența mea fusese simțită și de cei doi colonei și de mulțimea zgomotoasă de pe chei, de Alexandria și chiar de întregul Egipt.

— Dar iată-vă revenit ! trîmbiță el triumfal.

Ca să nu rămîn dator, i-am răspuns printr-un proverb din țara sa :

— Cine a băut o dată apă din Nil, revine !

A trebuit însă să fac eforturi să nu rîd.

La rîndul său, el exclamă :

— Ah, dragul meu ! Eu v-am spus proverbul și văd că nu l-ați uitat. Acum, permiteți-mi să vă prezint acești ofițeri : colonelul Said, colonelul Rachidi. Vă propun să mergem să bem o cafea în cabina comandantului, așteptînd să vi se rezolve

problemele. Descărcarea maşinii durează ceva timp. Urmînd doi agenţi de poliţie, ce ne făceau loc prin mulţime, am traversat puntea şi am intrat în cabina comandantului, colonelul Mistikawy, care ne-a strîns mîinile şi a comandat cafele.

M-am întors către Ghorab şi i-am spus :

— Colaboratorul dv., colonelul Metwally, s-a arătat extrem de serviabil ; a binevoit să se ocupe personal de bagajele mele.

Apoi, cu un aer complice :

— Am adus atîtea lucruri !

— Bine, bine... Sînt bucuros că v-a putut fi de folos. Puteţi căra totul cu maşina dv. ?

— Mă tem că nu, pentru că sînt, într-adevăr, multe bagaje.

— N-are importanţă. Vi le voi expedia cu un camion al poliţiei.

— Vă mulţumesc. Aş dori să mă întorc repede la Cairo.

— În acest caz, vă iau în maşina mea, iar pe a dv. o va aduce şoferul meu. Dar mai întîi vom servi masa împreună la Clubul ofiţerilor din Alexandria. Dealtfel, Abdo mi-a telefonat azi dimineaţă. Vom organiza o serată în cinstea reîntoarcerii dv.

— Atunci, va fi o noapte nebună. Îi cunoaşteţi doar pe Abdo şi banda sa !

— N-aveţi de ce vă teme ! Puteţi dormi mîine toată ziua.

Aşa credea el. De fapt, la ora 6, trebuia să transmit primul meu mesaj, foarte scurt de această dată : „Am sosit bine. T.V.B.".

Generalul îmi întinse o tabacheră de argint, cu monograma sa (unul din cadourile primite de la mine, cu complimentele serviciilor secrete israeliene). Am aprins ţigări.

— Dragă Rusty, ce bine îmi pare că v-aţi întors — rosti el. Povestiţi-mi ceva despre călătoria dv. ! Ce este nou ?

— Mare lucru nu este... Apropo, m-am căsătorit. Soţia mea va sosi peste cincisprezece zile. Îi veţi aduce flori, Youssef ?

— Fantastic, bătrîne ! Dar iată căpitanul cu cheile maşinii dv. şi cu documentele. Plecăm. Trebuie neapărat să-mi povestiţi totul, înainte de sfîrşitul prînzului, în legătură cu căsătoria.

Am suportat absenţa lui Waltraud teribil de greu. Aceste săptămîni au fost de o sută de ori mai dificile decît lunile de singurătate scurse înainte de a o cunoaşte.

— Iată ce-ţi ofer în schimbul Los Angelesului, i-am zis eu cînd a coborît de pe vapor.

— Orientul misterios, a murmurat ea surîzînd. Pare în acelaşi timp minunat şi periculos.

Ne-am oprit în faţa numărului 16 de pe strada Ismail-Mohammed. Cele două servitoare sudaneze alergară să ia bagajele. În ascensor, mi-am avertizat soţia :

— Vom avea, probabil, în seara aceasta, multă lume. Cea mai mare parte a prietenilor mei ştiu că soseşti şi, în mod sigur, vor veni să te salute. Mor de nerăbdare să te cunoască.

Exclamă îngrijorată :

— Doamne ! Dar cum să-i primesc ? Uită-te la părul meu! Şi cum să pregătesc nişte gustări ?

Am liniştit-o :

— Servitorii se vor îngriji de nişte băuturi răcoritoare, iar în rest, cu altă ocazie, vei avea posibilitatea să le demonstrezi talentele tale culinare.

Am pus-o în temă că putem vorbi în voie întrucît vînasem toate microfoanele din apartament. Salonul meu semăna cu o florărie. Buchetele de flori rare, coşurile splendide şi chiar ghirlandele superbe prezente pe tot mobilierul dovedeau eficacitatea sistemului meu de a realiza „relaţii publice".

— Ia să vedem cine ni le-a trimis, am zis eu, ridicînd cea mai frumoasă carte de vizită, aşezată pe un coş mare cu flori.

„Sîntem onoraţi să primim pe soţia stimatului nostru Lotz. Youssef Ali Ghorab, general de poliţie, şi familia sa".

— Eram sigur, am intervenit, este bătrînul Youssef ! Ţi-am vorbit despre el, draga mea. S-o vedem pe următoarea.

„De o mie de ori bun venit pentru frumoasa doamnă Lotz. Îi va plăcea, fără îndoială, să guste apa Nilului nostru, cînd noi o vom dilua cu puţin whisky. General Abdel Salaam Suleman".

Am precizat :

— Acesta este un mare hîtru. Sîntem prieteni excelenţi şi mi-e tare drag.

— Încă un general ! s-a mirat Waltraud.

— A, aici sînt mulţi. Pe acesta însă anii petrecuţi în Anglia l-au influenţat în aşa măsură, încît nici nu mai gîndeşte ca un egiptean. Prezintă multă importanţă pentru mine.

— Vrei să spui că îţi dă informaţii cu caracter militar ? interveni soţia.

— Adesea, dar fără să-şi dea seama.

Am pescuit o altă carte de vizită :

— Ia privește !... Este scrisă în germană.

„Așteptăm cu nerăbdare să vă cunoaștem. Nadia și Franz Kiesow".

— O pereche încîntătoare. Sînt sigur că-ți vor place. El este neamț și studiază piața și raporturile economice pentru firma „Mannesmann". Trăind de mulți ani în această țară, s-a căsătorit cu o egipteancă. Se dau în vînt ca să ducă o viață pe picior mare...

— Aceasta de la cine este ? întrebă Waltraud. Încă un german.

„Respectele mele. Gerhard Bauch".

— Exact, am lămurit-o. Este un ex-ofițer teuton incorigibil. În fapt, deține funcția de director al sucursalei egiptene a unei mari firme din Germania. Posedă o vilă foarte frumoasă și un reușit cal, dar călărește ca o cizmă. Ceva nu este în regulă cu el, întrucît n-are nimic din omul de afaceri, dispune de prea mulți bani și, în plus, îl tentează prea mult viața ușoară, excursiile și recepțiile... Pare un pic suspect.

— Are aerul unui spion, zise Waltraud.

Am zîmbit :

— Între noi fie vorba, și eu cred la fel. Nu te încrede în el, va fi mai bine. Înțelegi că nu ne putem permite să ne încurcăm cu alți spioni.

— Sper și eu ! Dar Wolfgang, și tu duci o viață pe picior mare și nu lași impresia că ți se termină fondurile. Nu cumva devii și tu suspect ?

— Deloc, sînt sigur de asta. Un astfel de trai face parte din jocul meu, pentru că este o diferență esențială între toți acești reprezentanți comerciali străini și mine. În principiu, ei sînt aici pentru a cîștiga bani, pe cînd eu pentru a cheltui. Să-ți explic. Ei vin să muncească, să-și cîștige existența și sînt retribuiți pe lîngă salarii fixe și cu un procentaj pentru fiecare afacere pe care o încheie. Această realitate permite autorităților egiptene să le controleze veniturile. Dacă cheltuiesc mai mult decît cîștigă în mod oficial, înseamnă că desfășoară activități ilegale ca : trafic de devize, spionaj etc. De aceea, așa cum ai zis, ei trezesc suspiciuni. În ceea ce mă privește, lucrurile stau cu totul altfel. Teoretic, eu am o avere mare. Dacă egiptenii vor face verificări în Germania, vor afla că sînt bogat, dar nu-mi vor putea verifica contul din bancă și de aceea pot lăsa să se creadă că sînt multimilionar. Dealtfel, chiar dacă

ar fi adevărat, nu s-ar putea convinge. Am venit aici să cresc cai arabi, ceea ce reprezintă un fel de a trăi foarte distins pentru un domn care are atîtea mărci, încît nu știe ce să facă cu ele. Așadar, îmi pot permite să-mi cheltuiesc toți banii, lucru pe care ei abia-l așteaptă. Nu uita că nimic nu le place mai mult egiptenilor decît ostentația !

I-am aruncat o privire lui Waltraud ca să văd ce efect au avut asupra ei explicațiile mele. Dădusem impresia că totul era foarte simplu și, într-adevăr, vorbind astfel într-o casă plină de flori, misiunea părea de o simplitate odihnitoare. Am ridicat o nouă carte de vizită.

„Generalul de brigadă Fouad Osman și colonelul Mohsen Sabri".

— Și ei vor veni, probabil, în seara aceasta. Informații militare ! Îi văd adesea, am completat.

Încrederea mea creștea. Waltraud se dovedea a fi o excelentă terapeută pentru mine. Reușea să-mi clarifice gîndurile, punînd exact întrebările care trebuiau puse. Vroia să știe, de pildă, cum reușeam să smulg informații de la influenții mei prieteni. Asigurind-o că-mi venea ușor să fac acest lucru, i-am explicat :

— Categoric nu merg la ei să le cer direct astfel de lucruri și nici nu pot să mă hazardez să le cumpăr, dar am noroc că toți egiptenii sînt guralivi și le place să vorbească exact despre ceea ce n-ar trebui. Ținînd cont de această realitate, adun, de exemplu, cu ocazia unei recepții, mai multe personalități, le pun la dispoziție cele mai bune mîncăruri și am grijă ca whiskyul să curgă din belșug, întrucît am observat că această băutură place celor mai mulți dintr ei, dar nu-și permit s-o cumpere. După ce se înfierbîntă, încep să flecărească, și despre ce pot vorbi dacă nu despre probleme militare !? Vei fi surprinsă de ce poți scoate dintr-o astfel de conversație.

Waltraud fiind începătoare, trebuia s-o învăț nu numai subtilitățile muncii mele, ci și A.B.C.-ul vieții trăite într-o țară din Orientul Mijlociu.

— Băutura îi face să fie neglijenți și, închipuindu-și că nu știu din arabă decît cîteva expresii uzuale, folosite de străini în schimbul de amabilități, se simt în siguranță abordînd în prezența mea probleme despre care nu se discută în asemenea împrejurări. Uneori, însă, confidențial, unul sau altul îmi strecoară cîte o informație dorind să-mi dovedească ce personaj important este el. Trebuie să știi că cea mai mare parte

dintre ei suferă de un teribil complex de inferioritate, dar sînt orgolioşi, vanitoşi, simt în permanenţă nevoia de a dovedi celorlalţi şi lor înşişi importanţa, puterea lor şi de aceea arată cu orice prilej cît şi ce ştiu. Pe deasupra, ei mă cred fost ofiţer german şi le place grozav să discute despre probleme militare cu un profesionist, cum mă consideră pe mine. În plus, faptul că sînt intim cu cîţiva generali mă scuteşte automat de orice bănuială. Unii îmi cer chiar sfaturi în probleme de tactică sau strategie militară. Evident, eu nu iau de bun tot ce-mi povestesc ei, îmi este util însă totul, ajutîndu-mă să-mi dau seama către cine să-mi îndrept atenţia. Dacă, de exemplu, obţin de la una din relaţiile mele o informaţie interesantă, trebuie să găsesc ocazia să întîlnesc una sau două persoane susceptibile de a deţine aceeaşi informaţie, la momentul oportun să dirijez, cu cea mai mare prudenţă posibilă, conversaţia spre subiectul care mă interesează şi să aştept reacţia. Dacă interlocutorul meu confirmă, direct sau indirect prin cîteva detalii, prima informaţie primită, o pot considera sigură şi o raportez la Centru. Cînd aflu de la careva unde se găseşte o importantă instalaţie militară, merg la faţa locului să verific exact amplasamentul.

Waltraud mă întrerupse brusc :

— Fii sincer, îţi place munca aceasta, nu-i aşa ?

— Dacă mi-aş petrece vremea temîndu-mă că voi fi descoperit, aş avea deja sistemul nervos distrus. Este la fel ca în cazul soldatului care, pe front, nu se gîndeşte decît la glonţul sau obuzul ce-l va lovi. Nu este bun la nimic şi, de regulă, el va fi primul mort.

I-am explicat că în acest gen de muncă nu te poţi mulţumi cu lucruri făcute pe jumătate. Nu-ţi poţi permite luxul să ai scrupule, dar nici să cazi în cealaltă extremă. Uneori eşti obligat să legi prietenii cu oameni pe care, în condiţii normale, îi dispreţuieşti sau chiar îi urăşti. Lucrul cel mai neplăcut mi se pare însă atunci cînd trebuie să te foloseşti de prieteni sau de oameni dragi cu adevărat. Dar, înainte de toate, este războiul, iar acesta nu este un joc.

În Egipt există obiceiul ca reuniunile mondene să înceapă destul de tîrziu şi să se prelungească pînă în zori, aşa că primii noştri invitaţi nu s-au anunţat decît după ora 22.

Au sosit în grupuri de cîte două sau trei persoane. Cum egiptenilor nu le place compania soţiilor lor la recepţiile mondene, majoritatea invitaţilor mei erau singuri.

Salonul fu îndată plin de bărbaţi care se salutau rîzînd în hohote, cu lovituri uşoare pe spate. Se conversa în engleză sau arabă. Zaki, servitorul meu, ajutat de alţi doi, angajaţi pentru seara respectivă, serveau răcoritoarele.

Un grup de intimi, printre care şi Abdel Salaam, Abdo pentru cei apropiaţi, şi prietenul său cel mai bun, generalul Fouad Osman, şeful securităţii bazelor de rachete şi al uzinelor de armament, o înconjurau pe Waltraud. Nadia şi Franz Kiesow îşi făcuseră apariţia. A trebuit să-mi fac loc cu coatele ca să ajung la ei.

— Nu vă deranjaţi să ne prezentaţi soţia, a strigat Nadia. Am cunoscut-o deja.

M-a îmbrăţişat.

— Rusty, pirat bătrîn ! Unde aţi găsit o soţie atît de adorabilă ? N-o meritaţi !

— Perfect, de acord, Nadia, draga mea... Ce mai faci, Franz ?

— ...Afacerile, ca de obicei, deci prost... Preţul whiskyului nu încetează să crească, Nadia aruncă banii pe fereastră. Totul este normal deci. N-am de ce mă plînge !

Şi, în felul acesta, petrecerea continua : complimente, tachinări, pahare golite, trăncăneală, iar complimente şi iar un pahar ; sticlele treceau din mînă în mînă, iar eu alergam de la unul la altul, încercînd să prind crîmpeie de informaţii din aceste valuri de flecăreli îmbibate în alcool.

Youssef Ghorab intră salutînd în dreapta şi-n stînga, nobil, distant. Zărindu-ne, s-a îndreptat spre grupul nostru, dîndu-şi ifose. L-am îmbrăţişat. I-am prezentat-o pe Waltraud. I-a sărutat mîna cu eleganţă şi, într-o germană stricată, i-a recitat cîteva versuri dintr-un cîntec de pahar, care puteau face să roşească un corp de gardă. Mă rugase să-i notez cîntecul, într-o noapte, în timpul unei mici petreceri organizată de un neamţ cu prilejul carnavalului. L-a învăţat pe de rost, crezînd, fără îndoială, că este ultima capodoperă a poeziei germane şi îl debita cu fiecare ocazie. Cunoştinţele sale de germană se limitau la aceste versuri şi la alte cîteva mai deochiate. Franz Kiesow îl ascultase şi altă dată, dar Waltraud, surprinsă că se poate exprima astfel, a făcut mari eforturi să-şi stăpînească rîsul. Eu m-am întors către ceilalţi şi i-am invitat în sufragerie pentru a servi gustările.

Seara se prelungea, ca de obicei. Waltraud şi Ghorab au venit spre mine braţ la braţ, parcă ar fi fost prieteni de cînd lumea.

— Ce proiecte aveţi pentru mîine ? m-a întrebat Youssef. Vă văd la club ?

— În mod sigur, soţia mea va lua prima lecţie de echitaţie.

— Voi fi şi eu acolo toată dimineaţa, aşa că o să-i prezint toţi membrii clubului.

Pentru seara următoare ne-a invitat la el acasă, să ciocnim un pahar cu ai săi.

— Sîntem încîntaţi, i-am răspuns, dar n-am putea amîna cu o zi această plăcere ? Am acceptat deja invitaţia lui von Leers.

Nu puteam să scap ocazia de a-l vizita pe von Leers, fost aghiotant al lui Goebbels, mai ales că se afla pe lista persoanelor cu care trebuia să mă împrietenesc, prin el putînd stabili preţioase contacte cu colonia nazistă refugiată la Cairo.

— L-am întîlnit într-o zi pe profesor, zise Youssef, este un domn în vîrstă, foarte cultivat. Bine, Rusty, atunci vă aşteptăm poimîine.

— Şi mîine seară veniţi la noi, interveni Franz Kiesow care, abia apărut lîngă noi, n-auzise decît ultima frază a lui Ghorab.

— Sînt dezolat, Franz, tocmai îi explicam lui Youssef că sîntem deja invitaţi la von Leers. Nu mergeţi şi dv. ?

— Eu ? În mod sigur, nu ! Nu mă amestec în banda lui ! Prea mulţi nazişti.

Nu i-am răspuns. Youssef păru indignat. Gerhard Bauch, care se găsea prin apropiere, ni s-a alăturat. Surîse ştrengăreşte şi, lovindu-şi călcîiele, se înclină în faţa lui Waltraud spunînd :

— Complimentele mele doamnă. Ce seară minunată !

Apoi, întorcîndu-se către mine, continuă :

— Am auzit că mergeţi la von Leers. De multă vreme vreau să-l cunosc. Credeţi c-aţi putea să mă luaţi cu dv. ? V-aş rămîne foarte îndatorat.

Săracul Bauch ! Nu vroia să-i scape nimic !

— Bineînţeles, i-am răspuns. Cred că pot să rezolv treaba asta.

Trecînd de la un grup la altul, i-am auzit pe Fouad şi Abdel Salaam discutînd despre „sabotaj". M-am oprit lîngă ei.

— Încetaţi să mai vorbiţi despre lucruri serioase ! le-am zis. Uitaţi de obligaţiile mondene ? Şi totuşi, n-aş vrea să întrerup o convorbire cu caracter oficial.

— Deloc ! Îţi spunem şi ţie, Rusty, despre ce este vorba, dar te rog să rămînă între noi. A avut loc o explozie în una din uzinele noastre de armament. Cinci morţi !

— Accident ?

— Nici nu ne gîndim. Pare mai degrabă mîna evreilor. Materialul exploziv a sosit din străinătate, într-o ladă cu piese demontate. Să nu mai spui nimănui, încercăm să ţinem secret acest lucru.

Am aprobat, făcînd un semn din cap. Alcoolul îşi făcea efectul. Invitaţii se împărţeau în grupuleţe, unde se vorbea confidenţial. Mă aflam aşezat lîngă prietenul meu, generalul Abdel Salaam, care răspundea de mişcările trupelor terestre, aeriene şi navale. Era important să-l fac să vorbească. M-am întors către el şi l-am abordat :

— Dragă Abdo, cu ce te ocupi în ultima vreme ? Nu te-am văzut de zile întregi.

— Ah, sînt ocupat. Toată săptămîna am făcut naveta Cairo—Suez.

— Ce are atît de seducător Suezul ?

— Nimic ! Nu există loc mai oribil... Dar am transferat acolo o brigadă de blindate şi, ca de obicei, eu trebuie să fac pe dădaca unei grămezi de ofiţeri de stat-major incompetenţi.

— Ia ascultă, Abdo, cînd aveţi intenţia să porniţi războiul, să mă anunţaţi şi pe mine ca să fac rezerve de whisky din timp !

— Începe de pe acum, este o idee excelentă, războiul însă va mai aştepta puţin. Avem armament suficient ca să cucerim tot Orientul Mijlociu, dar armata se află într-o stare de-a dreptul scandaloasă.

— Ei, lasă ! N-o fi chiar aşa de grav cum spui, nu ? am întrebat eu naiv.

— Ba da, ba da. Nenorocirea este că nici Gamal şi nici marii comandanţi nu-şi dau seama. Armata are în dotare arme şi avioane noi, dar este ca o ceată de copii care au primit o minge de fotbal nouă. Fie mingea cît de bună, dacă echipa nu ştie să joace, nu va face un meci reuşit. Bineînţeles, noi avem cîteva unităţi de elită, dar cu o singură floare nu se face primăvară. Majoritatea soldaţilor noştri sînt prost instruiţi şi au un moral scăzut. Administraţia înoată în hîrţoage, funcţionează prea lent, ofiţerii superiori n-au nici o autoritate, iar strategia noastră este învechită. Ştii, Rusty, a continuat el, cu ani în urmă am servit în armata lui Farouk, înainte de a se naşte

glorioasa republică. Cavaleria, garda regală, era foarte frumoasă, foarte decorativă, dar, de la rege şi pînă la ultimul rîndaş, toată lumea cunoştea că nu era o armată combatantă şi că ne jucam de-a soldaţii de plumb. Eu îmi dau seama ce înseamnă o armată aptă pentru luptă şi ştiu cum trebuie condusă. Am văzut-o pe aceea a aliaţilor, în timpul celui de-al doilea război mondial, şi sînt diplomat al Şcolii britanice de război. Tu eşti un fost ofiţer german, aşa că nu este cazul să-ţi explic ce înseamnă o forţă militară eficace.

— Ei, lasă, Abdo, i-am zis eu. Vezi totul în negru. Poate eşti prea obosit.

— Nu sînt prea obosit, ci doar scîrbit de această afurisită mascaradă. Iată, este a treia oară cînd îmi cer pensionarea. Deşi piciorul meu bolnav este un argument serios pentru a o obţine, m-au refuzat din nou, întrucît au nevoie de mine.

— După cîte am auzit eu, armata voastră se întăreşte mereu. Aveţi consilieri străini, iar războiul din Suez a permis ca oamenii să capete un plus de experienţă.

— A, da! De acord, avem consilieri străini: nemţi, la început, şi, acum, ruşi; dispunem şi de cei mai buni experţi pentru instruire, dar industria noastră aeronautică, fabricile noastre de rachete, de care preşedintele este atît de mîndru, au înghiţit sute de milioane de lire şi n-au produs aproape nimic.

— Într-adevăr, nu s-a realizat mare lucru, am confirmat eu.

— Toată lumea ştie aceasta, cum, dealtfel, ştie cît valorează experienţa noastră de luptă şi „victoria" din 1956. Am venit cu coada între picioare. Eram în Sinai şi am văzut, Rusty. Un dezastru! Nici o coordonare, ordine contradictorii sau inexistente. Acum ne închipuim că cu două sau trei divizii de blindate şi cinci sute de avioane în plus vom reuşi! Se urmăreşte cantitatea în detrimentul eficacităţii. La timpul potrivit, vom plăti-o.

— Cînd, după părerea ta?

— Ei, nu vom declanşa războiul nici mîine şi nici luna viitoare, dar îl vom începe cu siguranţă.

Apoi, zîmbind, a continuat:

— Este tot atît de sigur pe cît sînt eu sigur acum că m-am cherchelit şi că trebuie să plec acasă.

M-am ridicat şi i-am dat un ghiont în şold, spunîndu-i:

— Nu pune totul la inimă, bătrîne! Dacă te dau afară din armată, pentru că-i critici atît de tare, aş putea să-ţi fac rost de o slujbă bună în Germania... cu condiţia să te dispensezi de galoane.

— Să mă dispensez? Dar, dragul meu prieten, voi avea nevoie de ele, mai ales dacă voi fi portar la hotelul „Hilton" din Berlin!

A adăugat:

— În sfîrşit, este aşa de bine să poţi să-ţi descarci sufletul faţă de cineva. La serviciu nu poţi, nimeni nu-i receptiv la critică.

Ne-a urat noapte bună şi a plecat tîrîndu-şi piciorul rănit în Sinai.

Tocmai cînd mergeam la culcare, mi-am adus aminte că am de lucru. Waltraud s-a mirat:

— La ora asta? Ce este atît de urgent?!

— Am treabă numai pentru douăzeci de minute, dar trebuie s-o fac acum. În seara aceasta am aflat cîteva lucruri care, în mod sigur, îi vor interesa pe băieţi. Transferul unei brigăzi blindate în zona Canalului de Suez poate fi un lucru important. Mă voi convinge la faţa locului. Merg să redactez materialul, îl codific şi la ora 6 îl transmit. Nu va fi prea lung.

— Aş putea să te însoţesc cînd vei merge în zona Canalului?

— De ce nu? Este chiar o idee excelentă! Vom lua costumele de baie cu noi şi ne vom scălda în Lacul Amar. Nimeni nu se va îndoi de faptul că sîntem un cuplu de turişti.

După ce mi-am isprăvit treaba, i-am povestit lui Waltraud cîte ceva despre von Leers:

— Fostul braţ drept al lui Goebbels, mare criminal de război, von Leers nu poate să se întoarcă în Germania, fiind sigur că-l înhaţă. Egiptul îi oferă azil, dar nu este considerat personaj important. I s-a dat un post de consilier în nu ştiu ce minister. A trecut la islamism şi şi-a schimbat numele în Omar Amin, dar toată lumea îl numeşte în continuare von Leers.

— De ce te interesează persoana lui? întreabă Waltraud.

— Pentru mine el n-are nici o valoare. Mă interesează în schimb oamenii ce-i pot întîlni la el, cei mai mulţi fiind experţi nemţi şi austrieci, chemaţi să construiască avioane şi rachete în Egipt, adică tipi ca Brenner, Schonmann, Schwamm, Vogelsang, pe care-i vei cunoaşte şi tu cît de curînd. Nu sînt

deloc simpatici, mai ales acest Brenner care, de îndată ce are trei pahare în nas, fredonează cîntece naziste. Împrietenindu-mă cu ei, pot obține informații despre munca lor. Ca să le obțin, voi țipa la unison cu Brenner. Merită !

I-am explicat lui Waltraud importanța investigațiilor efectuate asupra activității specialiștilor germani, și anume că orice informație primită de la ei îmi poate permite să urmăresc progresul realizat de egipteni în construirea fabricilor de avioane și rachete.

— Mă interesează orice informație : starea trupelor, șoselele strategice, terenurile de aviație, lupta pentru putere dusă în culise. S-ar putea ca Bauch să caute același lucru ca și mine. Ce n-aș da să aflu ce învîrte acest specimen !

— Nu este exclus să fie un coleg de al tău care lucrează pentru alt stăpîn. Dacă este așa, de ce să nu vă uniți eforturile ?

Am început să rîd, am îmbrățișat-o și i-am spus :

— Deviza mea este simplă : n-am încredere în nimeni.

— Cu mine cum rămîne ?

— Tu ? Tu nu ești nimeni !

Am îmbrățișat-o din nou și am plecat să întocmesc raportul.

OBERSTURMBAHNFÜHRERUL

A doua zi dimineață, puțin după ora 8, ne găseam la Clubul cavaleriei. Majoritatea membrilor erau prezenți. Unii călăreau deja, iar alții își sorbeau cafeaua pe terasă. Ghorab antrena o adorabilă iapă neagră. Cînd ne-a văzut, a sărit din șa și s-a îndreptat spre noi exclamînd :

— Vă așteptam ! O să călăriți chiar acum ?

— Nu cred ! Nevastă-mea ia astăzi prima lecție. Mai tîrziu va fi prea cald ca să mai faci ceva în afară doar de a sta la umbră.

— Așa este, conveni Youssef. Atunci, la treabă !

În jurul orei 10, ne-am îndreptat spre salonul clubului. Am comandat cafele și, pe neobservate, ceilalți membri au format un cerc larg în jurul nostru, trăgîndu-și fotoliile mai aproape de noi. Conversația deveni generală.

— Intenționați să vă stabiliți definitiv în Egipt ? mă întrebă colonelul Sabri.

Nu știam prea bine de ce serviciu de informații aparținea, dar bănuiam că se ocupa, printre altele, cu supravegherea străinilor ; rareori punea o întrebare fără un scop precis.

— Definitiv, este o vorbă mare, colonele. Dar, dacă nevastă-mea se va simți tot atît de bine ca și mine, vom rămîne mai mulți ani. Bineînțeles, dacă ne va permite guvernul.

— De ce nu v-ar permite ? întrebă tare Sabri. Sîntem încîntați să vă avem printre noi.

— Frumos din partea lui.

Maiorul Alwy Ghazy interveni în discuție :

— Tocmai am văzut programul curselor din după-amiaza aceasta. Un cal de al dv. aleargă pe culoarul cinci, Rusty. Aș risca, oare, jucînd cinci dolari pe el ?

— Pe legea mea, ați putea face o alegere și mai rea, Alwy. Oricum, eu nu vă pot garanta nimic.

— Cine îl antrenează ?
— Maurice. Excelent băiat.
— Bineînțeles ! I-am văzut grajdul de la Heliopolis. Pista de antrenament se află lîngă unitatea de blindate.

Treaba aceasta nu era o pură întîmplare. Alesesem cu grijă însă și antrenorul.

Cu excepția cîtorva unități rămase în zona Canalului, statul-major concentrase toate forțele blindate într-o imensă bază, la porțile deșertului, aproape de Heliopolis. Orice mișcare importantă a vehiculelor blindate pornea de aici. Pista pe care Maurice antrena calul era chiar lîngă această bază. Pentru a supraveghea mai ușor ținuta pursîngelui la antrenament, fusese ridicat, în mijlocul ovalului pistei, un turn înalt de aproape cinci metri.

În fiecare dimineață, înarmat cu un binoclu puternic, mă urcam în vîrful acestui observator și supravegheam nu numai caii, ci, cu o ușoară deplasare a binoclului spre dreapta, vedeam tot ce se petrecea la bază. Dacă ieșeau tancuri de asalt sau alte vehicule militare, reperam foarte bine în ce direcție se îndreptau. O dată în plus, am constatat importanța pe care o avea pentru spionajul israelian prezența în Egipt a unui ofițer activ ce avea experiența multor ani petrecuți în unități combatante. Dintr-o singură privire determinam natura convoiului și stabileam dacă este vorba de mișcări operaționale, plecări în manevră sau de un simplu exercițiu.

— Vă gîndiți cumva să mai cumpărați și alți cai ? mă trezi din meditație Bauch.
— În mod sigur da, dar nu știu cînd ! Nu uitați că am intenția să mă dedic creșterii lor. Bineînțeles, la scară redusă. Ieri am văzut la Hamza Pacha o pereche de cai de o rară frumusețe. Am impresia că vrea să-i vîndă. I-aș cumpăra, dar nu știu unde să-i țin. Aici, la club, nu mai există nici o boxă liberă.

— De ce nu i-ați ține cu caii noștri, la cazarma din Abassia ? îmi propuse maiorul Ghazy.
Și, întorcîndu-se spre colonelul El-Hadary, comandantul regimentului de cavalerie din garnizoana Abassia, îl întrebă :
— Nu crezi c-ar fi posibil, Omar ?
Colonelul își mîngîie o clipă mustața, apoi zise :

— Nu văd de ce n-ar fi posibil ! Dispunem de atîta spațiu, încît nu știm ce să facem cu el, iar îngrijitori puteți găsi cîte unul pentru fiecare cal. Da, se poate aranja fără multe dificultăți.
Le-am mulțumit cu căldură, dar i-am făcut atenți că, Abassia fiind sediul unei garnizoane foarte importante și întrucît eu voi dori să-mi văd mereu caii, îi voi deranja de prea multe ori, obligîndu-i să mă escorteze.
Au început să rîdă.
— Rusty, replică colonelul, sînteți, într-adevăr, neamț. N-aveți decît să-mi dați poza dv. și a soției și vă voi elibera permise cu care veți putea veni și pleca cînd veți dori.
Iată ce simplu mi se împlinea arzătoarea dorință de a pătrunde în această cazarmă.

Cînd am ajuns la von Leers, numeroase mașini staționau în fața vilei. Portarul m-a ajutat să parchez mașina și m-a întrebat în engleză :
— Numele dv., domnule ?
În același timp a consultat un tabel. Un asemenea control pentru o vizită cu caracter particular era un lucru puțin obișnuit. Un servitor ne-a introdus în vilă. La ușă am fost primiți de doamna și domnul Leers. El era un bătrînel zbîrcit, cu părul alb, rar, iar ochii albaștri, spălăciți îi lăcrimau.
— Intrați, dragul meu Lotz, intrați ! Heil Hitler ! behăi el.
Ea, puțin mai tînără decît el, produs tipic al burgheziei prusace, se agita în jurul lui Waltraud, puțin cam surprinsă de forma pe care o lua această primire.
— Și această drăguță doamnă este cu siguranță doamna Lotz. Intrați, draga mea ! Sîntem încîntați că v-am cunoscut.
Am făcut exact ceea ce ea aștepta de la mine ; i-am sărutat mîna și am mormăit banalele formule de politețe. Am fost conduși în salon, unde vreo treizeci de persoane, fie în picioare, fie șezînd pe scaune cu paharele în mîini, trăncăneau în engleză, arabă sau germană.
Puțin mai tîrziu, Waltraud îl asculta pe von Leers :
— ...și acum, eu mă numesc Omar Amin...
Soția sa s-a întors și l-a întrerupt :
— Încetează să mai spui prostii, numele tău este Johann von Leers și nu există nici un motiv să-l schimbi. Este un frumos și onorabil nume, iar într-o zi națiunea germană va fi din nou mîndră de oameni ca tine.

Un bărbat înalt, cu fața marcată puternic de cute, care tocmai a intrat, s-a îndreptat spre noi și s-a înclinat în fața gazdelor :

— Respectele mele, doamnă și domnule profesor.

— Heil Hitler ! răspunse bătrînul.

— După părerea mea, în astfel de circumstanțe, „bună seara" ar fi suficient, mormăi noul venit, plimbîndu-și privirea prin salon.

— Ah ! Nu vă faceți probleme ! Soțului meu îi place la nebunie să reînvie trecutul, zise conciliant doamna Leers. Permiteți-mi să vă prezint o pereche drăguță : doamna și domnul Lotz ; doctorul Eisele, medicul oficial al Uzinelor de avioane, care veghează asupra sănătății specialiștilor germani din Egipt.

N-am reacționat în nici un fel, dar Waltraud de-abia și-a păstrat calmul.

Așadar, acesta era celebrul dr. Eisele, cel căutat pentru crime de război și genocid de poliția din cel puțin douăsprezece țări. Medic în lagărele de concentrare naziste, făcuse „experiențe științifice" inumane pe „prizonieri" și ucisese, în suferințe teribile, mii de bărbați, femei și copii. Aflasem că trăia la Cairo. Era însă prima dată cînd stăteam unul în fața celuilalt. Am aruncat o privire către Waltraud pentru a o pune în gardă pe motiv că mă temeam de reacția ei și doream să-mi urmeze exemplul. Trebuia să ne jucăm rolurile întrucît, într-adevăr, să-l suporți pe acest individ fără a-ți face cunoscute adevăratele sentimente presupunea eforturi deosebite. Strîngerea mîinii și schimbarea cîtorva cuvinte nu puteau fi evitate fără a provoca un incident neplăcut sub ochii acestor indivizi care ne priveau. Waltraud, invocînd că are ceva la ochi, se adresă doamnei von Leers :

— Vă rog să mă scuzați ! Cum pot ajunge în baie ?

— Vă conduc numaidecît, draga mea, zise gazda plină de solicitudine. Veniți...

„Bine jucat !" mi-am zis. Numai eu știam cîtă repulsie simțea soția mea strîngînd mîna acestui asasin. Trebuia făcut însă totul pentru ca activitatea experților germani să fie oprită cu orice preț.

Profesorul mă apucă de braț și mă îmbie să ne așezăm. Îmi oferi o țigară și ordonă unui servitor să aducă o sticlă de vin vechi nemțesc și două pahare. Cînd vinul fu adus, von Leers toastă :

— Noroc, scumpul meu băiat !

— În sănătatea dv., profesore !

— Ah, ce vin bun ! suspină el. Tot soarele Germaniei de Sud s-a adunat în el.

— Da, este excelent. Și ce plăcut este aici !

— Avem noroc ; vîntulețul acesta alungă țînțarii.

Duse încă o dată paharul la gură.

— L-ați mai întîlnit pe dr. Eisele ?

— Nu, nu pare să frecventeze lumea din Cairo.

— Vroiam să zic înainte, în Germania, în timpul războiului.

— Nu, niciodată. Germania este mare, profesore !

— Și era și mai mare în vremurile bune ! Credeam că l-ați întîlnit. Unde ați activat ca militar ?

— Afrika Korps, Divizia 115, după cum cred că v-am mai spus-o.

— Da, mi-ați mai spus-o și înțeleg perfect motivele care vă îndeamnă să relatați la toată lumea această poveste. Este, într-adevăr, tactica cea mai bună. Ar fi stupid, periculos chiar, să le spuneți adevărul.

— Nu vă înțeleg, profesore. Vă asigur că acesta-i adevărul.

— Haide, haide, Lotz ! Sînteți inteligent, dar n-are rost să vă ascundeți de mine. Goebbels și chiar führerul îmi făceau destăinuiri și nu i-am trădat niciodată.

— Sincer să fiu, nu știu despre ce să vă vorbesc. Nimeni nu vă pune la îndoială loialitatea, profesore, dar ce legătură au toate acestea cu situația mea ?

Surise cu subînțeles și zise :

— Foarte bine. Dacă nu vreți să jucați cu cărțile pe față, nu vă obligă nimeni, dragul meu obersturmbahnführer. În mod sigur nu sînt eu acela care umblă cu minciuni !

Eram căzut din lună.

— Obersturmbahnführer !? Umblu cu minciuni !? Cred că glumiți.

— Nu glumesc deloc, Lotz. Ascultați...! Fiți drăguț și nu mă considerați imbecil ! Sînt, fără îndoială, bătrîn și știu că unii, în spate, spun că sînt cam senil, dar să știți că am avut întotdeauna o memorie vizuală excelentă. Îmi amintesc foarte bine chipul dv. Nu ne-am văzut decît o singură dată, în timpul unei conferințe oarecare, ce a avut loc la sfîrșitul războiului. Rețin că erați foarte elegant în uniforma neagră de lo-

cotenent-colonel S.S. Nu negaţi, dragul meu! Mă bucur că sinteţi de-al nostru. Vă promit că despre acest lucru vor afla doar persoanele de încredere.

— Profesore, vă înşelaţi! Mă confundaţi cu altcineva. Nu trebuie să povestiţi la nimeni acest basm de adormit copii. Doriţi să mă pierdeţi! Nu vă daţi seama ce rău mi-aţi face? Aici, probabil nu, dar în Germania, cu siguranţă, da.

Eram furios. Cu toate astea, puţin cîte puţin situaţia începu să mă amuze. Iată, care va să zică, el dorea să mă înroleze în banda sa. Atunci mi-a încolţit un gînd.

— Foarte bine, zise el indulgent. Înţeleg de ce ţineţi atît de mult să nu recunoaşteţi. Dv. aveţi mai multe şanse decît mine să vă întoarceţi în Germania şi în nici un caz nu vreau să vă stric socotelile.

Waltraud apăru flancată de colonelul Mohsen Sabri care mă luă deoparte şi mă întrebă dacă cursele de după-amiază mă satisfăcuseră.

— Foarte... Pe dv.? Aţi cîştigat, ca de obicei?

— Din păcate, nu. Mi-am pierdut şi cămaşa. Apropo, mi-aţi putea împrumuta încă o mică sumă? Am nevoie urgent... Nişte probleme esenţiale. Mi-aţi face un mare serviciu.

Bine! Încă un împrumut, al treilea sau al patrulea, şi, bineînţeles, nici nu se mai punea problema rambursării. Străinii bogaţi erau nişte vaci bune de lapte pentru oameni ca el, pe care le mulgeau cu bună ştiinţă. Aş fi avut prea mult de pierdut refuzîndu-l.

— De cît aveţi nevoie, Mohsen? Ajung cincizeci de lire?

— Să zicem şaptezeci şi cinci. Şi, vă rog, Rusty, dacă este posibil, în dolari, nu în lire egiptene. Pot obţine un schimb mai avantajos.

„N-am de ales!" mi-am zis, scoţîndu-mi portofelul. „Spionajul israelian va trebui să mai plătească."

M-am despărţit de colonel, am luat-o pe Waltraud şi ne-am îndreptat spre fundul camerei în formă de L, unde discutau aprins un grup de experţi, printre care Brenner tuna:

— Vă asigur că ultima încercare a reuşit perfect! Fără voi, geniile, care stricaţi tot pe ce puneţi mîna, ar fi zburat deja şi în şase luni le-am fi scos în serie. Numai din cauza voastră sîntem încă în stadiul experimental.

Schonmann ripostă:

— Vă este uşor să criticaţi, Brenner, şi să aruncaţi vina pe alţii. Dv. ştiţi, la fel de bine ca mine, care-i buba: mîna de lucru locală, aşa-zişii lor ingineri, întîrzierile la expedierea pieselor necesare şi multe alte lucruri.

— Spuneţi-i lui mutu asta! îl întrerupse Brenner. În uzina mea, toată lumea este la înălţime. Am zis bine, la înălţime tot timpul. Puteţi să vă convingeţi făcîndu-ne o vizită. V-aţi putea inspira.

— O ceartă în familie, domnilor? intervenii eu cu voce dulce. Aş vrea să v-o prezint pe soţia mea.

— Ah, doamna Lotz! strigă Brenner. Ce plăcere! Trebuie să recunosc că soţul dv. are gusturi, doamnă!

Prezentările fiind făcute, Schonmann împinse un scaun:

— Luaţi loc, vă rog, doamnă! Ce băutură preferaţi?

— Şampanie în nici un caz, zise Waltraud. Poate un deget de whisky, cu multă apă minerală.

— Îndată, doamnă. Şi dv., Lotz?

— Eu cunosc otrava sa preferată, anunţă Brenner într-un hohot de rîs.

În acelaşi timp îmi întinse un pahar:

— Beţi! îmi zise el cu voce răvăşită. Aţi rămas cam în urmă.

— Noroc! Sper să nu fi întrerupt o conferinţă.

— Eu nu cred în conferinţe, reluă Brenner. În uzină la mine dau ordine ce se execută fără ca nimeni să ţină conferinţe. Pe cel care nu se supune îl zdrobesc. Este singura metodă. Schonmann, necazul dv. este lipsa de disciplină.

Von Leers se apropie şi cu vocea sa behăită zise:

— Văd că începe să se creeze ambianţa. Domnul Brenner este întotdeauna sufletul acestor seri; el le dă viaţă. Sper să vă facă plăcere, domnule Lotz. Atmosfera îmi aduce aminte de zilele de altădată cînd tinerii erau gata să se bată pentru un ideal şi aveau inima curată. Tineretul de astăzi nu se arată interesat decît de tranzistoare şi de muzica degenerată americană. Cînd îmi amintesc de băieţii şi fetele noastre germane, în elegantele lor uniforme, mergînd în ritmul unei adevărate muzici... Hai să ne amintim unul din aceste cîntece!

„Wir wollen weiter marschieren"[1] sau „Unsere Fahne flatert uns voran"[2]. Sînt sigur că domnul Lotz își amintește toate cuvintele, adăugă el, surîzînd complice.

Prelungindu-se, serata se încălzea. Sticlele se goleau, iar eu cîntam în cor, cu convingere. Foarte prudent, îmi torturam memoria ca să-mi aduc aminte cuvintele. Acest test îi confirma, fără tăgadă, lui von Leers personalitatea mea pe care o inventase.

La întoarcere, Waltraud m-a întrebat ce am discutat cu von Leers.

— Ah, da. Imaginează-ți că „a descoperit" cine sînt, că m-a recunoscut.

— Recunoscut ? Vrei să spui că el știe că...

— Nu, nu ! Doamne ferește ! Ar fi fatal ! E vorba de o simplă confuzie de identitate, destul de amuzantă, în fond, care ar putea să-mi ajute foarte mult. Își imaginează că m-a văzut acum douăzeci de ani, la o conferință, în pielea unui obersturbahnführer. Bineînțeles, am negat, dar acest bătrîn idiot o ține pe a lui.

— Fantastic ! Deci pentru asta erau toate acele „Heil Hitler" ? Dar de ce zici c-ar putea să-ți ajute această confuzie ?

— Ei bine... Mai întîi pentru că foștii naziști au trecere pe lîngă autoritățile egiptene, iar în al doilea rînd pentru că experții germani cu vederi naziste mă vor primi cu brațele deschise cînd vor afla de la von Leers această poveste.

Într-adevăr, după cum mă așteptam, von Leers nu și-a ținut gura. În curînd calitatea mea de fost ofițer S.S. era cunoscută de tot Cairo. Ofițerii și înalții funcționari egipteni îmi dădeau onorul și îmi vorbeau de gloriosul meu trecut. O reacție inversă am observat din partea cîtorva reprezentanți ai unor firme germane, care, în general, fiind oameni corecți, mi-au arătat o oarecare răceală. În cele din urmă, am hotărît să profit de situație și am obținut chiar niște documente ce confirmau cele spuse de von Leers. Eram tare mîndru de aceste falsuri.

Am pus documentele într-un plic, iar acesta l-am introdus într-o mapă pe care am lăsat-o neglijent pe o masă, în timp ce eu și Waltraud am plecat la hipodrom. La întoarcere, am

[1] „Vrem să mărșăluim mai departe" — l. germană. (N.R.)
[2] „Steagul nostru ne stă mereu viu în față" — l. germană. (N.R.)

chemat servitorul și l-am întrebat ce este cu mapa acolo. El nu știa, desigur, nimic. I-am reproșat, totuși, că n-are grijă de documentele mele confidențiale, iar apoi, ostentativ, am aruncat plicul într-un sertar pe care l-am încuiat.

Patru zile mai tîrziu, l-am redeschis. Pudra ce o presărasem pe suprafața mapei era parțial căzută și firul de păr care lega în mod discret plicul de peretele interior al sertarului lipsea. Nu mă mai îndoiam nici o clipă că contraspionajul egiptean „împrumutase" documentele mele pentru a le fotografia. Acum puteam nega tot ce vroiam, „ei știau" și von Leers îmi oferise o acoperire „din beton".

„Ușurel, puiule... Ușurel !" Strînsei frîul și-l lăsai pe „Doctor" în galop mărunt. Armăsarul meu roib se supuse cu înțelepciune. M-am întors în șa. Waltraud mă urma la o lungime de cal. Între timp devenise o veritabilă călăreață.

Lăsînd deșertul în urmă, galopam pe un drum nisipos, traversînd culturile care se întindeau la umbra palmierilor înalți. Acolo, într-un colț retras al deltei Nilului, la cincisprezece kilometri de Cairo, închiriasem o fermă destul de mare pentru creșterea cailor. Nu numai ferma în sine ne bucura, ci și faptul că ea devenise un loc de întîlnire pentru numeroși prieteni egipteni și germani.

Unul din marile avantaje ale acestei ferme era poziția sa, fiind așezată la kilometrul 33 al șoselei Alexandria—Cairo, în apropierea bazei de încercare a rachetelor.

M-am uitat la ceas. Era important să notez ora exactă și frecvența lansării rachetelor.

La început, Waltraud nu se dumirea cum îmi permit să lucrez pe față, dar i-am explicat că există spioni de diferite genuri, de la micul culegător de informații, incolor, neinsemnat, pierdut în mulțime, pînă la cei care joacă așa de tare încît nimeni nu îndrăznește să-i bănuiască măcar o clipă. Cine și-ar fi putut închipui că Lotz, acest neamț excentric și bogat, ce apărea pe hipodrom îmbrăcat în costum național bavarez, ar fi putut fi altceva decît părea. În Egipt, odată aparența acceptată drept realitate, orice miracol era posibil. Așa stînd lucrurile, am obținut de la generalul Abdel Salaam un permis de acces în anumite zone interzise ale Canalului de Suez, spunîndu-i doar că cei mai buni pești se prind în Lacul Amar.

Ideea de a refuza unui prieten intim — care era, în același timp, amicul multor oameni influenți — această plăcere nici nu putea măcar să-i încolțească.

— Este nostim, totuși, mă adresai eu lui Waltraud, că nemții cred că sînt incapabil să deosebesc un motor de avion de cel al unei rîșnițe de cafea și cu cît mă arăt mai puțin interesat de ce fac ei acolo, cu atît mai mult insistă să-mi vorbească. Iată bilanțul ultimelor șase luni : localizarea a două baze de rachete, dintre care una de încercare ; rapoarte precise asupra stadiului lucrărilor în cele două uzine aeronautice ; informații detaliate asupra personalității fiecărui expert neamț ; informații cu privire la mișcările navelor de război în Marea Roșie ; informații cu privire la deplasarea trupelor obișnuite și a marilor formații blindate spre Sinai... Dacă adăugăm informațiile privind economia și politica, fără să ne lăudăm, putem aprecia că stăm bine.

Waltraud surîse și mă îndemnă :

— Continuă, „obersturmbahnführer", și vei avea o medalie.

Despre războiul din Yemen culegeam informații de la Abdo, acesta relatîndu-mi cu competență despre acțiunile flotei, trimiterile de trupe, arme și muniții în această țară. Pe israelieni îi interesau să știe cîți soldați egipteni sînt imobilizați în acest război și care este moralul lor. La aceasta mă gîndeam galopînd spre fermă, cînd Waltraud îmi întrerupse gîndurile :

— Apropo, ai transmis datele despre Horst Wasser.

— L-am semnalat doar, fără să fac însă precizări. Cred că mai trebuie să-l studiez, ceva nu mi-e clar la el.

Aveam, printre altele, și sarcina depistării eventualelor persoane susceptibile de a lucra pentru Israel, fie ca informatori, fie ca agenți. Evident, nu făceam eu recrutările, deoarece o astfel de treabă mi-ar fi fost fatală. Comunicam doar informații în legătură cu persoanele ce mi se păreau interesante (caracter, profesie, genul de informații la care au acces etc.), urmînd ca alți colegi să ia legătura cu cei vizați. Stabileau modalitățile de contactare așa cum credeau ei de cuviință, pe mine neprivindu-mă chestiunile de acest gen.

Aproape de intrarea în fermă, mi-am făcut soția atentă :

— Ah, iată-l pe Abdullah.

— Acela din manej nu este Bauch, întrebă Waltraud.

Eu am suspinat :

— Bietul cal ! Nici eu nu sînt prea blînd cu animalele în timpul dresării lor, dar cînd vezi circul pe care-l face Bauch cu al său, îți piere toată dispoziția.

— Bună plimbare ? întrebă Abdullah cînd ne-am apropiat.

— Excelentă, mulțumesc Abdullah. Ia spune-mi, domnul Vogelsang n-a venit în dimineața aceasta ?

— Ba da, vă așteaptă pe terasă, unde i s-a servit o cafea. Mi-a cerut să-i antrenez iapa cîteva zile pentru că va fi plecat. Mi-a dat un bacșiș gras.

— Cu atît mai bine pentru tine, Abdullah, i-am zis, bătîndu-l pe umăr. Du caii și bușumează-i !

După ce ne-am scos pintenii, ne-am dus să-l salutăm pe Vogelsang, unul dintre experții germani. M-am așezat pe un scaun, aproape de el.

— Cum merge, Harry? Abdullah mi-a spus că ne părăsiți.

— Da, Rusty. V-aș fi foarte recunoscător dacă i-ați permite să aibă grijă și de iapa mea cît timp lipsesc.

— Cu plăcere... în concediu ?

— Din păcate, nu. Merg la o conferință, la München. Brenner și ceilalți sînt acolo deja. Avem de rezolvat probleme la cel mai înalt nivel.

— Ați face bine dacă v-ați rezerva camera din timp pentru că, fiind vorba de congres, hotelurile vor fi suprasolicitate.

— Am rezervat-o deja. Mi-a sosit și confirmarea la solicitare în dimineața aceasta.

Scoase o bucățică de hîrtie din buzunar și mi-o arătă. Fulgerător îmi încolți în minte un gînd. Memorai numele hotelului și numărul camerei.

— Apropo, Rusty, sînteți în măsură a-mi indica un magazin de unde să cumpăr o servietă bună ? A mea este cam veche și, dealtfel, prea mică pentru a putea băga în ea toate planurile și documentele pe care trebuie să le duc.

— De ce să dați banii degeaba ? Pot să v-o împrumut pe a mea ; este nouă-nouță și n-o folosesc deloc. V-o trimit mîine acasă.

— Sînteți foarte amabil, vă voi fi recunoscător.

Totul mergea ca pe roate, Vogelsang reacționase așa cum mă așteptam.

M-am grăbit să pregătesc „prînzul". Trebuia să transmit informațiile cu privire la tirul de rachete de azi-dimineață. Aveam acum un aparat de emisie-recepție mai bun și mai puternic decît primul, ce se dovedise a fi prea slab și foarte fragil așa încît, după numai cîteva luni, devenise inutilizabil. Între timp, menținusem contactul cu Centrul prin corespondență, folosind cernelurile simpatice cu care fusesem înarmat, prevăzîndu-se o asemenea situație. Elementele componente ale noului aparat le-am ascuns în corpul unui cîntar pentru persoane. Din ordin, aparatul uzat l-am distrus cu ciocanul și apoi, simulînd o plimbare cu barca pe Nil, după ce am mîncat, împreună cu soția, l-am aruncat odată cu resturile culinare. Transmisiile le făceam, de obicei, la o oră dinainte stabilită.

Acum locuiam într-o vilă mare, la marginea cartierului Giza. Era mobilată luxos și cu gust, în stil englezesc.

Primul dormitor se afla la etajul doi și era singura cameră în care puteam să mă închid cu cheia fără să atrag atenția servitorilor.

Urcasem deja scara, cînd am auzit că sună cineva la poartă.

— Vezi cine este ! i-am zis lui Waltraud. Eu nu pot fi deranjat în acest moment.

S-a uitat pe fereastră.

— Vin Abdo și Fouad, mi-a zis ea. Grădinarul tocmai le deschide poarta. Ce fac ?

— Coboară și oferă-le un pahar de ceva ! Spune-le că fac duș și că vin îndată. Nu întîrzii prea mult.

Am închis ușa după ea, am asamblat aparatul și, la ora 14, am expediat mesajul. După ce am făcut ordine în cameră, mi-am băgat capul sub duș și m-am pieptănat. Cînd am coborît, cei doi ofițeri beau whisky și discutau cu Waltraud.

— Ce surpriză grozavă ! am exclamat eu.

— Sărbătorim dușul dv., Rusty, răspunse Abdo. Ce curat și frumos este băiatul !

— Mergeam la Alex, explică Fouad și ne-am oprit să vă zicem bună ziua !

Waltraud interveni :

— Abdo mi-a povestit despre consecințele scaldei noastre de ieri noapte.

Înainte de cină el venise în vizită la noi cu soția și cei doi fii ai săi. Puțin înainte de miezul nopții, Schonmann și Vogelsang au trecut și ei întîmplător pe la noi și ne-au propus să

terminăm seara cu o baie făcută la miezul nopții în piscina lui Schonmann. Am plecat toți cu mașinile și noaptea s-a scurs foarte vesel și plăcut.

— Ați răcit cumva ? l-am întrebat pe general.

— Deloc, dar tipii de la securitatea națională m-au sculat din pat, la ora 6 dimineața.

— Cine ? Băieții lui Fouad ?

— Bineînțeles că nu, erau de la alt serviciu. Doi domni civili foarte politicoși m-au întrebat ce am făcut la Schonmann.

— Ce-i privea pe ei ? Știu că Schonmann este urmărit îndeaproape, dar dv. sînteți general de armată și...

— Exact, Rusty. Mi-au atras atenția asupra faptului că nici un ofițer al forțelor armate nu poate avea relații mondene cu străinii, în special cu experții germani, fără aprobarea serviciilor de securitate. Acesta este un ordin strict. Le-am relatat exact ce s-a întîmplat : vizita noastră la dumneavoastră, sosirea experților aici, imposibilitatea de a pleca atunci cînd au venit ei, fără să dăm dovadă că sîntem grosolani.

— Au fost mulțumiți de aceste explicații ?

— Da, au înțeles foarte bine situația, dar mi-au cerut să-mi amintesc pe viitor de regulament și să evit asemenea contacte.

— Înseamnă că ne veți evita și pe noi ? Doar și noi sîntem străini.

El izbucni în rîs :

— Oh, Dumnezeule, nu ! Ei cunosc totul despre dv. și prietenia noastră. Sînteți considerat nepericulos de ani de zile.

Și, făcînd cu ochiul :

— La timpul potrivit, vă rog să mă credeți, au făcut investigații serioase în ceea ce vă privește. S-au convins că sînteți de acord cu regimul, că detestați pe evrei și că, din această cauză, cîțiva nemți de aici sînt supărați pe dv.

— Ei, asta-i, lasă-i să fie supărați, dacă asta le place ! Un alt pahar ?

— Numai puțin... Trebuie să plecăm. Ce faceți în zilele următoare, Rusty ? Vă putem vedea săptămîna viitoare ?

— Pe 19 mergem la Marsa-Matrouh să-i facem o vizită lui Youssef Ghorab.

— Uitasem că el se află acolo acum, zise Fouad. Se ocupă de securitate, nu-i așa ?

— Da, este directorul securității pentru districtul respectiv și guvernator ad-interim al acestuia.

Abdo schiță un surîs ironic, dar evită să-și spună părerea. Se mulțumi să facă remarca :

— Acum trebuie să plecăm.

— Încă un pic, băieți ! i-am îmbiat eu.

— Puțin de tot, Rusty. În sănătatea bunului nostru prieten Ghorab.

Cum au plecat, am sărit în mașină și am fugit la „Rivolis" — una dintre cele mai elegante prăvălii din Cairo — de unde am cumpărat o servietă superbă, pe care am trimis-o, împreună cu complimentele mele, lui Vogelsang.

Seara am redactat și codificat mesajul pentru a doua zi dimineața. Am comunicat ora sosirii la München a expertului, numele hotelului, numărul camerei, adăugînd, în plus, că-i place foarte mult să-și petreacă seara în compania unei femei frumoase, ceea ce l-ar fi obligat să revină în cameră mult mai tîrziu. Am păstrat dublura cheilor de la servietă și le-am expediat-o băieților două zile mai tîrziu.

Aceștia mi-au comunicat, peste un timp, că fotocopiile făcute după documentele din servieta lui Vogelsang le-au fost de mare folos.

WEEK-END ÎN DEȘERT

Eram în anul 1964. Cu primăvara se apropia și momentul plecării noastre într-o călătorie de șase luni în Europa. Tocmai vîndusem o pereche de superbi pursînge arabi unui milionar italian, în trecere prin Egipt, nebun după cai. Clientul meu ne-a invitat la Roma. Grație gazdei, de această dată nu mai trebuise să dăm nici o explicație în legătură cu plecarea noastră în Europa. De obicei, ne motivam plecările printr-o boală imaginară acuzată de Waltraud, care necesita îngrijiri periodice în Germania. Asta pentru că, în vremea aceea, un străin nu putea intra și pleca din Egipt după bunul său plac. Autoritățile eliberau vize turistice pentru maximum trei luni, iar cei care stăteau mai mult deveneau rezidenți temporari și, cu acest statut, părăseau Egiptul numai pe baza unei vize de ieșire, ce se obținea după îndeplinirea unor interminabile și complicate formalități.

Bineînțeles că Ghorab venise prompt în ajutorul meu și în această privință. Văzîndu-mă necăjit, exclamase plin de simpatie :

— De ce să vă faceți probleme ! Vă vom da statut de turiști permanenți. Nu se prea obișnuiește, dar n-are importanță. Îmi veți da la fiecare trei luni pașapoartele pe care, în cîteva ore, vor fi aplicate ștampilele necesare.

De la Roma, am luat avionul spre Paris, unde trebuia să mă întîlnesc cu patronul.

Lăsînd-o pe Waltraud la hotel, am coborît să caut o cabină telefonică. Era una în colțul străzii. La apelul făcut mi s-a răspuns imediat. Am dat numărul de cod și mi s-a spus că va trebui să întîlnesc pe unul din prietenii mei la ora 15 la cofetăria X. Am plecat liniștit, știind că întîlnirea va avea loc, de fapt, la ora 14, în bistroul Y. Diferența de oră și loc asigura

securitatea noastră, chiar dacă, din intîmplare, linia telefonică era branşată la un post de ascultare. Trebuia să verifici permanent, cu o privire peste umăr, dacă n-ai cumva „codiţă". Măsurile de siguranţă nu se opreau aici. Regula de bază cerea să se procedeze astfel : te prezentai cu o mare punctualitate la locul întîlnirii şi aşteptai doar trei minute. Dacă legătura nu se arăta, plecai şi, o oră mai tîrziu, cu aceeaşi punctualitate, te prezentai în altă parte, dinainte stabilită, unde trebuia să aibă loc întîlnirea. Dacă aveai impresia că eşti filat, nu mai insistai şi îţi conduceai „codiţa" într-o lungă şi frumoasă promenadă.

La ora fixată, m-am instalat la o masă, în fundul localului şi am comandat un whisky mic. S-au scurs două minute şi nu vedeam pe nimeni. Începeam să mă întreb ce ar putea să se întîmple. Mi-aminteam că ultima dată legătura mea nu venise, nu din cauză că fusese urmărită, ci pur şi simplu pentru că se încurcase într-o aglomeraţie de maşini. Cînd m-am uitat din nou la ceas, un vechi prieten veni la mine. Ne-am salutat călduros, s-a aşezat lingă mine, a comandat ceva, am trăncănit despre fleacuri şi apoi m-a condus la patron. Au urmat două zile lungi de muncă intensivă : rapoarte, expuneri, consultări. Şeful aprecia în special informaţiile mele despre bazele de rachete.

— Apropo, mi-a zis el, avem o fotografie bună a falsului aerodrom militar pe care l-au amenajat aproape de şoseaua Cairo—Alexandria.

Am replicat surprins :

— Fals ?! Da de unde ! Aceste avioane nu sînt decît foarte reale !

— Să vedem, este imposibil ! De ce le-ar alinia ei, ca la paradă, zeci şi zeci, de-a lungul pistei de zbor, pe două rînduri, dacă nu ca să fie uşor văzute ? Prea bine văzute ! Cu siguranţă sînt avioane din carton !

— Nu, nu, vă asigur că nu este adevărat, am replicat cu vehemenţă. Unul din prietenii mei, ofiţer în aviaţie, a avut amabilitatea, acum cîteva săptămîni, să mă invite ca să le admir. Credeţi-mă pe cuvînt, sînt avioane adevărate !

El izbucni în rîs :

— Bine... Înseamnă că totul este posibil în Egipt. În sfîrşit...

Şi reluă din nou, serios :

— Tot în legătură cu fotografiile, am altele care nu-mi plac deloc. Spuneţi-mi, v-aţi pierdut complet capul ?

El aruncă pe masă un exemplar al unui magazin german de echitaţie şi-mi indică ce pagină să consult. Eram prezentat în mai multe poziţii, de cele mai multe ori călare. Una din fotografii mă surprinsese stînd mîndru lîngă unul din caii mei pur-sînge, după o victorie.

— Cum naiba aţi putut permite publicarea unor asemenea lucruri ?! Este suficient ca în Israel să vă recunoască un vorbăreţ şi totul se duce de rîpă.

Avea perfectă dreptate, dar nu putusem face nimic ca să împiedic apariţia acestor fotografii. Puţin mai înainte, mă vizitase, în Egipt, secretarul general al „Asociaţiei crescătorilor germani de cai". Am primit deci personajul, iar acesta a luat cîteva instantanee cu mine în exerciţii ecvestre, dar nu mi-a spus că este colaborator activ al magazinului respectiv. Am făcut eforturi să-i explic patronului cît am putut mai clar situaţia, iar cînd s-a mai liniştit, i-am prezentat raportul financiar semestrial. L-a semnat, după o privire rapidă, şi a susţinut :

— Bănuiesc că mai vreţi bani ? Voi vira suma în contul german, ca de obicei.

A lăsat să-i scape un zîmbet.

— Dragul meu, se zice că un agent de mare clasă costă cît o brigadă. În sfîrşit ! Trebuie neapărat să te porţi în continuare bine cu generalii tăi, adăugă el după un moment de gîndire.

Douăzeci de ore de la ultima şedinţă, mi-au examinat planul de muncă întocmit pentru următoarele luni şi mi s-au dat consemnele. Patronul ţinea în mod deosebit să obţin informaţii despre adjuncţii pe care Karl Knupfer, noul director al programului de ghidare a rachetelor, tocmai îi recrutase din Germania.

— Cînd vă întoarceţi ? mă întrebă el. Este foarte urgent !

— În principiu, peste trei săptămîni. Am nevoie de puţină relaxare. Apoi trebuie să fac cumpărăturile pentru prietenii mei egipteni. Totuşi, dacă e necesar să mă întorc urgent, voi lua avionul.

— Nu, nu faceţi asta ! V-am mai spus-o, numai spionii călătoresc cu avionul. Oamenii serioşi merg cu vaporul. Trebuie să vă întoarceţi pe mare !

Înainte de a ne despărţi, mi-a povestit o întîmplare amuzantă.

„Era din ce în ce mai greu să introduci noi agenţi în Egipt şi la doi dintre candidaţi li s-a pus întrebarea dacă s-au gîndit la o acoperire bună. Băieţii sugeraseră :

— De ce n-am cumpăra acolo o fermă pentru creşterea cailor ca nenorocitul acela de nazist, Lotz ? Toţi generalii şi înalţii funcţionari egipteni roiesc ca muştele în jurul grajdurilor sale. Sînt nebuni după el.

Patronul răspunsese rece :

— Ah, nu, mulţumesc. Şi aşa avem destule necazuri cu egiptenii."

Ne-am îmbarcat de la Triest, pe „Ausonia", şi după cîteva ore de drum am ajuns la Veneţia. Stăteam pe punte şi admiram frumuseţea zilei. Pe pasarelă defilau încet pasagerii care se îmbarcau. Pe unii dintre ei îi cunoşteam, mai ales pe germanii ce se întorceau în Egipt după concediul anual petrecut acasă.

Deodată, doi indivizi, necunoscuţi de mine, îmi atraseră atenţia. Coborîseră din două „Mercedesuri" şi nu păreau să fie turişti. Unul era singur, celălalt însoţit de o femeie şi trei copii.

În aceeaşi seară, l-am întîlnit pe unul dintre ei, bînd singur, la bar. M-am instalat pe un scaun alăturat şi conversaţia s-a înfiripat repede. Am aflat că era la prima călătorie în Egipt.

— Mergeţi acolo ca turist ? am întrebat eu.

— Oh, nu, voi rămîne în Egipt să muncesc şase ani.

— Unde anume ?

— Sincer să fiu, nici nu ştiu.

Egiptenii îi băteau mereu la cap pe noii lor consilieri să păstreze secretul, aşa încît mi-am dat seama imediat că am de-a face cu unul dintre ei.

Făcînd pe neîncrezătorul, l-am tatonat încă puţin :

— Cum vine asta ? Spuneţi c-o să lucraţi şase ani în Egipt şi nu ştiţi unde anume ?

— Vreau să spun că nu ştiu exact oraşul. Nu ştiu dacă pricepeţi, este vorba de un post în serviciul statului şi nu voi cunoaşte detaliile decît la faţa locului. Unul din colegii mei mă va aştepta la debarcader.

I-am dat cartea mea de vizită, exprimîndu-mi speranţa să-l revăd pentru mai mult timp la Cairo. N-a avut încotro, aşa că mi-o dădu şi el pe a lui. Am citit : Erich Traum, inginer electronist.

În dimineaţa următoare cîţiva călători se aflau la piscină unde ascultau un tranzistor deosebit de bun şi discutau despre caracteristicile sale. M-am îndreptat către Traum, care citea lungit pe un şezlong, şi i-am cerut părerea în legătură cu radioul în cauză.

— De ce mă întrebaţi !? a exclamat. Nu cunosc nimic despre el.

— Dar sînteţi inginer electronist. Cel puţin aşa scrie pe cartea dv. de vizită.

— Da, da, îngăimă el.

Am schimbat discuţia.

La cîteva zile după ce am ajuns la Cairo, eu şi Waltraud am făcut tot ce am ştiut ca să ne împrietenim cu Knupfer şi soţia lui. Odată, pe cînd serveam ceaiul la această familie, doamna Knupfer, remarcînd butonii mei de aur, cu monogramă, m-a luat de-o parte şi m-a întrebat de unde i-am cumpărat. Mi-a mărturisit că săptămîna viitoare va sărbători aniversarea soţului ei şi ar dori mult de tot să-i ofere unii la fel. I-am spus că fuseseră montaţi, special pentru mine, de către un bijutier de la bazarul Mousky, din vechiul oraş. Cum ar fi fost imposibil să găsească singură prăvălia, galant, i-am propus s-o conduc acolo.

Ziua următoare am trecut deci, pe la ora 16, şi am luat-o cu maşina. Pe drum m-a întrebat despre călătoria pe care am făcut-o etc.

— Unul din lucrurile cele mai plăcute, am zis eu, a fost traversarea de la întoarcere... Apropo, am întîlnit pe vapor un coleg al soţului dv...

— Oh ! exclamă ea, încîntată. Trebuie să vă referiţi la Traum sau Ebehard. Locuiesc pe aceeaşi stradă cu noi, în cartierul Nasser. Vor fi primii adjuncţi ai lui Karl.

Şi, numaidecît, mi-a spus totul în legătură cu ei.

Comunicarea radio terminată, mi-am scos casca de ascultare şi am întrerupt contactul. Vocea somnoroasă a lui Waltraud, care se afla în pat, mă întrebă :

— Ai terminat ?

— Aproape... Cam lungă transmisia, dar recepţia a fost foarte bună astăzi. Într-o jumătate de oră termin decodificarea şi mă culc.

Mi-am luat blocnotesul, cheia codului, creionul şi m-am apucat să descifrez mesajul. Am recitit textul, l-am memorat, am adunat toate hîrtiile scrise şi le-am dat foc în chiuveta din baie, iar apoi am aruncat cenuşa în toaletă, trăgînd apa.

Văzînd că mă întorc în cameră, Waltraud m-a întrebat :

— Important ?

— Mă tem că foarte important. Şi urgent. Ei o consideră mai importantă decît orice. Tot în legătură cu Challoufa.

În ultima vreme consacrasem mult timp cercetării acestei baze de lansare a rachetelor, foarte bine camuflată, situată alături de cota Challoufa, în zona Canalului de Suez. Statul nostru major o cunoştea graţie fotografiilor aeriene, dar mi se cerea să verific dacă nu este vorba de un trucaj. Mi se lăsa, desigur, alegerea căilor de rezolvare a problemei, solicitîndu-mi-se însă să acţionez repede şi să obţin informaţii cu orice preţ.

— Această prăpădită de bază se află între Suez şi Ismailia, îi spusei eu lui Waltraud, dar unde anume ? N-am altă soluţie decît să merg personal s-o văd.

— Aş putea merge cu tine ?

— Bineînţeles, „colega" ! Ne vom lua sculele de pescuit, costumele de baie şi vom face o partidă în Lacul Amar.

— Ştii, îmi place mult cînd mă numeşti „colega".

— Păi nu formăm noi o echipă ? Ştii bine că, pentru mine, o soţie nu este numai o bună menajeră şi iubită. Primele mele două căsnicii au eşuat tocmai pentru că n-am găsit înţelegere totală.

— Ştii că poţi conta pe mine. Bine, din ce parte să începem cercetările ? Pînă acum am mai fost de două ori în regiunea aceea.

Am luat nişte hărţi dintr-un sertar şi, deschizînd una pe genunchi, i-am arătat :

— Iată, în partea de sud a canalului... Să procedăm prin eliminare.

Urmăream liniile cu degetul şi comentam :

— Aici e linia de cale ferată dintre Ismailia şi Suez. Alături, depărtîndu-se sau apropiindu-se de calea ferată, trece şoseaua deşertului. Locul căutat se află, în principiu, între aceste două linii. De acord ?

— Da, dar noi am făcut drumul acesta, dus-întors, cu maşina şi, altă dată, cu trenul. Nici de o parte şi nici de alta n-am văzut nimic care să aducă cu o bază.

— Exact ! Deci, putem elimina tot terenul care se vede din maşină sau tren. Totuşi, nu poţi camufla o bază de rachete sub un palmier. Trebuie să existe un blestemat de loc ca s-o amenajezi ! Nu văd, deci, decît trei porţiuni de teren pînă la care distanţa de la cele două căi de circulaţie este destul de mare ca baza să nu fie expusă vederii automobiliştilor sau călătorilor din tren. Să vedem dacă nu există nişte drumuri ce duc la ea ?

— Îmi amintesc că am văzut două asemenea drumuri, zise Waltraud. Unul duce la o groapă de gunoi, celălalt este păzit de un soldat şi are chiar la intrare o pancartă pe care scrie : „Intrarea oprită ! Fotografierea interzisă !".

— Ei, drace ! Dar asemenea panouri păzite de santinele întîlneşti peste tot în Egipt, mai ales în zona Canalului !

În consecinţă, ziua următoare, echipaţi corespunzător, am plecat să ne „jucăm de-a spionii".

Din Heliopolis, în mai puţin de o oră de mers cu maşina eşti în Suez. Înainte de a intra în acest oraş, am luat-o la stînga, mergînd aproape singuri pe drumul deşertului, în direcţia Ismailia. Ne-am oprit o clipă pe marginea şoselei ca să consultăm harta.

— De ce n-aş conduce eu ? propuse Waltraud. Tu ai putea studia terenul fără să te mai preocupe şi şoseaua în acelaşi timp.

— Excelentă idee !

Ne-am schimbat locurile şi maşina a demarat îndată. Am depăşit mai întîi un cătun, un cîmp militar şi astfel am parcurs vreo zece kilometri.

— Mai încet ! i-am zis lui Waltraud. Ne apropiem.

— Bine, iată drumul spre groapă, cam la un kilometru trebuie să dăm peste celălalt. Ce-ar fi să traversăm deşertul ? propuse Waltraud.

— M-am gîndit şi eu la treaba aceasta, dar pe unde ? Pretutindeni sînt dune şi ne vom împotmoli la primul pas. Probabil, vom reuşi mai încolo !

Dar oricît ne-am străduit, a fost imposibil să găsim un loc mai bun, pe unde să poată merge maşina. Deodată, am zărit în faţa noastră, la dreapta, calea de acces pe care o căutam.

În afara unei gherete solitare, n-am văzut nici o inscripţie de interdicţie.

— Ce să fac ? Accelerez ? mă întrebă Waltraud.

— Nu, mergi încet ! Vreau să mă conving de tăria gărzii.

Adăpostit în gheretă, un soldat se plictisea. Purta însemnele poliției militare, iar pe șold i se odihnea un revolver mare. Nu părea să ne fi sesizat prezența și, de îndată ce dunele ne-au pus la adăpost de privirile sale, ne-am oprit.

— Întoarce mașina ! Încercăm încă o dată ! Trebuie să pătrundem cu orice preț. Va trebui, probabil, să simulăm o pană și să cerem ajutor sau ceva în genul acesta.

Waltraud viră fără greutate pe șoseaua pustie și o porni în sens invers. I-am dat următoarele consemne :

— Să te oprești lîngă intersecție ! Vom coborî și ne vom face că remediem o defecțiune la motor.

Mașina s-a oprit exact în fața gheretei.

— Așteaptă, nu coborî ! am urlat eu. Este prea frumos ca să fie adevărat !

Frumos... Poate nu era cuvîntul cel mai potrivit. Vă mărturisesc însă că cea mai minunată feerie nu putea să mă încînte mai mult decît spectacolul pe care îl vedeam.

Centura cu revolverul atîrna într-un cui bătut în partea exterioară a gheretei, iar santinela — ce se afla la douăzeci sau treizeci de metri în spate, între două dune — tocmai își ridica chiloții. Ca să fie mai lejer, își scosese pantalonii pe care-i trîntise pe nisip, lîngă el.

— Accelerează !

Waltraud ambreie, apăsă pînă la fund pe accelerație și mașina zbură. Trecînd ca fulgerul prin fața gheretei, am zărit un panou negru pe care era scris cu roșu în arabă și engleză : „Zonă interzisă !". De departe venea un strigăt. M-am uitat în oglinda retrovizoare și am văzut santinela, cu pantalonii în mînă, alergînd în urma mașinii, poticnindu-se.

— Nu te întoarce ! i-am zis lui Waltraud. Cu toată viteza, înainte ! Putem fi arestați dintr-o clipă în alta și vreau măcar să văd „nenorocita" asta de bază.

Părea un film de groază : în plină zi — într-o mașină care mergea cît putea de tare, cu soția lîngă mine, cu ustensile de pescuit și echipați ca pentru excursie — forțam literalmente intrarea într-o zonă considerată ultrasecretă.

Șoseaua coti spre o depresiune și santinela dispăru din cîmpul meu vizual.

— O mașină ! zise Waltraud.

În fața noastră apăru un jeep cu soldați.

— Continuă ca și cînd nu s-ar fi întîmplat nimic !

Jeepul trecu pe lîngă noi, iar cei cinci soldați ne priviră cu ochi mari.

— Las-o încet ! Să căutăm un punct de unde să putem observa baza !

M-am uitat din nou în oglinda retrovizoare.

— Cred c-o să începem să ne distrăm. Ei s-au întors și ne urmăresc.

Cu gura uscată de emoție, Waltraud întrebă :

— Ce să fac ? Să accelerez ?

— Nici vorbă, ar părea suspect. Lasă-i să ne ajungă... dar trebuie împiedicați să ne conducă la șosea înainte de a ști ce ascund aici. S-ar putea să ne facă observație și să ne dea drumul.

Deodată, avui o idee.

— Știi ceva ? Bagă mașina în nisip ! Dacă reușești să faci treaba aceasta, s-ar putea să avem la dispoziție cîteva ore pînă s-o scoatem de acolo. Iute, părăsește șoseaua, dar încearcă s-o faci cît mai convingător.

Waltraud apăsă pe accelerație și începu să meargă sinuos. Cu dinții strînși, murmură :

— Ține-te bine !

Uitînd să vireze la o curbă, s-a avîntat drept înainte spre o dună și mașina s-a înțepenit în nisip.

Ambalînd motorul, suspină :

— Biata broscuță !

— Nu mă interesează mașina. Ceea ce caut valorează mai mult. Destul ! Ne-au ajuns. Să ne dăm jos ! Acum voi începe să te cert pentru ce-ai făcut !

— Să mă cerți !? Pentru ce ?

— Păi este limpede ! Trebuie să le creăm impresia că din cauza stupidității tale am ajuns aici.

Urlînd și gesticulînd ca un nebun, am jucat bine rolul soțului furios. Jeepul s-a apropiat de noi, iar cei cinci militari, cu armele în mîini, ne-au încercuit. Sergentul mi s-a adresat în arabă :

— Ce faceți aici ? Cum ați intrat ?

Eu am răspuns în engleză :

— Vă mulțumesc că ați venit să ne ajutați. Haideți să ne dați o mînă de ajutor !

— ...Nu înțeleg. Ce faceți aici ?

— Vorbiți engleza, germana ?

Dădu negativ din cap. Am deschis portbagajul și am luat lopățica pe care o purtam tot timpul cu mine.

— Haideţi să m-ajutaţi să scot maşina, zisei eu în limba germană.

În acelaşi timp, mi-am însoţit cuvintele cu gestul de a despotmoli maşina. La rîndul său, subofiţerul mi-a arătat cu mîna că trebuie să urc în jeepul lor.

— Sînteţi arestaţi, mi-a zis în arabă. Trebuie să vă duc la postul de gardă.

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, dar, dacă nu vreţi să-mi daţi o mînă de ajutor, cu atît mai rău.

Şi am început să arunc nisipul din jurul roţilor pentru a le degaja. El mi-a pus pistolul-mitralieră în burtă, iar toţi ceilalţi şi-au îndreptat armele spre mine. Apoi mi-a arătat maşina lui...

— Yalla — jeep!

Am scuturat din cap şi m-am aşezat pe bara „Volkswagenului".

— Nu mă mişc de aici decît cu maşina mea!

Bineînţeles că ei nu înţelegeau nimic din ce le spuneam, dar mimica mea le-a permis să-mi ghicească intenţiile.

— Să-l ducem cu forţa! a propus unul dintre soldaţi.

— Taci din gură! strigă sergentul. Eu hotărăsc.

S-a gîndit puţin, apoi i s-a adresat şoferului:

— Întoarce-te la bază şi spune-i ofiţerului de serviciu că am găsit doi străini circulînd cu maşina prin zona interzisă. Comunică-i că nu le înţelegem limba şi că cerem instrucţiuni. Grăbeşte-te! Noi rămînem aici ca să-i supraveghem.

— Ce zic ăştia? m-a întrebat Waltraud.

— M-au anunţat că sîntem arestaţi şi, cum eu am refuzat să urc în maşina lor, au trimis şoferul să raporteze ofiţerului de serviciu.

A început să rîdă:

— Este prima dată cînd sînt arestată!

Nu găseam nimic de rîs:

— Este mai încurcată treaba decît crezi! Avem de-a face cu oameni simpli, care-şi iau misiunea în serios. Cred că vom fi puşi în situaţia să cerem sprijinul lui Youssef, să ne scoată de aici şi, chiar şi în acest caz, va trebui să facem uz la maximum de relaţiile noastre. Prietenul Ghorab va fi obligat să apeleze la serviciile altora pentru că, oricum, şi puterea lui este limitată. Apoi, asemenea escapade cam lasă suspiciuni în urma lor. În fine, vom vedea ce vom face! Esenţial este să ştim ce am realizat prin asta.

— Cred că este clar, remarcă Waltraud. Atitudinea acestor oameni demonstrează că am pus degetul pe rană.

— Da, dar nu putem afirma nimic precis.

Am scos un pachet de ţigări. Am servit-o pe Waltraud, am aprins şi eu una, iar restul l-am dat soldaţilor. Unul s-a apropiat de maşină şi s-a uitat înăuntru. Şi-a chemat camarazii şi le-a spus:

— Ia uite ce lucruri interesante: un aparat de fotografiat, haine, un cartuş de ţigări americane. Dacă le-am lua?

— Nu vă atingeţi de lucrurile lor! ordonă sec sergentul. Dacă vor face plîngere, vom avea neplăceri.

— Cum să se plîngă dacă vor fi închişi?! întrebă altul.

Întoarcerea jeepului puse capăt discuţiei. Un căpitan în ţinută de campanie se afla lîngă şofer. Cînd ajunseră în dreptul nostru, căpitanul sări jos, iar soldaţii luară poziţia de drepţi. Fără să clipească, ni se adresă în engleză:

— Bună ziua. Despre ce este vorba?

— Vedeţi şi singur, domnule căpitan. Ni s-a împotmolit maşina în nisip şi, fără îndoială, mi-ar trebui un ajutor ca s-o scot de aici. Credeţi că aţi putea să ne remorcaţi cu jeepul dv.? Am un cablu...

— Pentru moment, nu maşina mă interesează, ci prezenţa dv. Ce căutaţi aici? Cum aţi intrat?

— Ce vreţi să spuneţi prin: „Cum aţi intrat?" Cu maşina noastră, se vede, nu? Venim din Cairo. În ceea ce priveşte întrebarea „Ce căutăm aici", admiţînd că vă interesează, vă spunem că sîntem în drum spre Lacul Amar, ca să facem baie. Este o crimă? Dv. ştiţi că aceşti soldaţi ne-au ameninţat cu armele? La întoarcerea noastră la Cairo, am să mă plîng la Cartierul general al poliţiei, unde am numeroşi prieteni influenţi.

N-a părut să-l impresioneze ameninţarea mea. M-a întrebat:

— Sînteţi americani?

— Sîntem nemţi şi nu sîntem obişnuiţi să fim trataţi astfel. Sîntem foarte indignaţi.

— De ce aţi venit aici?

— Tocmai v-am spus! Mergem la Lacul Amar.

— Nu este acesta drumul. Vă aflaţi într-o zonă interzisă. La intrare este un panou mare. Şi, apoi, cum aţi trecut pe lîngă santinelă fără să vă oprească?

— Care santinelă ? Care panou ? Este adevărat că eu dormeam. Conducea soția. Tocmai din cauza aceasta ne-am și împotmolit.

Dacă remarca mea l-a amuzat, așa cum speram, n-a lăsat să se vadă deloc.

— Pașapoartele dv., vă rog !

I le-am dat. După o privire fugară aruncată peste ele, le-a băgat în buzunar.

— Ei ! Dați-ni-le înapoi !

— Vi se vor da la timpul potrivit. Ce aveți în mașină ?

— Nu mare lucru. Puteți vedea și singur.

El s-a îndreptat către mașină și a privit în interior.

— A ! Un aparat de fotografiat. Ce ați fotografiat ?

— Pînă acum nimic. Am pus un rolfilm nou chiar în dimineața aceasta.

— De ce ?

— Dumnezeule, ce întrebare ! Pentru că am poftă să fac cîteva poze la pescuit. Ce este extraordinar în treaba aceasta ?

Fără să răspundă, continuă să cerceteze minuțios mașina. Luă aparatul și-l puse pe umărul său. Descoperi harta în buzunarul portierei din dreapta, o confiscă și o băgă sub centură. Scotoci prin portbagaj și umblă chiar și la motor. Se vedea că n-a găsit ce căuta.

— Arme aveți ? întrebă în cele din urmă.

— Nu, noi n-am plecat la vînătoare, am replicat eu nerăbdător. Pentru ce aș lua cu mine un arsenal ? Ascultați domnule căpitan, nu credeți că exagerați ? Ce doriți de la noi ? Dacă așa sînt tratați la dv. turiștii care vin să-și cheltuiască banii cu larghețe, apoi să știți că n-o să mai fiți deranjați de prea mulți. Ce înseamnă aceste metode inchizitoriale ?

— Trebuie să mă urmați ?

— Să vă urmăm ? Unde ?

— La... La sediul meu. Nu este prea departe. Colonelul va dori să vă vadă.

— Probabil că el va fi mai politicos. Dar mașina noastră ?

— Va rămîne aici sub supraveghere. Este un corp delict.

Am închis bine „Volkswagenul" și am invitat-o pe Waltraud să ia loc alături de șofer, în jeep.

Ofițerul s-a așezat lîngă mine, în spate, nu înainte de a ordona soldaților să rămînă lîngă mașină, fără s-o atingă. Jeepul a demarat spre destinația pe care o doream atît de mult.

La cîteva sute de metri mai încolo, am întîlnit un baraj unde doi oameni ai poliției militare făceau de gardă. Apoi, după un urcuș, am ajuns în vîrful unei movile de unde am privit. La picioarele noastre — cu rampele de lansare amplasate în cerc larg, puțin mai în spate — am văzut depozitele unde erau stocate rachetele și, la o oarecare distanță, clădirile administrației.

Nici o eroare posibilă ! Waltraud avu înțelepciunea să nu-și întoarcă capul, dar am văzut cum îi urcă sîngele spre ceafă, atît era de surescitată.

Jeepul s-a oprit o clipă în fața unei porți grele pe care o santinelă o deschise la un semn al ofițerului ce dirijă șoferul pînă la pragul imobilului principal.

Printr-un culoar mare, ne-a condus în aripa dreaptă a clădirii și am pătruns într-o încăpere, unde un sergent-major luă poziția de drepți, de îndată ce ne văzu.

— Comandantul este aici ?

— Da, se află în birou.

— Întreabă-l dacă mă poate primi într-o chestiune foarte urgentă !

Subofițerul trecu în camera vecină și, după un moment, apăru :

— Comandantul vă așteaptă.

Căpitanul ne făcu semn să ne așezăm, spunîndu-i sergentului-major :

— Păzește-i pe ăștia doi ! Răspunzi pînă mă întorc !

Ne-a lăsat și a închis ușa după el. I-am șoptit lui Waltraud :

— Să nu spui nimic ! Aș dori să ascult ce-i povestește.

La început, n-auzii decît un lung mormăit nedeslușit din care, din timp în timp, se distingea cîte un cuvînt : „străin... pașaport german... foarte suspect... percheziție... mașină... arestați...". Deodată, o altă voce, pe care mînia o făcea tunătoare, izbucni :

— Ce ? I-ai adus aici ? Idiotule, ți-ai pierdut mințile ?

Un alt mormăit și din nou glasul furios :

— Ai fi putut măcar să-i legi la ochi. N-ai minte nici cît o găină. Data viitoare, invită-i să viziteze instalațiile. Bine, adu-i aici !

Căpitanul reveni și ne spuse :

— Intrați !

Am trecut într-un birou spațios, confortabil, mobilat cu fotolii din piele, două canapele, covor gros. Comandantul, un colonel subțirel, în jur de patruzeci de ani, cu mustață neagră și părul tuns scurt, stătea în spatele unei mese imense, bine lustruită, alături de care era o măsuță plină cu telefoane ; unul era roșu, altul negru și două albe. La stînga sa, pe un scaun, stătea neglijent un alt ofițer, mai tînăr, cu gradul de locotenent-colonel. Cei doi ne măsurară din cap pînă-n picioare, după care comandantul vorbi :

— Așezați-vă, vă rog !

A luat unul din pașapoartele noastre, l-a răsfoit încet, l-a lăsat jos, apoi a luat altul și a procedat la fel ca și cu primul.

— Dv. sînteți domnul și doamna Lotz ?

La răspunsul meu afirmativ, el continuă :

— Sînteți veniți... turiști ?

— Locuim la Cairo.

— Da, văd din pașapoarte că sînteți de mai multă vreme în țară. Ce faceți aici ?

— Sînt crescător de cai...

Își încruntă sprincenele și întrebă mirat :

— Crescător de cai !?

— Da, ce este de mirare în asta ?

Mi-am scos portofelul și i-am arătat actele mele :

— Iată cartea mea de vizită cu adresa din Cairo, legitimația de comisar al „Societății de curse", aceea de membru al „Clubului cavaleriei", al „Societății hipice" și al „Clubului sportiv" din Gezirah.

Le-am aliniat pe biroul său. El le-a examinat pe toate.

— Dacă creșteți cai, domnule Lotz, ce căutați aici, pe un teren militar, unde accesul este interzis ?

— Ascultați, domnule colonel... Căpitanul dv. mi-a pus deja întrebări de acest fel și a făcut o anchetă interminabilă, absolut deplasată, în legătură cu „crimele noastre". Ca să evităm repetările și neînțelegerile gratuite, permiteți-mi să vă povestesc totul de la început și veți vedea că este o alarmă falsă, lucrurile fiind simple și clare.

— De acord, vorbiți, domnule Lotz ! Totuși, trebuie să vă spun că sînteți într-o situație foarte neplăcută. Să intri într-o zonă militară interzisă, este o treabă extrem de gravă !

— Nu știam. Iată ce s-a întîmplat : noi am plecat dis-de-dimineață din Cairo ca să facem baie și să pescuim în Lacul Amar. Am venit pe șoseaua Suez—Ismailia. Soția mea conducea și...

— De ce soția dv.? Nu este firesc să conducă bărbatul ?

— De acord, dar eu mă simțeam cam rău, de o săptămînă mă deranjează genunchiul drept și am preferat să nu-l obosesc peste măsură. Dealtfel, soției mele îi face plăcere să șofeze.

— Cum v-ați lovit la genunchi, domnule Lotz ?

— Căzînd de pe cal sau ieșind din baie, ce importanță are ?

— Nu vă enervați, domnule Lotz ! Nu fac altceva decît să reconstitui faptele.

— Foarte bine. Iată faptele : soția mea conducea și eu am adormit. A încurcat drumurile și m-am trezit cînd mașina noastră era împotmolită în nisip. Asta-i tot ce știu. După aceea, soldații dv., cărora le cam place să se joace cu armele, au venit și ne-au amenințat. Sînteți mulțumit acum, domnule colonel ?

— Nu în întregime. Santinela de la intrarea pe acest teren zice că a încercat să vă oprească, dar dv. v-ați continuat drumul fără să țineți seama de somație.

— N-am văzut nici o santinelă. V-am spus că dormeam.

— Nici soția dv.? De ce nu s-a supus somației ? Acolo se află și un panou care interzice intrarea persoanelor străine în zonă.

— Soția mea n-a văzut nimic din ce spuneți și sînt sigur că nimeni nu i-a cerut să se oprească. Soldatul dv. poate dormea în post. Dacă spune adevărul, de ce n-a telefonat aici să comunice incidentul ?

— Linia telefonică este deranjată, dar problema aceasta nu vă interesează. Dacă omul dormea, va fi pedepsit. Cît vă privește pe dv. și soția dv., domnule Lotz, cazul va fi înaintat autorităților competente, care vor efectua o anchetă mai aprofundată.

— Este ridicol ! Ce am căutat într-o zonă pierdută în plin deșert, fără nimic atrăgător ? Doream doar să facem o baie bună, răcoritoare.

— Știu eu ? Probabil ca să spionați sau să sabotați... Autoritățile vor stabili adevărul.

— Este absurd ! Am impresia că se întrece măsura. Dați-mi voie să vă spun că sînt destul de cunoscut în această țară. De ce nu-l sunați pe generalul de poliție Youssef Ghorab ? Este unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Nu vă dați seama cine este generalul Ghorab ?!

După o clipă de tăcere, ofițerul își înălță capul.
— Da, știu cine este... Dar noi nu depindem de el. În fine, o recomandare din partea sa ar avea greutate pe lîngă oamenii de la securitate.
— Securitate! Domnule colonel, mi-ați dat o idee. Nu mai este nici o problemă. Aș putea da un telefon de aici?
— De ce să dați?
— Ca să chem niște persoane de la securitate. Să zicem pe generalul Fouad Osman.
— Îl cunoașteți?
— Pe el și încă cîțiva.
Vorbind, mi-am scos carnetul cu adrese și l-am răsfoit.
— Iată numărul său de telefon. Sunați-l și vă va confirma că nu sînt un spion! Mă cunoaște foarte bine.
Deschise din nou pașaportul meu și-l răsfoi pagină cu pagină, apoi, aruncîndu-l pe masă, se întoarse către locotenent-colonel:
— Afurisită problemă, zise el în arabă. Crezi că spune adevărul?
— De unde să știu? răspunse acesta neîncrezător. Cel mai bine este să nu te amesteci în astfel de lucruri, întrucît nu te poți aștepta decît la complicații. Pasează-i celor de la securitate, să rezolve ei cazul. Ordinul este ordin și tu nu faci altceva decît să-l aplici.
— Da, desigur, ce bine ar fi fost dacă acest idiot de căpitan nu i-ar fi adus în bază! Ei nu vor fi prea bucuroși și o chestie ca asta îmi poate strica dosarul.
— Afirmă că este în relații bune cu generalul Osman. Cum o fi cunoscut el oameni ca Osman și Ghorab? Să fie cumva, de fapt, unul din experții germani?
Comandantul mi-aruncă o privire perplexă:
— Spuneți-mi, domnule Lotz, sînteți sigur că vă ocupați cu creșterea cailor?
Am explodat, cu o voce furioasă:
— V-am spus-o, nu-i așa? De ce nu țineți seama de ce v-am spus? De ce nu cereți confirmarea declarațiilor mele la unul din oamenii a căror meserie este tocmai rezolvarea acestui gen de probleme?
A pus mîna pe receptor și a spus:
— Foarte bine! Voi suna la generalul Osman. Ce număr spuneți că are?

I l-am repetat și el ordonă să i se dea legătura. Am așteptat un moment în liniște în timp ce, dintr-o cameră vecină, o voce încerca să obțină un fir liber. Am desfăcut un nou pachet de țigări și, cei doi ofițeri refuzînd să fumeze, am aprins cîte una atît pentru mine, cît și pentru Waltraud. O sonerie sparse tăcerea. Comandantul ridică receptorul:
— Da... Ce? Ah, îmi dau seama. Rugați-l să binevoiască să mă sune!
A pus receptorul în furcă și s-a întors către mine.
— Generalul Osman nu este la birou. Nu se știe cînd se întoarce.
— Îmi pare rău. Dar putem apela la altul. Să vedem. Îl cunoașteți pe colonelul Mohsen Sabri, de la securitate?
— Nu, n-am auzit niciodată de el. N-are nici o legătură cu noi. Ofițeri sînt destui la securitate.
— Foarte bine, domnule colonel. Lăsați-mă pe mine să-i vorbesc și cereți-i dv. informațiile care vă interesează, dacă nu sînteți satisfăcut. El vă va pune în legătură cu o autoritate pe care o veți considera competentă. Este bine?
Am consultat din nou carnetul.
— Iată numărul...
A ezitat o clipă, apoi, cu puțină neliniște în glas:
— Bine. Nu văd ce rău am face cu asta, în afară de deranjul pe care îl pricinuim unor oameni ce au altceva mai bun de făcut, decît să mă asculte pe mine.
Vocea îi era furioasă cînd i se adresă centralistei. Aceasta îi făcu legătura imediat.
— Alo, cine este la telefon? Aici colonelul Abdal-Aziz Mohsen. Aș putea vorbi cu colonelul Sabri? Alo! Colonelul Sabri? Bună ziua, domnule colonel. Aș dori să vă pun o întrebare pentru care îmi cer scuze dinainte: ați putea să-mi spuneți din ce serviciu al securității faceți parte? Înțeleg... Da, îmi dau seama... Da... Iată pentru ce vă deranjez. Am aici o problemă destul de ciudată de rezolvat. Cunoașteți, din întîmplare, o familie de nemți cu numele de Lotz? Da? Chiar?... Ce?... Cine este, deci? Ei bine, se află în acest moment în biroul meu, în stare de arest... Vreau să spun că am fost obligat să-i rețin în mod provizoriu... Au intrat în zona interzisă, în dimineața aceasta, ca și cînd ar fi fost la ei acasă. Este inutil să vă spun ce înseamnă asta... Poftim? Da, colonele, bineînțeles, există posturi de gardă în bază. La intrare la fel... Nu, bineînțeles că nu. Nu este nici o greșeală din partea noastră.

Numai că unul din subalternii mei a făcut greşeala să-i aducă aici... Nu, ascultaţi, dacă vreţi, putem discuta mai tîrziu despre această problemă. Vă asigur însă că nu ni se poate reproşa nimic. Problema este... Ce facem cu aceşti nemţi ? Da, desigur...

Era palid. Îmi întinse receptorul. L-am luat şi am răspuns :

— Alo ! Mohsen ?

Se auzea destul de clar.

— Bună ziua, domnule Lotz. În ce situaţie aţi intrat ? Ce căutaţi într-o bază secretă a forţelor armate ?

Agasarea străbătea tonul său. Avea ceva suspiciuni ?

— Vă povestesc îndată, Mohsen. Am ajuns aici pentru că ne-a adus o escortă de militari. Mergeam către Lacul Amar, pentru o partidă de pescuit. Am nimerit pe un drum greşit şi maşina s-a înţepenit în nisip. Au venit apoi nişte soldaţi care ne-au tratat foarte brutal. Nici şeful lor, un căpitan, nu s-a purtat mai frumos. Ne-a confiscat toate bunurile şi, cu arma în coaste, ne-a obligat să venim în această blestemată cazarmă. Acum ne interoghează ca şi cînd am fi un cuplu de criminali şi nu cred nimic din ce le spunem. L-am chemat pe Fouad, dar nu este la birou. Cînd mă voi întoarce la Cairo, vor mai afla şi alţii despre felul în care am fost trataţi. Sînt dezolat că vă plictisesc, Mohsen...

Mă întrerupse cu o voce, de data aceasta, afabilă :

— Nu vă mai enervaţi ! Mă bucur că v-aţi gîndit să-mi telefonaţi ! În mod sigur este vorba de o neînţelegere. Totuşi, rămîne un fapt : aţi intrat într-o zonă interzisă. Ar fi trebuit să accepte explicaţiile dv., dar vă rog să-i înţelegeţi ! Aceşti oameni sînt într-o continuă tensiune, în permanentă alarmă. Sîntem pe picior de război şi nu putem să ne asumăm nici un risc. Ordinele sînt foarte stricte, orice persoană ce intră în această zonă trebuind arestată. Bineînţeles, în ceea ce vă priveşte, mă voi îngriji să fiţi imediat puşi în libertate... Voi vorbi şi cu Fouad, în cazul că va fi trimis vreun raport. Bine, daţi-mi-l pe colonel ! Respectele mele pentru doamna Lotz şi rugaţi-o să ne scuze pentru această situaţie neplăcută. Vă voi vedea la Cairo. La revedere !

— La revedere, Mohsen şi mulţumesc. Alo !... Aţi putea să le cereţi să ne ajute să scoatem maşina ? Bine, mulţumesc !

Am întins receptorul spre comandant. Acesta asculta cu atenţie ceea ce-i spunea Sabri. Era mai mult un monolog decît o conversaţie.

Colonelul nu intervenea decît uneori cu :

— Da... Desigur... Bineînţeles...

Părea că stă pe jeratic.

O dată în plus aveam imaginea omnipotenţei serviciilor de securitate în Egipt. În faţa mea se afla comandantul unei baze secrete de rachete balistice, care nu-şi făcuse decît datoria. Îl vedeam discutînd slugarnic cu un ofiţer de acelaşi grad, ce n-avea nici un drept să-i dea ordine, numai că acel ofiţer aparţinea unui serviciu atotputernic al securităţii şi această poziţie îi oferea posibilitatea să facă zile fripte celor care nu-i conveneau.

— La ordinele dv. zise colonelul. Problema va fi rezolvată aşa cum doriţi. Da, înţeleg... Vă rog să mă scuzaţi ! Nu puteam să-mi dau seama... Da, în mod sigur. La revedere. Mulţumesc.

Puse receptorul în furcă, se ridică nervos şi se strădui să ne zîmbească.

— Doamnă... Domnule Lotz, vă rog să mă scuzaţi ! Colonelul Sabri mi-a explicat situaţia. Regret foarte mult această neînţelegere, dar avem şi noi ordine. Secretele apărării naţionale trebuie păstrate cu grijă şi din această cauză în jurul lor, pe o anumită rază, n-are voie să pătrundă nimeni. Pentru mine acum totul este limpede. O personalitate de talia dv. nu poate avea vreo intenţie răuvoitoare. Sînteţi victima unei erori de şofaj. Oricui i se poate întîmpla. Santinela ar fi trebuit să vă oprească, dar se pare că nu şi-a făcut datoria. Va fi pedepsită exemplar.

Mărinimos, l-am întrerupt :

— Vă rog, domnule colonel, nu vă scuzaţi ! Aţi procedat aşa cum se cuvenea. Din relaţiile ce le am cu cîţiva conducători ai republicii, cunosc foarte bine importanţa pe care o au pentru dv. problemele apărării naţionale. În măsura posibilităţilor mele modeste, încerc să-mi aduc contribuţia ici şi colo... Dv. v-aţi arătat de o corectitudine exemplară şi nu voi ezita să-mi spun părerea, dacă voi fi întrebat. Dacă-mi permiteţi, o mică sugestie : de ce nu instalaţi o barieră la intrarea pe acest drum ? Aţi evita asemenea incidente.

— Da, da, mi-a spus şi colonelul Sabri. Va fi pusă imediat. Este trecut de prînz. Înainte de a pleca, puteţi să-mi faceţi onoarea să servim masa împreună ?

A deschis uşa şi ne-a invitat să ieşim.

— Sînteţi amabili să mă însoţiţi ? — întrebă el. Popota ofiţerilor nu este prea grozavă, dar vom face tot posibilul ca să vă simţiţi bine.

Telefonul sună din nou.

— Îmi permiteți ?

Din trei pași fu lîngă aparat. Ridică receptorul.

— Cine este ? Tocmai vreau să mănînc și nu doresc să fiu deranjat... Ce ?... Da, domnule general... Da, domnule general. Generalul Osman, domnule Lotz.

Vocea tunătoare a lui Fouad îmi sparse timpanele :

— Alo, Rusty ? Bătrîn ramolit, ce faceți acolo ! Sabri tocmai mi-a povestit că ați plecat să ne spionați. Și asta într-o bază de rachete balistice ! Alo, aveți de ales : sau acceptați să plătiți ca răscumpărare o sticlă de șampanie sau vă las să mucegăiți în închisoare.

Rîsul său explodă atît de tare, încît am fost nevoit să îndepărtez receptorul.

— Dacă este vorba de șampanie egipteană, sînt de acord cu răscumpărarea.

— Ah, nu, prietene ! Nici nu mă gîndesc. Nu vreau să vă las să faceți pe evreul. Ori franțuzească, ori deloc ! Ia spune-ți-mi, Rusty, cum s-au purtat cu dv.? N-aveți necazuri ?

— Deloc. Toată lumea este drăguță, foarte înțelegătoare. După masă, vom veni direct la Cairo.

— Bine. Dacă aveți nevoie de ceva, anunțați-mă. Abdo, eu și încă cîțiva organizăm joia viitoare o petrecere a celibatarilor. Credeți că veți putea scăpa pentru o seară ? Va fi foarte interesant.

— Cred că se poate aranja.

— Încercați, n-o să regretați. Vă spun, va fi foarte interesant.

— Ca anul trecut, la „Garden Cyty" ?

— Mai frumos, mult mai frumos. Bine, vroiam să știu numai dacă veniți. Pe joi sau poate și mai înainte !

În timp ce traversam culoarul, comandantul îmi aruncă o privire.

— Generalul Osman v-a arătat multă prietenie. Este, într-adevăr, o mare plăcere să vă avem la masa noastră, domnule colonel Lotz.

— Colonel ?! am zis eu. Am fost căpitan în armată și asta cu „secole" în urmă !

— Bineînțeles, domnule colonel, dacă spuneți, nu-mi permit să-mi bag nasul în treburile dv. Secretul este de așa natură încît oricine s-ar mîndri cu el. SS-iștii, se zice, erau crema Reichului german.

Am petrecut o noapte agitată, trezindu-mă deseori din somn ca să mă uit la ceas. De două ori m-am asigurat că este pus să sune la ora dorită dar, lucru ciudat, nici n-a trebuit să aud soneria, că m-am trezit din timp, așa că cu zece minute înainte de ora fixată eram gata pentru transmisie. Aveam să comunic :

Baza de rachete balistice confirmată prin observație personală. Stop. Amplasament exact.

Răspunsul Centrului mi-a sosit a doua zi, dimineața :

Primit mesajul. Stop. Felicitări pentru treaba magnifică și mulțumiri.

În joia următoare, seara, m-am dus la petrecerea celibatarilor. Abdo se afla la balconul primului etaj :

— A ! Dv. sînteți, Rusty ? Intrați tocmai am început să ne simțim bine. Ali, deschide-i domnului !

Băiatul m-a condus printr-o grădină luminată și Abdo m-a primit în anticameră. Îmbrățișîndu-mă călduros, a exclamat :

— Sînt încîntat să vă văd printre noi !

M-a apucat pe după umeri și m-a condus într-un mare salon oriental cu covoare groase, iar pe margini cu canapele joase, așezate de-a lungul pereților.

În apropierea celor două frapiere de argint, pline cu cuburi de gheață, o jumătate de duzină de oameni formau deja un cerc și discutau aprins, în picioare, cu paharele în mîini.

— Simțiți-vă ca acasă la dv. ! mi-a zis gazda. Presupun că vă este cunoscută toată lumea de aici ?

— L-am văzut pe Fouad prins într-o discuție aprinsă cu amiralul Fauzi și Mohsen Sabri.

Un alt ofițer de marină, un căpitan de vas, ce-mi fusese prezentat, dar căruia i-am uitat numele, îl ajuta pe Abdul

Karim Halawany, colonel al corpului de blindate, să prepare un amestec pe care l-au botezat cocteil. Da, seara se anunța încărcată și, în acest desfriu, ar fi fost imposibil să nu pescuiesc niște informații interesante.

Fouad m-a zărit primul și, aruncîndu-și capul pe spate, a izbucnit într-un rîs homeric.

— A ! Iată spionul nostru ! Salutare, trădătorule !

S-au întors cu toți spre mine. La drept vorbind, mă așteptam din partea sa la o asemenea glumă și m-am pregătit să parez.

— Am onoarea. Știu ce așteptați. Trimiteți un servitor să ia din mașină prețul răscumpărării ! Am o ladă cu sticle de șampanie. Fac precizarea însă că nu vă aparține decît una singură, restul fiind destinate prietenilor dv.

Fouad m-a îmbrățișat și a urlat :

— Pedeapsă maximă pentru spion ! Ascultați, băieți, ilustrul nostru prieten a vrut să servească masa la iarbă verde, în inima bazei noastre de rachete balistice, aproape de Canal, și a trebuit să mă pun eu garant ca să-l scot din încurcătură.

A povestit repede întîmplarea, făcînd pe clovnul, ca de obicei, declanșînd salve de rîs la adresa mea. Abdo a revenit de la etaj. Am alergat către el :

— Unde v-ați ascuns ? Toată lumea își bate joc de mine și am nevoie de un sprijin moral din partea unui prieten adevărat.

A surîs :

— De neiertat este faptul că nimeni nu s-a gîndit să vă ofere ceva de băut. Whisky ?

În momentul cînd ne-am așezat să cinăm, am zis :

— O cină regească !

— O cină de buni republicani, corectă generalul Osman.

— Dar nu mîncați nimic, prieteni ?! interveni gazda. Să vedem, avem tot ce ne trebuie ? Haideți, un mic efort !

Se afla pe masă atîta mîncare încît ar fi ajuns unei întregi familii timp de o săptămînă.

— A fost o cină minunată, suspină Fouad mîngîindu-și stomacul. Dar, sincer să fiu, nu mai pot, simt că plesnesc.

Mi-am scos din buzunar pachetul de țigări „Players“ și am încercat să-mi aprind una, dar gazda m-a oprit :

— Așteptați ! Am ceva mai bun să ofer invitaților mei.

O tabacheră cu foiță pentru țigări, un pachet de tutun și o cutie din lemn, cilindrică apărură în mîinile sale. Deschise

cutia rotundă și mi-o trecu pe sub nas. Am mirosit acest fel de drojdie închisă la culoare : hașiș. Cantitatea era suficientă ca să ne trimită pe toți în închisoare pentru cîte douăzeci și cinci de ani.

— Faceți-vă singur țigara, Rusty ! mă sfătui gazda. Vă veți simți mai bine. În plus, să știți că este excelent pentru digestie.

— Nu sînt deloc obișnuit, mărturisii eu, dar voi fuma una mică de tot.

Am luat o foiță de hîrtie, puțin tutun, un sirop de drog și mi-am confecționat țigara. Cutia circula din mînă în mînă și fiecare se servea în voie.

După mai multe ore de trăncăneală și băutură, am hotărît să plec acasă. La despărțire, Fouad m-a întrebat :

— Nu mai rămîneți, bătrîne ? Aș fi dorit să vă cer un lucru... un mic serviciu... Avem niște experți germani veniți de curînd, specialiști în electronică, care se vor ocupa de un program de lucrări secrete destinate rachetelor noastre balistice. Mi-ar trebui, probabil, mult timp să mi-i pot apropia. Dv. însă vă cunoașteți mai bine compatrioții. Mă voi îngriji să vi-i prezint și aș dori să-i studiați o săptămînă sau două ca să vedem comportamentul lor în viața particulară. Ne-ar interesa : ce cred ei despre regim, ce discută între ei. Pricepeți, nu ? De la ceilalți experți n-am putut obține nimic. Sînt uniți toți ca degetele de la o mînă. Ar fi indicată, pentru treaba aceasta, o persoană în care ei să aibă încredere. Ați vrea să-mi faceți acest mic serviciu, Rusty ?

M-am făcut că rumeg puțin problema și apoi am răspuns :

— Fouad, nu știu ce să zic. Găsesc însă că a-mi spiona compatrioții este cam dezgustător.

— Dar, Rusty, nu este vorba de spionaj ! În felul acesta vă protejați patria adoptivă ; „egiptean pe jumătate“, cu inima sînteți cu noi pe de-a întregul. Mi-ați face un mare serviciu personal.

— Desigur, eu înțeleg importanța ce o prezintă pentru dv. și pentru războiul pe care îl pregătiți aceste lucruri. Și, apoi, așa cum puneți problema, pe bază de sentimente, cum aș putea să vă refuz ?! Dar pun o condiție : treaba asta să rămînă numai între noi !

— Bineînțeles, Rusty ! Vă dau cuvîntul meu de onoare. Nimeni nu va ști niciodată.

Ieşind, mi-am adus aminte de un proverb german care zice că, pentru a reuşi, nu-i nevoie să fii frumos sau inteligent, ci important este să ai noroc.

La un moment dat, relaţiile mele cu un cuplu, Bolter, m-au pus într-o situaţie pe cît de grotescă, pe atît de periculoasă.

Soţul, dr. Henrich Bolter, conducea o echipă arheologică a universităţii din Yale şi-şi petrecea cea mai mare parte a timpului pe şantiere. Soţia sa şi copilul locuiau la Cairo, într-o vilă destul de apropiată de a noastră. El era neamţ, ea, Caroline Bolter, zicea că este pe jumătate olandeză, pe jumătate unguroaică şi insista mult asupra faptului că soţul său constituia singura legătură pe care o avea cu Germania. Totuşi, vorbea foarte curent limba germană şi nu întîrzie să-mi trezească suspiciuni. Cum era mai tot timpul singură, o invitam, deseori, la petrecerile noastre la care participau europeni, în special nemţi. Am observat că manifesta un interes deosebit pentru tot ceea ce privea rachetele, dar mai ales fabricarea lor. Fără încetare aducea sau readucea discuţia despre acest subiect, întrebînd cu naivitate pe interlocutori despre situarea bazelor, numărul de rachete, puterea lor. De îndată ce bea un pahar în plus, o lua razna şi scăpa diferite expresii în idiş. Încerca destul de evident să se împrietenească cu doamna Knupfer. Se înscrisese la „Heliopolis sporting club", tocmai în celălalt capăt al oraşului, deşi erau cluburi sportive în cartierul nostru, numai pentru că din acesta făcea parte şi doamna Knupfer.

Marele specialist în rachete îşi instalase birourile atît de aproape de apartamentul său încît de la fereastra camerei privirea îi cădea pe planşele de desen, planurile şi graficele etalate pe mesele de lucru.

Fără îndoială că din cauza aceasta îşi închidea cu grijă obloanele de la camera sa, de îndată ce pleca de acasă.

Într-o noapte, Karl Knupfer, foarte nervos, s-a prezentat la noi. Pe cît de mirat am fost văzîndu-l în hol după ora unu noaptea, pe atît am fost de surprins auzindu-l spunînd cu convingere că doamna Bolter este spioană evreică.

Am ascultat încordat ce-mi povestea.

Ca de obicei, la club, soţia sa se întîlnise cu Caroline, iar aceasta manevrase în aşa fel lucrurile încît doamna Knupfer a invitat-o în apartamentul lor. Trebuind să meargă pînă în bucătărie, a lăsat-o pentru o clipă singură în salon. La întoarcere, invitata sa dispăruse. O căutase din cameră în cameră şi o găsise în dormitor. Caroline deschisese obloanele şi, de acolo, fotografiase biroul. Surprinsă, roşise şi murmurase un pretext idiot: se dusese să caute mingea copilului său pe care o crezuse în această cameră.

Karl Knupfer cunoştea relaţiile mele cu înaltele personalităţi egiptene şi venise să-mi ceară sfatul. Deja foarte neliniştit, din cauza recentelor sabotaje comise de serviciile de informaţii israeliene, se gîndise că trebuie să meargă să spună totul la securitate. Bineînţeles, înţelesesem că această Bolter putea foarte bine lucra pentru Israel şi, cu toate că mă expuneam periculos, hotărîsem s-o scot cum s-o putea, din încurcătură. I-am explicat, deci, expertului că, fără probe doveditoare, n-ar putea face decît un raport destul de vag, ce n-ar fi suficient ca s-o aresteze. Am promis însă că voi vorbi cu prietenii mei de la securitate şi-i voi ruga s-o supravegheze pînă cînd laţul se va strînge în jurul gîtului ei. Knupfer, bucuros că scăpase de orice responsabilitate, a acceptat cu plăcere propunerea.

Dimineaţa am transmis Centrului:

Foarte urgent. Stop. Şef personal. Stop. Caroline Bolter prinsă de soţia lui Knupfer fotografiind biroul acestuia de la fereastra camerei. Knupfer acceptă să lase problema în mîinile mele. Nu va face raport la autorităţi. Stop. Lucrează în mod evident pentru un serviciu de informaţii. Stop. Dacă pentru noi, sugerez chemarea ei imediată. Stop.

După-amiază, Caroline a fost chemată de urgenţă în Germania, la căpătîiul mătuşei sale, care se îmbolnăvise grav. Seara a plecat cu avionul, împreună cu băiatul ei, iar în ziua următoare am primit răspuns la mesajul meu.

Mulţumesc pentru acel patru zero. Un stop foarte necesar. Stop.

La cîteva zile de la acest incident, am primit vizita lui Fouad care venea să afle ce am putut obţine prin supravegherea experţilor germani. M-a întrebat şi despre Knupfer ceea ce, după cele petrecute, m-a pus în gardă.

— N-am uitat ce mi-aţi cerut, i-am zis eu. Ce aţi dori să ştiţi despre Karl? Calificarea sa profesională este...

— Foarte înaltă, sîntem siguri de asta. Ştim puţine lucruri însă despre personalitatea sa.

— Este destul de timid şi rezervat, sever cu subordonaţii pe care nu-i vizitează deloc. De notat că nu vorbeşte niciodată despre munca sa cu persoane străine.

Spusesem adevărul, fără a-i face cunoscut că soţia sa vorbea şi pentru el, dîndu-mi zilnic informaţii precise despre activitatea soţului sau despre Traum şi Eberhard. Cînd începea să vorbească, nimic n-o putea opri.

— Un punct bun pentru el, sublinie Fouad. Dar ce gîndeşte despre regim ?

— Ca să fiu sincer, Fouad, nu-l apreciază deloc. N-am auzit decît critici din gura lui. Trebuie să-i oferiţi un răgaz ; îşi va schimba părerea.

Aici am minţit cu multă conştiinciozitate. Inginer priceput, probabil, Knupfer părea absolut apolitic. I se oferise un post bun, trăia în lux şi făcea economii. Nu-l interesa nimic altceva şi, în mod sigur, n-avea nici un temei să se plîngă contra Republicii Arabe Unite. Eu aveam însă motive serioase de a-i povesti lui Fouad aceste baliverne. Cunoscîndu-i pe egipteni, ştiam că pe viitor Karl Knupfer nu va mai lucra niciodată în linişte. Îl vor supraveghea permanent, punînd la îndoială cele mai nevinovate afirmaţii, suspectîndu-i orice gest. Mult mai vicleni decît subtili, îl vor hărţui şi irita într-o asemenea măsură, încît acesta va fi incapabil să mai facă ceva bun pentru ei. Văzusem şi alte programe importante care sfîrşiseră urît din cauza neîncrederii ce otrăvea raporturile dintre experţii străini şi patronii egipteni.

Imediat după aceea, am trăit două săptămîni pe cît de agitate, pe atît de epuizante. În afara operaţiilor de rutină (culegere de informaţii, observări, rapoarte despre progresul înarmării), aveam pe cap o ceată de călăreţi şi crescători germani de cai veniţi în „călătorie de studii hipologice", cum botezaseră ei oficial această excursie turistică.

Eu propusesem călătoria autorităţilor egiptene cu cîteva luni mai înainte, la invitaţia *„Asociaţiei crescătorilor germani de cai"*. Încîntaţi, egiptenii acceptaseră cu entuziasm şi-mi ceruseră s-o organizez şi să asigur legătura între ei şi grupul de vizitatori. Dacă la consulatul german n-am găsit nici un sprijin, egiptenii, care doreau să-şi facă ţara cunoscută străinilor, s-au arătat extrem de serviabili.

Programul stabilit era destul de încărcat : vizită la herghelia statului şi la diferite crescătorii particulare de pursînge arab ; manifestări hipice ; demonstraţii ale poliţiei călare ; o vizită la Academia de poliţie şi prezentarea cîinilor poliţişti ; concursuri de sărituri cu participarea echipei hipice a armatei ; recepţie la „Societatea de curse" ; cocteiluri ; ceaiuri etc.

Făceam în acelaşi timp pe directorul, şeful de protocol, interpretul, conferenţiarul, consilierul comercial. Acţionam pentru „cimentarea tradiţionalei prietenii germano-egiptene" atît de bine, încît autorităţile de la Cairo nu mai ştiau ce să facă pentru a-mi arăta recunoştinţa lor. Adevăratul cîştig consta, însă, în faptul că acoperirea mea se întărise mai bine ca niciodată.

De-abia i-am expediat pe turişti că mi-au sosit socrii pentru a participa la aniversarea fiicei lor. Mă înţelegeam bine cu ei şi făceam tot posibilul să se simtă cît mai ca acasă, dar prezenţa lor îmi impunea precauţiuni speciale. Pentru a pune capac la toate, munca mă solicita mai mult decît oricînd. Republica Arabă Unită traversa o criză economică şi politică gravă. Se zvonea că în umbră se ţes comploturi pentru asasinarea lui Nasser şi schimbarea regimului. Numeroasele informaţii cu caracter confidenţial, pe care le obţinusem prin relaţiile mele, îmi permiteau să cunosc nu numai situaţia reală — mai rea decît şi-o imagina omul de rînd —, ci şi măsurile văzute pentru a încerca o redresare a ei. Aceste lucruri fiind atît de importante, am considerat necesar să-mi informez pe larg superiorii în legătură cu ele. Lungimea rapoartelor excludea însă transmiterea lor pe calea undelor. După reflecţii îndelungate, am hotărît să le comunic prin viu grai şi, ca atare, am început să pregătesc, pentru începutul lunii martie, terenul unei vizite în Europa, adică peste două-trei săptămîni. O plecare precipitată ar fi provocat comentarii şi m-ar fi obligat să dau nişte explicaţii complicate.

Ca să pot primi la aniversarea lui Waltraud toţi prietenii şi toate cunoştinţele, a trebuit să organizez petrecerea pe parcursul a trei zile. Prima zi, 18 februarie, rezervată familiei şi intimilor, a constituit un bun prilej pentru sărbătorită de a se mîndri cu bijuteriile pe care i le-am oferit : un inel şi un diamant de patru carate şi jumătate, montat în platină. Celelalte două zile mi-au adus o recoltă bogată de informaţii. Am invitat, printre alţii, un mare număr de experţi germani şi austrieci, mai ales specialişti în aeronautică.

Devenea evident acum faptul că încercarea de a crea o industrie naţională în domeniul construcţiei de avioane militare, în care Nasser îşi pusese atîtea speranţe, se solda cu un eşec total. Avionul de vînătoare HA-300, cu care, în principiu, trebuiau să fie dotate de multă vreme unităţile armatei egiptene, n-atinsese nici măcar stadiul de prototip. Eşecul însemna şase ani de muncă pierdută şi cinci sute de milioane de lire ri-

sipite. Amărăciunea germanilor angajaţi în această aventură era atît de mare că, de îndată ce se întîlneau undeva, discuţia lor degenera în ceartă adevărată. Bineînţeles, acelaşi lucru s-a întîmplat şi în cursul petrecerii oferite de noi. N-am avut mult de aşteptat. Asaltînd cu poftă bufetul bine asortat cu gustări reci şi dînd mereu peste cap pahare, s-au lansat în discuţia favorită. Stengel, şeful sectorului construcţii de motoare, încerca să demonstreze că totul era perfect normal, cel puţin în ceea ce privea serviciul său.

— Sînt de acord, spuse el, treaba asta cere mai mult timp decît s-a prevăzut, dar sîntem pe cale de a crea o rachetă de un tip cu totul nou, ce va revoluţiona războiul din Orientul Mijlociu. Treaba nu se face însă într-o zi, deşi înregistrăm progrese mai mult decît satisfăcătoare.

Vogelsang rîse batjocoritor şi replică :

— Foarte satisfăcătoare, ai ? Atunci de ce motorul vostru nenorocit crapă mereu pe bancul de probă ? Şi nu o dată, nici de două ori ci, notaţi, de fiecare dată ! Explicaţi-ne şi nouă misterul !

M-am sprijinit de bar, cît mai natural posibil, căci iată ce a urmat :

— Sînteţi un cretin ! a urlat Stengel. De cînd sînteţi inginer ? Aţi face mai bine să vă ocupaţi de tampoanele dv. de cauciuc. Vorbiţi ca unii din imbecilii cu care trebuie să lucrez. Sarcina bancului de încercare este să detecteze viciile de construcţie cu scopul de a le putea corecta. Dacă aţi avea o brumă de cunoştinţe tehnice, aţi şti că prototipul trebuie testat de zeci şi chiar sute de ori şi după fiecare test i se aduc îmbunătăţiri.

Vogelsang, cu buzele strînse, şuieră :

— Insultîndu-mă, nu veţi reuşi să faceţi ca avionul să zboare mai devreme, Stengel. Probabil nu sînt competent, dar ştiu un lucru : sînteţi cu ani de zile în întîrziere faţă de program, în timp ce uzinei „Messerschmitt" nu-i mai lipseşte nici măcar un cui. Ea n-aşteaptă decît un motor ca să-l facă să zboare. Vi se pare, probabil, că este vorba doar de un detaliu fără importanţă ?

— Gata ? La „Messerschmitt" ? Sînteţi complet beat ! Ei nu se află cu nimic mai înaintea noastră şi vă voi spune de ce...

Timp de douăzeci de minute bune, şeful sectorului motoare făcu o expunere precisă a metodelor de fabricaţie folosite, însoţită de o rezumare a datelor tehnice pe care unii şi alţii

aveau să le soluţioneze. Ceilalţi ingineri interveneau, subliniau un fapt, dezvoltau altul. I-am rugat să mă scuze şi m-am dus la toaletă, unde mi-am notat elementele esenţiale ale acestei veritabile conferinţe pe teme de muncă. Am revăzut tot ce am scris, ca să memorez informaţiile respective şi apoi am ars hîrtia. M-am întors în salon. Cei doi se certau în continuare.

Am intervenit :

— Domnilor, domnilor... Faceţi-mi plăcerea să nu vă certaţi în casa mea !

— Lotz are dreptate, interveni Brenner ridicîndu-se, la rîndul său, de pe scaun. Rezolvaţi-vă chestiunile profesionale în altă parte, nu aici.

Vogelsang, cu un aer afectat, răspunse :

— Nu vom mai aborda acest subiect din respect pentru gazdă şi nu pentru că ne-o interziceţi dv. Dealtfel, dacă nu mă înşel, în curînd nu veţi mai avea ocazia să permiteţi sau să interziceţi ceva cuiva.

— Ei ! Ce mai este şi cu povestea aceasta ? mîrîi celălalt agresiv.

— Vom vedea, Brenner. N-am de gînd să vă înspăimînt, dar încercaţi să fiţi obiectiv. După părerea dv., cîţi dintre noi vor mai rămîne în Egipt timp îndelungat ? Exodul a început deja !

— Din păcate, este adevărat, confirmă Hoffman, un şef de serviciu. De la mine, au plecat deja doi ingineri şi un tehnician, iar alţii trei mi-au mărturisit azi-dimineaţă intenţia de a demisiona la începutul verii. Dacă nu obţin înlocuitori pentru ei, va trebui să închid prăvălia.

Hertz, un fost pilot la „Luftwaffe", şeful unui sector de construcţii mecanice, interveni la rîndul său :

— Da, vara va fi perioada critică. Sînt convins că un mare număr din băieţii mei nu se vor mai întoarce după concediul anual.

— Dar de ce ? se mînie Brenner. De ce-mi fac asta mie ? Ce nu merge în toată povestea aceasta ? Consideră că nu sînt bine plătiţi ? Cîştigă doar de trei ori mai mult decît în Germania şi de şase decît în Austria. Munca este interesantă, au apartamente luxoase, maşini scumpe, beneficiază de privilegii diplomatice în ceea ce priveşte vama şi devizele. Nu-i înţeleg deloc...

Hertz izbucni în rîs.

— Bătrînii ca noi găsesc, într-adevăr, că este excelent aici. Sînt însă tinerii, care gîndesc altfel. Apreciază că n-au nici un viitor aici. S-au săturat de căldură, de lipsa de libertate, de minciuni, de furturi și de corupție. Unora le este chiar frică !

— Frică !? De ce ?

— Să nu fie uciși de israelieni !

Am aprins o țigară și am tras fumul adînc în piept.

— Fleacuri, mormăi Brenner.

Vogelsang își scutură capul :

— Eu cred că au dreptate. Numai un orb nu vede ce scrie pe toate zidurile.

— Cred că dramatizați, într-o oarecare măsură, lucrurile, Vogelsang, dar, în fond, aveți dreptate, admise Hoffman.

— Trebuie să rămînem alături de amicii noștri egipteni, reluă Brenner cu o voce ascuțită.

Privi în jurul lui descumpănit din cauza risetelor care au însoțit cuvintele sale.

— Ai altora ! exclamă Hoffman. La egipteni domnește peste tot o dezordine înspăimîntătoare și noi n-avem nici o vină. Cît privește viitorul... Mai sînt și alte țări care au nevoie de experți în aeronautică.

— Ați putea merge să lucrați în Israel, glumi Hertz, iar ceilalți au pufnit în rîs.

— De ce nu ? Credeți că, dacă ar plăti bine, nu m-aș duce acolo ? Eu sînt inginer, nu politician. Dați-mi un contract bun și lucrez oriunde.

Brenner și-a împins paharul mai încolo și s-a sculat.

— Mi-ajunge, anunță el. E tîrziu, plec.

Vogelsang îi adresă un surîs larg.

— Dacă înțeleg bine, dv. nu împărtășiți părerea domnului Hoffman.

— Apreciez ultimele sale remarci de foarte prost gust... Un sfat, Hoffman : beat sau treaz, țineți-vă gura, pentru că acest gen de insinuări imbecile pot să vă aducă neplăceri.

Apoi s-a întors către mine.

— Noapte bună ! Seara a fost foarte plăcută. Vă rog să scuzați comportamentul colegilor mei. Rea intenție nu există la niciunul, dar adevărul este să sîntem extrem de obosiți și trăim în mare tensiune.

O oră mai tîrziu, ultimul dintre invitați ieșea din curte împleticindu-se. Waltraud suspină ușurată :

— Încă o zi de muncă terminată ! Mă temeam că vor rămîne pînă la micul dejun.

— Într-adevăr, a fost o seară grea. În fine, îmi pare bine că industria aeronautică egipteană, atît de mult lăudată, nu va constitui niciodată un pericol pentru cineva. Am impresia că același lucru se petrece și cu rachetele. Va trebui să-i văd pe Knupfer și Schwamm în legătură cu acest subiect. Voi avea multe lucruri să-i povestesc patronului, cînd am să-l văd, luna viitoare.

Cum m-am urcat în pat, am și adormit.

Cîteva zile mai tîrziu, cu părinții lui Waltraud și soții Knupfer, am plecat la Marsa-Matrouh, capitala districtului guvernat de Youssef Ghorab. De multă vreme acesta ne invitase acolo și mi se părea o ocazie excelentă pentru cimentarea prieteniei cu Knupfer, luîndu-l și pe el cu noi. Am plecat spre Alexandria, pe șoseaua din deltă. Părinții lui Waltraud erau în mașina noastră, iar prietenii veneau, în urmă, în mașina lor. Ei cunoșteau foarte puțin Egiptul și se arătau încîntați să le fim ghizi.

După-amiaza ne-am petrecut-o cu fleacuri : am admirat peisajul și ne-am fotografiat reciproc. Seara, i-am condus la barul „Santa Lucia", unde am reușit să-l îmbăt pe Karl Knupfer. Dar, în loc să-și deschidă gura, băutura l-a făcut pe acesta taciturn.

— Voi avea mai mult noroc data viitoare, i-am zis lui Waltraud. Va trebui însă s-o iau mai domol.

A doua zi, după o oră de traversare a deșertului, eram la Marsa-Matrouh. Cînd am oprit în fața palatului guvernatorului, a răsunat o goarnă, iar o gardă de onoare, formată din polițiști, ne-a dat onorul.

Generalul Youssef Ghorab și-a făcut apariția în toată splendoarea sa. A coborît scările ca să ne întîmpine și ne-a îmbrățișat. Soții Knupfer erau foarte impresionați. Am făcut prezentările de rigoare, iar, în timpul mesei, gazda noastră s-a lamentat continuu din cauza faptului că rămînem prea puțin la el.

Am stat, totuși, două zile și, pe 26 februarie, mai degrabă extenuați decît destinși, l-am părăsit pe Ghorab.

Călătoria de întoarcere s-a desfășurat fără incidente. Soții Knupfer, la despărțire, ne-au mulțumit cu efuziune pentru ceea ce numeau ei „experiență unică" și și-au exprimat do-

rința să ne vadă mai des. Cu alte cuvinte, erau într-o dispoziție excelentă. Pînă la colțul străzii ne-am tot făcut semne cu mîna.

— În sfîrșit, iată-ne ajunși acasă, am zis eu, oprind „Volkswagenul" în fața porții. Propun să ne culcăm mai devreme. Zece ore de somn nu vor face rău nimănui !

Pe partea cealaltă a străzii am remarcat însă patru mașini din care coborau niște bărbați. Încercasem să glumesc...

— Ia priviți ! Vecinii noștri primesc...

N-am apucat să termin fraza că o lovitură m-a îngenuncheat.

Am mai auzit strigătul scos de Waltraud. Șase oameni m-au ridicat în picioare. Capul îmi căzuse pe spate. Înainte de a mă dezmetici, la mîini aveam deja cătușe.

ADEVĂRUL, DOMNULE LOTZ !

Ordinele sunau sec :

— Repede, înăuntru !... Cît mai discret. Separați-i !

Cel ce le dădea era un om scund, cu ochelari.

Au deschis poarta grădinii, ușa de la intrare și, luîndu-mă pe sus, m-au tîrît pînă în salon, unde m-au aruncat într-un fotoliu. Cei doi bărbați care mă încadrau mă țineau bine. În timp ce-mi veneam în fire, îi căutam din ochi pe Waltraud și pe părinții ei.

— Unde mi-e soția ? am întrebat.

N-o vedeam în camera plină de bărbați. Unul din ei, cu o mustață neagră, fixîndu-mă sinistru prin ochelarii săi de soare, pe care-i purta cu toate că la acea oră era deja noapte, mi-a răspuns :

— Nu este aici. N-o vei vedea multă vreme ; probabil niciodată. Ar fi mai bine să treci la masă. Știm că ești spion. Care sînt membrii rețelei tale ? Hai, dă-ne numele lor !

Am început să urlu :

— Cine sînteți voi ? Ce vrea să însemne asta ? Cum îndrăzniți să vă purtați astfel în casa mea ?

Unul m-a apucat de mînecă și mi-a spus :

— Să nu-mi vorbești mie astfel ! Tu știi prea bine de ce sîntem noi aici !

Bărbatul scund apăru și-l îndepărtă :

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de el, Hassan ! Tu o să-l ai mai tîrziu.

Apoi, către mine, în engleză, de această dată :

— Sînt Samir Nagy, procuror general pe lîngă Curtea de Securitate a Statului. Sînteți arestat.

— Arestat ?! De ce ?

— Nu vă dați seama ? Bănuiam că aveți cît de cît idee de motivele arestării dv., domnule Lotz.

— Nu fiți ridicol ! De ce naiba să mă arestați ? Dați-mi voie să dau un telefon și într-un minut vom risipi această stupidă neînțelegere.

— Credeți ? Cui doriți să telefonați, domnule Lotz ?

— Mai întîi ambasadorului Germaniei, căruia mă voi plînge în legătură cu maniera în care haimanalele dv. tratează cetățenii germani.

— Vă rog să fiți atent la ce spuneți, domnule Lotz ! Riscați să regretați aceste vorbe.

— Vom vedea mai tîrziu ce este de regretat și cine va regreta, domnule Nagy. Dați-mi telefonul !

— Și la mai cine ați dori să telefonați ? La prieteni, probabil.

— Da, la niște prieteni excelenți. Unul dintre ei este guvernatorul Districtului Occidental. Va garanta pentru mine.

— Generalul Ghorab este în drum spre Cairo. Nu mai poate să garanteze pentru dv.

— Ce vreți să spuneți ?

— Este arestat pentru complicitate. Vom vedea îndată care sînt relațiile dv. cu el. Lucra pentru dv. ?

— Nici nu găsesc cuvinte să calific comportarea dv. ! Ați intrat aici invocînd cel mai fantezist pretext, îmi terorizați soția și-mi defăimați prietenii. Pe ce vă întemeiați acuzațiile ? Dacă vreți să știți cine sînt, dați telefon generalului Fouad Osman, chemați-l pe generalul Abdel Salaam Suleman sau pe colonelul Mohsen Sabri.

Surîse, își scutură capul și mă întrerupse :

— Inutil, domnule Lotz. De această dată, bluful nu mai ține. Noi știm totul în legătură cu acești domni și cu alți prieteni de ai dv. Anchetarea lor ne va arăta pînă unde sînt implicați în activitatea dv., dacă au acționat în cunoștință de cauză sau stupiditatea și neglijența lor au făcut din ei victimele planurilor dv. inteligente. Pentru că sînteți inteligent, domnule Lotz, vă asigur. Numai că noi avem unul din cele mai bune servicii de informații din lume. Cît timp credeți că puteți să ne mai mințiți încă ?

— Ascultați...!

El a ridicat mîna și a spus :

— Voi asculta ce-mi veți spune timp de zile și nopți întregi, vă promit. Și asta fie că vreți sau nu. Pentru moment, avem alte lucruri de rezolvat.

A făcut semn celorlalți.

— Percheziționați peste tot !

Pe puțin zece dintre ei s-au răspîndit în camerele de la parter să controleze. După cum i-am văzut, făceau lucrul acesta atît de superficial încît încolțea în mine speranța că nu vor găsi aparatul de emisie-recepție și astfel nu vor avea nici o probă împotriva mea. Totuși, siguranța lor îmi dădea mult de gîndit. Trebuie să fi avut o convingere fondată pe ceva foarte solid, dar pe ce ? Mi-am torturat mintea să ghicesc unde am putut-o scrînti. Mi-a fost imposibil să-mi dau seama de eroarea comisă. În orice caz, ei nu puteau să-și permită să bată și să aresteze un străin bogat și familia sa avînd doar simple bănuieli. Știau, în mod sigur, mult mai mult. Dar ce ? Ce ?

Îi priveam cum deschideau sertarele mobilierului răsturnînd totul pe jos. Unul după altul veneau să raporteze lui Samir Nagy rezultatul cercetărilor, dar acesta nu se arăta deloc decepționat.

Am urcat la primul etaj — el în frunte, iar eu în urmă — între doi gardieni, care-mi țineau brațele strîns ; ceilalți după noi. În dormitor, procurorul s-a așezat în fața biroului meu.

— Mare și frumoasă cameră, remarcă el. Ce este acolo ?

A arătat spre un imens dulap montat în perete, închis cu yale.

— Haine, lenjerie, articole de menaj.

— Să văd. Aveți cheile ?

A arătat apoi un alt dulap în care păstram niște aparate electrice și cîntarul pentru persoane.

— Cheile sînt în buzunarul meu. Dacă îmi scoateți cătușele, pot să vi le dau.

— Inutil, mulțumesc. Ne descurcăm singuri. Mahfous, caută-l în buzunare și scoate-i totul din ele.

Un bărbat s-a apropiat de mine și mi-a scos portofelul, cheile, actele de identitate, țigările, bricheta și niște bani.

— Țineți mulți bani la dv., domnule Lotz. De ce ?

— Sînt banii mei, nu i-am furat.

— Să ne ferească Dumnezeu ! O persoană ca dv. n-are nevoie să fure. Serviciile de informații israeliene plătesc foarte bine.

— Cred că v-ați pierdut mințile !

— Credeți ? Foarte bine... Să deschidem acest dulap și să vedem ce este înăuntru.

Întinse cheile lui Mahfous și acesta deschise una din ușile dulapului.

— O ! Frumoasă colecție de aparate ! exclamă Nagy. Foarte utile... Și ăsta ? Ce este ăsta ? Un cîntar pentru persoane. Vă cîntăriți în fiecare dimineață, domnule Lotz ?

— În fiecare dimineață. Vreți să vă cîntăriți și dv. ? Sînteți invitatul meu...

— Nu, mulțumesc, domnule Lotz. Cînd aflu ce greutate am, mă întristez.

Și, apoi, sarcastic :

— Dealtfel, nu vreau să stric acest delicat aparat. Trebuie să umbli cu multă atenție cu astfel de lucruri.

Apoi, brusc, ordonă lui Mahfous :

— Demontează-l !

Acesta, cu un aer de triumf, se execută. Samir Nagy mă fixă pentru o clipă, fără să scoată o vorbă. Am procedat la fel și eu. Dacă aș fi încercat să dau din umeri, făcînd pe neștiutorul, mi-aș fi pierdut timpul de pomană. Cel mai înțelept era să le spun cît mai puțin posibil pînă ce voi afla cam ce știu ei despre activitatea mea. Cu toate acestea, situația nu era atît de desperată cum s-ar fi crezut. În mod sigur, se impunea să le mărturisesc unele lucruri, dar mai tîrziu. Pentru moment, îmi trebuia timp să reflectez.

Nagy a ridicat din umeri ca și cînd s-ar fi scuzat și, privindu-mă o clipă, a făcut semn unui bărbat subțirel și chel, care stătea lîngă ușă și nota ceva pe hîrtie.

— Întocmește un proces-verbal, Hamdy, i-a zis procurorul.

Acesta s-a așezat și, cînd a fost gata, Nagy a început să dicteze :

„Subsemnatul Nagy Samir, procuror general al Curții de Securitate a Statului, însoțit de Hassan Aleech, ofițer al Securității Statului, și de o subunitate de poliție, în ziua de 26 februarie 1965, la ora 20 și 30 de minute am efectuat o percheziție la domiciliul domnului Johann Wolfgang Lotz, de naționalitate germană, cu domiciliul în Giza, strada Sharia Mahmoud Ghaleb, nr. 11. Am descoperit un aparat de emisie-recepție, ascuns într-un cîntar pentru persoane, un cod pentru cifrare și o hîrtie pe care erau dactilografiate instrucțiuni cu privire la emisiunile radiotelegrafice cu caracter clandestin. În anexă, la acest proces-verbal, alăturăm fotografiile corpurilor delicte. A fost eliberat un mandat de arestare pentru domnul Johann Wolfgang Lotz, soția sa, Waltraud Clara Martha Lotz, și pentru părinții ei, Otto și Clara Neumann. Pînă la descoperirea probelor culpabilității sale, domnul Johann Wolfgang Lotz a negat că s-ar fi ocupat cu activitate de spionaj. Pus în fața corpului delict, a refuzat orice declarație."

— Asta-i totul, Hamdy, conchise el. Cheamă fotograful, în timp ce eu voi semna.

După ce au fotografiat, din toate unghiurile posibile, camera, obiectele găsite și pe mine, am coborît la parter și m-au urcat într-o mașină. Mi-au legat ochii cu o banderolă, dar, după toate calculele mele, cred că am mers cam o jumătate de oră. Mașina s-a oprit, s-a auzit un scîrțîit de poartă de fier, am intrat și m-au dat jos. Am coborît patru sau cinci trepte. Ordinele erau date în arabă. Era vocea lui Hassan Aleech :

— Țineți-l aici pînă vom fi gata ! Nu-i spuneți nimic și nu-l lăsați să fumeze !

Mi-au pus o cagulă, fără să-mi scoată banderola de la ochi și m-au lăsat acolo, în picioare, mai bine de o oră. În jurul meu se auzeau pași și cîte unul care șușotea. Deodată, a izbucnit o voce de femeie care țipa în arabă :

— Dumnezeule ! Nu știu nimic, nimic, nimic. Jur pe Dumnezeu ! Opriți-vă ! Vă rog, opriți-vă ! Vă voi spune tot ce doriți, dar opriți-vă !

Cred că am recunoscut vocea Nadiei Kiesow, nu eram însă sigur. O clipă mai tîrziu, am auzit-o pe cea a socrului meu. Venea de departe. Vorbea în germană. În sfîrșit, au venit să mă ia. Mi-au scos cătușele și, luîndu-mă de mînecă, un bărbat mi-a ordonat să-l urmez. Coborînd, m-am împiedicat de cîteva scări, am cotit de două sau trei ori în unghi drept și am intrat într-o cameră.

— Oprește-te !

Mi s-au scos cagula și banderola. Mă aflam într-o cameră mică, goală, în care era doar un birou în spatele căruia stătea Hassan Aleech, flancat de Mahfous și de un altul, foarte mare, cu alură atletică și ochi mici, răutăcioși. Mă însoțise în mașină și auzisem pe colegii săi numindu-l Abdul Hakim. Aleech mi-a făcut semn să iau loc pe un taburet. Nu era deloc confortabil, dar mai bine decît în picioare. A apăsat pe un buton și două reflectoare puternice s-au aprins, orbindu-mă.

— Mă numesc Mahmoud, domnule Lotz, mi-a zis el. Evident, nu este numele meu adevărat, dar, pentru moment, procedăm astfel... Lotz vă este numele adevărat ?

— În mod sigur.

— N-aveți altă identitate ?

— Bineînțeles că nu ! De ce aș avea ?

— În meseria de spionaj se obișnuiește. Ascultați, Lotz...! Ne vom vedea de multe ori în săptămînile următoare și n-avem motive să nu discutăm într-o atmosferă cordială. Vă sfătuiesc însă să adoptați o atitudine de cooperare, altfel nu va fi prea plăcut pentru dv. Sînteți prea inteligent ca să nu înțelegeți. Ați căzut și pace, neșansă, dar asta nu înseamnă sfîrșitul lumii. Ne vom strînge mîna ca niște adevărați sportivi și veți începe o nouă viață. Noi am putea să vă ajutăm mult, vă dați seama. Va trebui însă să ne ajutați și sînt sigur că o veți face. În loc să atîrnați de capătul unei frînghii, ar fi mai bine să scăpați cu o închisoare ușoară, de doi-trei ani. Totul depinde de dv. Cum vă simțiți ? O cafea ?

— Da, mulțumesc.

A bătut din palme și un gardian apăru. I-a ordonat să aducă cafele, iar acesta s-a executat imediat.

— Serviți o țigară !

A scos din buzunar un pachet „Belmont" pe care l-a pus pe masă. M-am servit, iar el mi-a aprins-o.

— Aș prefera să mi se aducă țigările mele, i-am spus.

— Bineînțeles. Veți avea orice țigări doriți. Înainte însă aș dori să vă arăt ceva ca să vă convingeți că n-are rost să mințiți. Știm totul despre dv.

Dintr-un sertar, a scos un dosar voluminos și l-a pus în fața mea.

— Cunoașteți aceste texte ? Citiți-le !

— Dacă nu vă deranjează, puteți stinge reflectoarele ? Nu pot citi cu lumina lor în ochi.

S-a conformat și am început să răsfoiesc dosarul. Bine clasate, am găsit în el copiile mesajelor mele, transmise pe parcursul a mai mulți ani. Munciseră mult timp și sfîrșiseră prin localizarea aparatului de emisie-recepție.

— Iată ceva care vă pune pe gînduri, nu-i așa ? Sînt aproape trei ani de cînd supraveghem comunicările dv. prin eter. Acest dosar conține trimiterile, iar celălalt cuprinde ordinele primite din Israel. Fără nici o îndoială că le recunoașteți chiar și în această formă. Acum, cunoscînd și cheia, experții noștri sînt în curs de descifrare. Vedeți, deci, că n-avem nevoie de ajutorul dv. ca să știm exact care vă era activitatea.

într-o anumită privință mințea, lucru ce aveam să-l aflu mai tîrziu, întrucît interceptarea mesajelor și reperarea aparatului meu de emisie-recepție fusese opera agenților unei alte puteri. În rest, însă, spunea, din păcate, adevărul. Dacă specialiștii lor ajungeau să descifreze numai o duzină din aceste rapoarte — și avînd grila de descifrare pînă și un copil putea să citească ușor totul — ar fi avut suficiente probe ca să mă înfunde. Nu-mi rămînea de ales. Trebuia să simulez o cooperare cu ei, cel puțin pînă la un anumit punct. Păstrînd tăcerea, negînd, nu realizam nimic, mai ales dacă ar fi trecut la tortură, metoda lor obișnuită. Procedînd astfel, aș fi riscat să spun și ce nu doream. În plus, pretîndu-mă la jocul lor, mărturisindu-le ceea ce ei știau deja sau puteau să afle fără ajutorul meu, păstram posibilitatea să-i păcălesc, probabil, chiar să le orientez cercetările asupra unui punct sau două. Îmi rămîneau, ca atu, calitățile de actor și, ca să-mi salvez pielea, trebuia să evoluez într-o unică reprezentație, așa cum doreau. Șansele mele erau reduse, dar n-aveam de ales.

— Ei, ce ziceți ? mă întrebă Aleech, trădîndu-și nerăbdarea. Ce părere aveți despre serviciile de informații egiptene ?

— Complimente, domnilor. Muncă impecabilă. Felicitări.

Știam că acesta era singurul mod de a acționa. Ei radiau de plăcere, iar Mahfous luă cuvîntul.

— Un elogiu din partea dv. înseamnă ceva ! Permiteți-mi să vă întorc complimentul. Sînteți agentul cel mai inteligent ce a acționat vreodată în Egipt. Acoperirea era perfectă și, fără aparatul de emisie-recepție pe care l-am localizat, ați fi putut continua încă douăzeci de ani și nimeni...

— Ajunge ! îl întrerupse Aleech. Nu sîntem aici ca să flecărim și să schimbăm amabilități. Este vorba de un interogatoriu.

— Va avea impresia că se află într-un salon la ora ceaiului, grohăi Abdul Hakim, în arabă. Sîntem împotriva acestor interogatorii dulcege. Dați-mi-l două ore, și-l voi face să cînte cum vreți.

— Nu te neliniști, va vorbi oricum ! îi răspunse Aleech. Pentru moment, lasă-mă să aplic metoda mea ! Vei putea să-ți încerci norocul, dacă va fi cazul, mai tîrziu.

S-a întors spre mine și mi-a zis în engleză :

— Ei, bine, domnule Lotz, care este hotărîrea dumneavoastră ? Cooperați ?

Am înălțat din umeri :

6

— Am de ales? Cred că este mai bine să povestesc totul.
— Nimic mai înțelept. Nu veți regreta. Veți vedea că vom ajunge să devenim buni prieteni. Încă o țigară?
— Cum ați reușit să mă prindeți? l-am întrebat pe cel mai banal ton, aprinzîndu-mi țigara. Cine este cel care v-a pus pe urmele mele? Dumneavoastră singuri ați recunoscut că aveam o acoperire perfectă?
Aleech izbucni în rîs.
— Vă simțiți rănit în amorul propriu profesional? Nu cred că voi putea să vă satisfac curiozitatea, domnule Lotz. Și dacă nu vă deranjează, eu sînt cel care pune întrebările. Spune-ți-mi cînd ați schimbat codul ultima dată?
— Acum cinci luni, aproximativ.
— Le mai aveți pe cele dinainte?
— Bineînțeles că nu! Le-am distrus. Vă închipuiți, nu le-am colecționat!
— Greu de crezut, într-adevăr! Ați putea să vă amintiți conținutul celorlalte mesaje? Vreau să spun, conținutul mesajelor transmise înainte de schimbarea codului.
— Vedeți, este mult de atunci... Așa, în general, probabil că aș putea, dar cuvînt cu cuvînt, nu, ar fi imposibil, vă dați seama.
— La naiba... Vom reveni mai tîrziu la acest subiect. Vorbiți-ne puțin despre dv.! Cînd v-ați născut și unde?
— La data de 6 ianuarie 1921, la Mannheim, în Germania. Mi-am petrecut copilăria în Berlin.
— Continuați! Ați rămas la Berlin toată viața? Unde ați mai fost și ce ați făcut?
— După studiile secundare, a izbucnit războiul. Am servit în Wehrmacht, mai întîi în Germania, apoi în Afrika Korps. Am fost luat prizonier aici, în Egipt.
— Ce grad ați avut?
— Căpitan.
— Numai căpitan? Hm! Cred că este prima minciună pe care ne-o serviți, domnule Lotz. N-ați vrea să reconsiderați afirmația?
— Ce aș avea de reconsiderat? M-ați întrebat ce grad am avut acum douăzeci de ani. Căpitan sau feldmareșal, cu ce ar putea schimba situația actuală? În orice caz, Rommel era cel care conducea dansul, nu eu.
— Cred că n-ați servit niciodată sub Rommel. N-ați fost cumva colonel SS? Precis?

Era clar, ei merseseră pe calea deschisă de von Leers. Aveam să trag foloase recunoscînd, dar nu acum. Era mai bine să le las impresia că-mi smulg ei această mărturisire.
— Nu pricep ce doriți? Am fost căpitan de infanterie, iată adevărul. De ce aș minți în această privință?
— Bine, să trecem peste asta. Ce ați făcut după război?
— Am emigrat în Australia. Am lucrat mai întîi ca șofer pe un camion, iar apoi am fost crescător de cai.
— Și ați devenit milionar?
— Așa am povestit eu ca să-mi explic modul de viață. Adevărul este că am făcut niște economii pe care, în cea mai mare parte, le-am cheltuit la reintoarcerea în Germania, în 1958.
— Cum ați ajuns să lucrați pentru Israel?
— Ce vă dă certitudinea că aș lucra pentru evrei?
— Haide, domnule Lotz, nu încercați să vă jucați cu noi. Puterea aparatului dv. de emisie-recepție și direcția antenei dovedesc, fără tăgadă, că transmiteați mesaje spre Israel. Ce v-a determinat să vă puneți în slujba lor? Banii? Amenințările? Șantajul?
— Eram sărac și-mi plăcea viața ușoară. Nu puteam să mi-o ofer dintr-un salariu de antrenor de echitație, într-adevăr, prea mic. L-am întîlnit pe un israelian și acesta mi-a propus un tîrg avantajos: să-mi cumpere o fermă pentru creșterea cailor la Cairo și să mă plătească generos, prin salarii lunare, pentru cîteva informații în legătură cu ceea ce voi vedea și auzi. Părea foarte simplu. M-a învățat cum să folosesc aparatul de emisie-recepție, mi s-a dat o idee generală asupra genului de informații pe care le doreau de la mine și, cîteva săptămîni mai tîrziu, am debarcat aici.
— Relatați exact: cum ați fost recrutat; cine v-a instruit, unde și ce fel de cursuri ați urmat; ce ordine aveați de îndeplinit și care vă erau legăturile? Totul! Ceea ce vreau eu acum este de a ști, grosso modo, pînă unde acceptați dv. să colaborați cu noi.
Cineva a bătut în ușă. Un gardian a intrat, i-a spus ceva la ureche lui Aleech și acesta a sărit în picioare.
— Sînt chemat sus, zise el. Mahfous, am nevoie de tine. Abdul Hakim, continuă cu Lotz. Știi în legătură cu ce să-l interoghezi. Voi reveni mai tîrziu.
Cei doi bărbați au ieșit în grabă și cînd Hakim rămase singur cu mine, s-a lăsat pe spate în scaun și m-a țintuit cu o privire cinică. Cu o voce tărăgănată mi-a zis:

— Şi acum, domnule Lotz, să trecem la treabă.
A aprins reflectoarele.
— Este neapărată nevoie de ele ? l-am întrebat eu.
— Desigur, vreau să vă văd mai bine. Vă deranjează lumina ? Vă face rău la ochi, probabil. Într-adevăr, domnule Lotz, dar ce ați vrea ? Sîntem doar într-o sală de anchetare, nu în vila unui milionar. Totuşi, vă vom trata cu amabilitate. Vă asigur că am putea acționa cu totul altfel. La drept vorbind, acesta nu este un interogatoriu veritabil, ci mai degrabă o conversație amicală. Dar fiți atent, Lotz, dacă nu vă arătați destul de înțelegător, vom întrebuința alte metode. Consider că este bine să vă avertizez.
Apoi, schimbînd tonul, mă întrebă :
— Sînteți gata să continuăm, domnule Lotz ?
— Ce ați dori să știți ?
— Vorbiți-mi despre soție ! Care era rolul său în rețeaua dv.?
— Dar nu există nici o rețea. Am lucrat singur, iar soția nu știa nimic.
— Vă așteptați să cred, nu-i aşa ? Nu sînt atît de idiot. Va să zică, după dv., soția nu știa că sînteți spion ? Ce făcea ea cînd emiteați din cameră ?
— Știa doar că mă ocup cu treburi politice, nimic mai mult. I-am cerut să nu-mi pună niciodată întrebări în legătură cu acest subiect.
— Şi ea nu lua parte deloc la această muncă ? Foarte verosimil, nu-i aşa ?
— Eram hotărît s-o țin deoparte. Nu i-ar fi plăcut și i-ar fi cauzat multă spaimă.
— Cîtă solicitudine din partea dv. De cînd sînteți căsătorit ?
— De patru ani.
— Vă iubiți soția, domnule Lotz ?
— Enorm.
— Știu. Este singurul adevăr pe care mi l-ați spus. V-ar plăcea să obțin de la ea adevărul ? Bătînd-o puțin la tălpi și aruncînd-o, pentru 24 de ore, într-o baie de gheață ? Sau s-o scuturăm un pic cu niște curent electric ? Bine, să continuăm. Unde ați întîlnit-o pentru prima dată ?
— Am cunoscut-o într-un tren ce circula între Paris și München. Se întorcea din America și mergea să-și petreacă concediul la părinții săi.

— Şi cînd v-ați căsătorit ?
— După cîteva săptămîni.
— Sincer să fiu, cam întindeți coarda. Credeam că un om de inteligența dv. va găsi o poveste mai convingătoare. Nu cumva soția dv., care este un agent bine instruit, v-a fost prezentată de către serviciile secrete israeliene pentru că aveați nevoie de o asistentă ? N-a participat la operațiile dv.?
— Nu. De ce nu puteți să vă scoateți din cap ideea aceasta ? Eu nu neg faptul că soția mi-a fost utilă în anumite privințe, pentru că se potrivea perfect cu acoperirea mea, dar asta din pură coincidență. Ea se arăta o excelentă gazdă și m-ajuta să primesc numeroși invitați. Acționa cu naturalețe tocmai pentru că n-avea nimic de ascuns. În ceea ce privește ideea dv. că mi-ar fi fost prezentată este o mare absurditate. Adevărul este că ne-am cunoscut și căsătorit în niște împrejurări de o banalitate dezarmantă și asta dovedește că eu nu mint deloc. Chiar dv. mi-ați spus că aş fi putut inventa o poveste mai convingătoare. Evident că aş fi putut ! Iar dacă serviciile de informații israeliene mi-ar fi trimis-o ca să mă ajute, ar fi inventat o acoperire extrem de plauzibilă și toate documentele necesare pentru a proba că sîntem căsătoriți de zece sau doisprezece ani, nu credeți ?
— Poate v-au „implantat-o" fără să știți dv.?!
— Destul de greu de crezut. De fapt, imposibil. Aş fi descoperit. După cum v-am spus, ea era prea naivă ca să mă înșele mult timp.
— Nu este sigur. Nu sînt dispus să cred această poveste ridicolă.
— Şi totuşi, acesta este adevărul și nu pot să vă spun alt lucru.
— Foarte bine, s-o luăm de la început. Ce făceați la Paris, înaintea acestei întîlniri ?
A trebuit să relatez împrejurările exacte ale călătoriei cu „Orient-Expresul". Hakim m-a întrebat dacă cunoșteam pe careva dintre prietenii lui Waltraud și de ce au venit părinții ei în Egipt. Şi tot aşa, a ținut-o ore și ore în șir.
S-a deschis ușa și Mahfous intră, urmat de un gardian. S-a adresat lui Hakim.
— Am venit să te schimb. Du-te de te odihnește puțin !
Stinse reflectoarele, iar gardianul așeză în fața mea o farfurie cu mîncare și un pahar cu ceai.
— Serviți, deci, micul dejun, domnule Lotz, mi-a zis gardianul. V-am adus și țigări.

— Micul dejun ? Ce oră este ?
— A trecut de nouă.

Trecuseră, deci, nouă ore cel puțin de cînd mă tocau. Mă simțeam bolnav, epuizat, capul parcă nici nu-mi mai aparținea.

— Ceaiul și o țigară, da... Pentru mîncare sînt prea obosit.

— Trebuie să mîncați ca să vă păstrați forțele. Ați dori să vă răcoriți puțin fața ?

— Cu plăcere !

La un semn, gardianul mi-a aplicat cagula și m-a condus într-o cameră, unde mi-am spălat fața și gîtul. Mi-a pus din nou cagula și m-a condus în sala de anchetă, unde Mahfous luase deja loc la birou. Mă privea, în timp ce eu îmi beam ceaiul, fumînd o țigară.

— Gata, domnule Lotz ?

— Nu-mi permiteți să mă odihnesc puțin ?

— Regret, dar trebuie să continuăm. Vă veți odihni mai tîrziu.

Aprinse din nou reflectoarele.

— Îndepărtați cel puțin lumina asta din ochii mei !

— Din păcate, nici asta nu se poate, nu permit ordinele. Dealtfel, vă va ajuta să vă concentrați mai bine.

— N-am aceeași impresie.

— Vă veți obișnui. Deci, i-ați spus lui Abdul Hakim niște povești pe care nu prea putem să le înghițim.

— Nu i-am relatat, totuși, decît purul adevăr. Adesea este mai greu să crezi adevărul decît o minciună frumoasă.

— Uneori, da. Sper, pentru dv., că declarațiile ce le faceți, sînt adevărate, pentru că noi avem posibilitatea să le verificăm.

— Verificați tot ce vreți !

— Mărturisesc că ne este greu să credem tot ce ne spuneți. Dar, dacă ne-ați da o probă a dorinței de cooperare... Ia să vedem, spuneți-mi numele legăturilor dv. din Cairo !

— Ce înțelegeți prin legături ?

— Complicii, membrii rețelei dv. Știu că sînt destui.

— Imposibil să știți pentru simplul motiv că nu există nici unul. Sînteți un agent al serviciului de informații, nu-i așa ? Deci, nu ignorați metodele moderne folosite în spionaj. Sistemul rețelei este desuet, abandonat, pentru că este mai puțin sigur. Veți găsi asta în orice carte care se referă la spionaj.

— Kiesow și soția sa nu lucrau pentru dv.? Erați adesea împreună !

— Asta ar fi o probă în favoarea mea. Mă credeți atît de idiot încît să mă arăt aproape în fiecare zi cu un complice ?

— Ei au recunoscut lucrul acesta !

— N-au recunoscut nimic. Îmi sînt prieteni buni, dar nu bănuiau nimic în legătură cu activitatea mea.

— Și Youssef Ghorab ? Nu l-ați înrolat în rețeaua dv. ?

— Vă repet pentru a suta oară că n-am avut nici o rețea... Ghorab n-avea nici cea mai mică idee despre munca mea clandestină. Dacă ar fi avut cea mai mică bănuială, m-ar fi arestat.

— Atunci pentru ce atîtea cadouri ? Un mixer, un magnetofon, bani etc. Ați cheltuit sute de lire ca să-l aduceți în situația în care se află. De ce ? N-ați fi fost atît de atent cu el dacă n-ați fi avut în schimb unele avantaje. Ce a valorat atîta ?

— M-a ajutat în nenumărate rînduri, așa cum îți ajuți un prieten, însă a fost totdeauna de bună credință, pentru că nu știa nimic.

— Este inutil să corupi un prieten pentru a obține ajutorul lui. Avusesem impresia că vom colabora, spunîndu-ne adevărul. Mărturisiți-ne care sînt legăturile ?

Orele treceau. Care sînt legăturile ? Vorbiți-ne despre generalii pe care-i cunoașteți ! Cu cît îi plăteați ? Cine erau ceilalți ? Ce stăpîni v-au format ? Unde ? Care agent israelian v-a întîlnit în Egipt ? Adevărul, domnule Lotz ! Care vă sînt legăturile ? Vorbiți-ne despre generali... Și întrebările chinuitoare se repetau la infinit.

Adunîndu-mi toate puterile, am încercat să-mi păstrez mintea limpede, spunînd adevărul despre lucruri verificabile, inventînd minciuni plauzibile despre rest. Ironia soartei făcea ca anchetatorul să creadă toate fabulațiile mele și să nu accepte faptele adevărate.

În sfîrșit, gardianul m-a condus în camera vecină, unde mi s-a servit ceva de mîncare. La întoarcerea mea în birou, Hassan Aleech discuta cu Mahfous. Cînd am intrat, au tăcut.

— Ah, prietenul nostru Lotz ! a exclamat Hassan. Am aflat că ne acordați beneficiul colaborării dv., dar numai pînă la un punct. Va trebui să ne spuneți însă tot ce știți. Mă tem că voi fi obligat să păstrez în continuare aceste reflectoare.

— Dar v-am spus tot adevărul, ce doriți în plus ?

— O parte din ce ne-ați declarat este adevărat, cealaltă nu. Așezați-vă, vreau să ascult personal ce aveți să-mi spuneți. Faceți un rezumat al declarațiilor dv. anterioare. Prima întrebare : Care sînt legăturile dv. în Egipt ?

S-a luat totul de la capăt încă o dată. Aceleaşi întrebări, aceleaşi răspunsuri timp de mai multe ore, cu reflectoarele aprinse, îndreptate spre ochii mei. În sfîrşit, el zise :

— Foarte bine ! Merge pentru început. Vă voi conduce acum sus, unde veţi vedea o personalitate foarte importantă. Dacă acest domn vă va pune întrebări, răspundeţi-i sincer, spuneţi tot adevărul.

Mi-au pus din nou cagula şi m-au condus pe mai multe culoare şi scări. Am urcat două etaje şi, cînd mi-au scos cagula, mă aflam într-un birou mare şi elegant, în faţa unui om cam de 45 ani, bondoc, cu gît de taur, faţa împodobită cu o mustaţă aproape regulamentară şi cu fruntea încreţită. L-am recunoscut imediat pentru că îl văzusem odată în faţa unui hotel. Fouad, cu care eram atunci, îmi spusese că este Salah Nasr, marele şef al serviciilor de informaţii şi contrainformaţii.

Aleech şi Mahfous stăteau în poziţie de drepţi lîngă uşă.

— Bună seara, domnule Lotz, mi-a zis Nasr. Luaţi loc !

Se făcuse, deci, din nou noapte ? Pierdusem complet noţiunea timpului ; perdele grele acopereau ferestrele.

— Permiteţi-mi să vă spun cît de mult mă bucur avîndu-vă printre noi, continuă el cu un surîs ironic, cu toate că mă îndoiesc de reciprocitatea sentimentelor. În sfîrşit, mi s-a spus că sînteţi rezonabil şi aţi hotărît să cooperaţi cu noi.

— Nu văd altă cale şi pentru că este singura modalitate de a-mi ameliora situaţia...

— Adevărat, foarte adevărat. Vreau să vă propun un tîrg, domnule Lotz. Tot ce-mi veţi spune va rămîne între noi. Nu vom comunica nimic din ceea ce ne veţi destăinui procurorului general, care pregăteşte procesul contra dv. Ştiţi cine sînt ?

— Nu.

— N-are importanţă. Ca agenţi profesionişti, ne interesează informaţiile. La ce mi-ar servi să vă văd spînzurat ? Ce folos aş avea ? Nici unul ! Dimpotrivă, aş avea avantaj păstrîndu-vă în viaţă şi în formă bună, ca să lucraţi pentru noi. Bineînţeles, nu imediat, dar, fără îndoială, mai tîrziu. În loc să atîrnaţi de o frînghie, veţi trăi şi în curînd veţi fi liber. Am putea să vă scutim chiar de închisoare. Vă cerem pentru aceasta, însă, să vă deschideţi sufletul şi să ne povestiţi totul, pînă la cel mai mic detaliu. Procurorul general nu va afla nimic, vă dau cuvîntul de onoare.

Vechiul truc. Chiar atît de idiot mă credeau oare ? m-am întrebat eu.

— Ce părere aveţi de această propunere ?

— Este rezonabilă, am răspuns cu voce calmă. Aveţi tot concursul meu.

— Bine. Spuneţi-mi, domnule Lotz, foarte sincer, de ce lucraţi pentru evrei ? Ce v-a împins la asta ? Faimosul complex de culpabilitate care obsedează poporul german că a ucis cîţiva evrei în timpul războiului ? Israelienii v-au contaminat cu ideologia lor sionistă, „Ţara făgăduinţei", această poveste a unui mic stat paşnic încercuit de duşmani sălbatici ? Încercaţi cumva sentimentul că trebuie să faceţi ceva pentru ei, urmărind să reparaţi nedreptatea pe care le-a făcut-o naţiunea germană ?

— O, mi-au vorbit despre treburile astea, au înţeles însă repede că acest gen de argumente nu mă vor convinge să lucrez în favoarea lor. M-am antrenat în această afacere dorind bani, nu medalii. De ele am avut parte în timpul războiului. Au trecut zilele cînd îmi riscam pielea pentru marea ideologie sforăitoare. Singurul lucru care contează este să ai buzunarul plin.

Speram să nu fi exagerat prea mult cu elogiul condiţiei mercantile, însă răspunsul meu părea să-l satisfacă.

— Ştim că trebuie să fi primit o avere frumuşică, dar nu este vorba de nimic altceva ? Nici o ameninţare, nici o constrîngere ?

— Nu, într-adevăr nu.

Bineînţeles, m-au lăsat să deduc că o trădare din partea mea ar avea nişte consecinţe foarte neplăcute.

— Sînteţi sigur că nu v-aţi angajat din alt motiv decît cel material ? Un mic şantaj, de exemplu, ceva legat de trecutul dv., pe care ei l-ar fi putut dezvălui ?

Începea, deci, vechea poveste ! Obersturbahnführer Lotz. Am simulat o ezitare. Lăsîndu-i să creadă în trecutul meu nazist, îmi camuflam mai bine naţionalitatea israeliană şi-mi spoream şansele de a-mi salva capul.

— Cum ar fi putut să facă acest lucru ? zisei eu după o scurtă tăcere, din moment ce nu ştiau nimic despre mine.

— N-aş fi atît de sigur, domnule Lotz. Credeţi în experienţa noastră. În fine, ar fi mai bine să ne spuneţi tot adevărul. Nu veţi avea decît de cîştigat.

De nenumărate şi nenumărate ori au insistat să le dau detalii despre tovarăşii mei de muncă, despre şefi şi legăturile europene. Acceptînd să cooperez, trebuia să le servesc răspunsuri. Am hotărît deci să inventez nume ca Ioseph, Rudi etc.

Dar nu se mulțumeau cu atît și am fost obligat să le dau anumite semnalmente, să-mi îmbrac personajele, să le dau o consistență. Cum ei mă interogau zile și nopți, săptămîni întregi, cu întoarceri subite la întrebări mai vechi, încercam să memorez tot ce inventam, ca să nu le dau prilejul să mă prindă cu ocaua mică. Ca să evit contradicțiile periculoase, am fabulat pe numele fictive ale unor persoane adevărate, cunoscute bine cu ani în urmă și care n-aveau, bineînțeles, nici un raport cu serviciile de informații israeliene. Procedeul îmi permitea să spun totdeauna același lucru despre așa-zișii Ioseph sau Rudi.

Soția mea nu știa ce povesteam eu polițiștilor și din această cauză a preferat să nu spună nimic. Cînd au înțeles că ea nu va vorbi, cei care au interogat-o s-au gîndit s-o confrunte cu mine, urmărind ca eu s-o conving să facă mărturisiri. Mi-au pus, deci, obișnuita cagulă și m-au condus într-un birou de la primul etaj, unde procurorul Samir Nagy trona, cu grefierul lîngă el, în spatele unei mese de lucru.

— Unde este soția mea ? am întrebat.

— Fiecare lucru la timpul său, răspunse magistratul cu voce leneșă. Mai întîi vreau să ne asigurați că ea ne va spune tot ce știe.

— Vă va spune puținul pe care-l știe.

— Bine. Dacă ea va face-o, vă voi permite să vă vedeți mai des, probabil în fiecare zi. În caz contrar, nu vă veți întîlni decît la proces.

A apăsat pe un buton și Waltraud, cu ochii legați, intră, însoțită de un gardian. Abia i-au îndepărtat banderola, că ea a scos un strigăt și a alergat spre mine. Ne-am îmbrățișat, spre marele amuzament al celor prezenți, pentru că un cuplu, chiar legitim, care se îmbrățișează în public, constituie pentru egipteni un spectacol obscen. Hassan Aleech puse, în mod brutal, capăt efuziunii noastre.

— Cînd veți sfîrși să vă sărutați, vom putea, probabil, trece la problemele noastre.

Samir Nagy îl făcu să tacă cu o privire și, la rîndul său, vorbi :

— Așezați-vă ! Doamnă Lotz, cred că soțul dv. vrea să vă vorbească.

— Da, Waltraud. Acești domni mi-au spus că refuzi să dai vreo declarație. Așa este ?

— Bineînțeles că este așa ! a exclamat ea. Ei vor să recunosc tot felul de idioțenii, de exemplu, că tu conduceai o rețea de spionaj israeliană. Ești de acord să recunosc niște lucruri care nu sînt adevărate ?

— Nu, desigur că nu, draga mea, ar fi o nebunie. Tu știi că n-am făcut parte din nici o rețea, dar este inutil să nu recunoști că m-am dedat la anumite activități, nu prea legale, pentru că eu am recunoscut deja. Ei au probe și n-am avut de ales. Evident, nu ți-am spus niciodată exact ceea ce făceam. Ți-am ascuns acest lucru în mod deliberat, dar, în linii mari, știi cam cu ce mă puteam ocupa.

Waltraud a înțeles atitudinea pe care o adoptasem și și-a reglat repede conduita.

— Da, știu asta, în mare, credeam însă că, nespunînd nimic, te ajut.

— Este foarte frumos din partea ta, dar, ocolind problemele, nu ne facem un serviciu. Ei posedă destule probe.

Samir Nagy, îndulcindu-și vocea, zise :

— Doamnă Lotz, acceptați să ne dați o declarație sinceră și adevărată ?

— Da, dar numai dacă soțul meu rămîne aici, lîngă mine.

— Nu este posibil, a intervenit Aleech, în arabă. N-am acceptat această confruntare decît pentru că...

— Vă sfătuiesc să nu vă amestecați în treaba aceasta, i-a replicat sec procurorul. Voi conduce ancheta așa cum cred eu de cuviință.

Apoi, adresîndu-se în engleză lui Waltraud, comunică :

— Foarte bine, doamnă Lotz, vă ascult.

Aleech, cu o lovitură de picior, și-a răsturnat scaunul și a ieșit mormăind. Waltraud ezita, avînd privirea fixată asupra mea. Nu știa cum să înceapă. Am făcut-o eu pentru ea și am continuat practic să-i dictez declarația „sa". De fapt, numai generalități : nu nega faptul că mă dedasem la activitate secretă, cu caracter politic ; m-a văzut de cîteva ori manipulînd un aparat de emisie-recepție în camera noastră, dar n-avea idee despre ce transmiteam și nici nu știa cui erau adresate aceste mesaje ; nu mi-a cunoscut niciodată șefii etc.

Spre stupefacția mea, Samir păru să accepte totul ca și cînd, într-adevăr, declarația ar fi fost venită din partea lui Waltraud.

Zise doar, cu un surîs :

— În orice caz, asta nu-i decît începutul. Vedeți, doamnă Lotz, nu exercităm nici o presiune asupra deținutului, totul este strict legal.

— Strict legal ! îl întrerupse Waltraud pe un ton sec. Și deodată a continuat cu o voce plină de mînie :

— Dv. numiți strict legal faptul de a dezbrăca o femeie ca s-o interogați, de a-i da lovituri în burtă cu piciorul, de a o lăsa o noapte întreagă într-o baie cu gheață ? Pentru dv. asta înseamnă legal ?

Auzind aceste dezvăluiri, am rămas, o clipă, înlemnit, fără voce. Dintr-o mișcare eram în picioare și, bătînd cu pumnul în masă, am urlat tare, strigîndu-i lui Samir Nagy că, mai devreme sau mai tîrziu, va trebui să ne pună în fața consulului german și atunci vor afla toate ziarele din lume despre metodele lor de interogare.

El și-a mușcat buzele, descumpănit de izbucnirea mea. În sfîrșit, a reușit să bolborosească cu o voce stinsă :

— Nu cunoșteam nimic despre acest lucru. Asemenea acte s-au comis fără știrea mea. Nu se va mai întîmpla.

Apoi, întorcîndu-se către Hamdy, cu o voce aspră, lătră în arabă :

— Adu-le cafea ! Trebuie să-l văd pe Hassan. I-am spus acestui imbecil să nu-i brutalizeze. Președintele vrea un proces mare. Nu ne putem permite un scandal în plin interogatoriu.

L-am văzut pe Samir Nagy de mai multe ori în zilele ce au urmat. Experții egipteni reușiseră să descifreze majoritatea mesajelor transmise sau primite de mine și a trebuit să suport cîte un lung interogatoriu pentru fiecare dintre ele. Procesele-verbale de anchetare se înmulțeau și vedeam cum dosarul cu probele acuzării ia proporții spectaculoase, în timp ce eu, totuși, mă apăram destul de bine ; cel puțin așa mi se părea.

Pe valetul meu, Osman, îl închiseseră într-o celulă apropiată cu a mea și-l băteau cum bați cinepa. Uneori îl auzeam urlînd ore în șir. De îndată ce am avut ocazia, i-am vorbit lui Hassan Aleech.

— De ce-l bateți ? Este nevinovat, nu știe absolut nimic despre activitatea mea. Doar nu credeți cumva că puteam avea încredere într-un servitor egiptean !? Atunci, de ce-l țineți aici ?

— O, știu că este nevinovat, îmi răspunse un altul cu fața despicată într-un surîs larg, dar, vedeți dv., sînt furios pe

el. Imaginați-vă că acest impertinent a vrut să mă împiedice să intru la dv. ca să vă percheziționez casa în timp ce erați plecați la generalul Ghorab.

Bietul Osman a fost bătut două săptămîni la rînd, după care i s-a dat drumul.

În a douăsprezecea zi de la arestare, spre prînz, l-am văzut intrînd în celula mea pe Hassan Aleech. M-a bătut pe umăr și, după ce mi-a zis bună ziua, m-a invitat :

— N-ați vrea să serviți micul dejun cu soția dv. și cu mine ?

Am acceptat cu plăcere.

— Bine, îmbrăcați-vă : costum și cravată. Este vineri — zi de repaos în Islam — și cînd dejunezi cu o soție atît de drăguță ca a dv., trebuie să fii la înălțime. Un gardian vă va conduce în grădină de îndată ce veți fi gata.

M-a lăsat singur și m-am grăbit să mă pregătesc. Am fost dus într-o mică grădină, unde i-am găsit pe Waltraud și Aleech stînd la o masă garnisită cu tot felul de bunătăți : ouă, carne rece, ceai etc.

Gazda n-a întîrziat să ne explice despre ce este vorba :

— Domnule Lotz, v-ar face plăcere să apăreți, împreună cu soția dv., la televiziunea egipteană ?

Întrebarea m-a surprins.

— De ce ?

— Ar putea ușura, fără îndoială, lucrurile. Publicul și, indirect, judecătorii, văzînd un cuplu atît de simpatic, ar putea fi influențați în favoarea dv.

— Dacă m-aș fi gîndit la acest lucru, v-aș fi răspuns pe loc, dar așa va trebui să reflectez.

— Asta e, reflectați !... Aveți trei minute ca s-o faceți.

Evident, povestea cu influențarea publicului era o gogoriță mare cît casa, dar m-am gîndit imediat la ocazia ce mi-ar fi oferit-o emisiunea. Întrucît serviciile de informații israeliene interceptau și urmăreau emisiunile televiziunii egiptene, speram să reușesc să strecor un cuvînt sau două susceptibile de a-i face să înțeleagă cum se prezintă lucrurile...

— Foarte bine, accept.

— Atunci, haideți ! zise Hassan, ridicîndu-se. L-am urmat într-o sală mare, la parter, unde camerele de luat vederi erau deja instalate. Ni s-a spus să ne așezăm la o masă decorată cu flori și ne-a fost prezentat un ziarist care urma să ne intervieze. Odată cafeau servită, țigările aprinse, comedia a început.

Prezentatorul ne-a pus numeroase întrebări despre trecutul nostru, despre existenţa pe care am dus-o în Egipt şi, cu prudenţă, despre cîteva aspecte ale spionajului efectuat de noi. Am recunoscut că sînt agent de naţionalitate germană şi că am lucrat pentru israelieni, insistînd mult asupra faptului că soţia nu ştia, practic, nimic despre activitatea mea secretă. La sfîrşit, m-a întrebat dacă aceste acte, de care m-am făcut vinovat, îmi inspiră vreun sentiment, cum sîntem trataţi şi dacă am de transmis vreun mesaj cuiva din Germania. Natural, am răspuns că regret mult mîrşăvia mea, că numai acum mi-am dat seama de amploarea răului pe care numai cupiditatea m-a îndemnat să-l fac şi că sînt bine tratat.

Cît priveşte mesajul, am văzut ocazia căutată şi m-am adresat tuturor „compatrioţilor" mei :

— Dacă israelienii vor să mai trimită spioni în Egipt, să trimită evrei de-ai lor. Să înceteze să mai recruteze germani pentru această muncă. Îi sfătuiesc din toată inima pe toţi nemţii ce se gîndesc să accepte o astfel de activitate să refuze categoric.

Procedînd astfel, am încercat să-i fac atenţi pe colegi că acoperirea mea germană rămînea intactă. Am aflat, mai tîrziu, că pricepuseră şi putuseră acţiona în consecinţă ca să evite răul ce mi s-ar fi putut întîmpla.

La o zi sau două după aceea, în cursul unui interogatoriu matinal, la procuror, a sunat telefonul. După schimbarea bruscă de pe chipul lui Samir, am înţeles că s-a întîmplat ceva. Într-adevăr, i se cerea să fiu condus de urgenţă, sub escortă, în biroul lui Hassan. L-am găsit pe acesta în prezenţa lui Salah Nasr. Hassan mi-a zis să iau loc, iar marele şef al serviciilor de informaţii egiptene, privindu-mă sever, atacă :

— Domnule Lotz, sînt surprins să aflu că nu ne-aţi spus încă tot adevărul. Se pare să activitatea dv. se întindea mult mai departe decît bănuiam noi. Vedeţi obiectele de pe birou ? Ştiţi ce sînt ?

— Nişte „creioane de aprins focul".

— Ia uite ! le cunoaşteţi. Nu sînteţi, totuşi, un expert în materie de explozivi ?!

Am dat din umeri.

— Nu e nevoie să fiu. Uitaţi că am fost militar ? Orice ofiţer de infanterie a văzut mii de asemenea lucruri.

— La ce servesc ?

— Pentru aprinderea, cu întîrziere, a încărcăturilor explozive.

— Exact. Presupun că nu le-aţi păstrat ca amintire din vremea războiului. Ce caută ele la dv. ?

— În posesia mea ? N-am nici o legătură cu ele.

— Nu mai spuneţi ! Le-am găsit, bine ambalate, în corpul cîntarului dv. Vreţi să spuneţi că n-aveţi cunoştinţă de ele ?

I-am spus că, într-adevăr, nu ştiam nimic şi că sînt la fel de surprins ca şi el. Un oarecare Erwin, una din „legăturile" mele, îmi dăduse într-o zi, la München, un pachet învelit în plastic şi mă rugase să-l duc la Cairo, unde cineva va veni să-l ia. Omul, un oarecare Hubert, nu se mai prezentase şi am păstrat coletul. Nici n-aveam idee de conţinutul său. De ani de zile, de cînd îl aveam, uitasem complet de el.

Cei doi oameni se consultară în şoaptă. Am înţeles doar cîteva frînturi din conversaţia lor. Era vorba de „dispozitiv diferit... niciodată folosit înainte... cel mai bun mijloc de a-l face să mărturisească"... Luaseră, fără îndoială, o hotărîre, pentru că Salah Nasr s-a întors spre mine :

— Nu cred că putem accepta ce spuneţi. Va trebui să mai cercetăm. Un alt lucru : aţi trimis cumva scrisori experţilor germani, de aici, din Egipt ?

— Bineînţeles, cînd am călătorit în Europa, am trimis adesea scrisori sau cărţi poştale prietenilor din Cairo.

— Ştiţi prea bine că nu mă refer la acestea. Cîţiva experţi de înaltă clasă au primit scrisori cu explozivi şi au fost răniţi cînd le-au deschis, iar alţii au primit scrisori cu ameninţări în care erau sfătuiţi să-şi părăsească postul şi să plece din Egipt, întrucît, în caz contrar, vor fi mutilaţi sau ucişi. Aş vrea să-mi spuneţi cine a trimis aceste misive ?

— Regret, dar acest gen de lucruri nu mă caracterizează şi dv. trebuie să înţelegeţi de ce. Mă tem că nu vă pot ajuta în această privinţă.

N-au dezarmat şi mi-au propus un tîrg : vor elibera părinţii lui Waltraud dacă voi semna o declaraţie prin care să recunosc că eu am expediat scrisorile respective.

Am refuzat, argumentînd că socrii mei sînt nevinovaţi şi că, şi aşa, vor fi liberaţi mai devreme sau mai tîrziu.

— În locul dv., Lotz, n-aş fi atît de sigur ! Putem foarte uşor înscena, şi noi considerăm necesar lucrul acesta, o poveste ilegală în care vor fi implicaţi. Socrul dv. este bolnav şi se poate muri aici foarte bine „natural". Şi soacra dv. poate avea un accident mortal, de circulaţie, în drum spre aeroport. Atîtea lucruri se pot întîmpla în lumea asta mică !

Eram convins că încearcă să mă intimideze. Aveam însă dreptul să mă joc cu viaţa părinţilor lui Waltraud ? Bietul bătrîn era bolnav, într-adevăr, suferea de grave tulburări cardiace şi, dacă mai rămînea mult timp în mîinile lor, cine ştie ce se mai putea întîmpla. După cîteva minute de gîndire, l-am întrebat pe Nasr :

— Ce doriţi, exact, de la mine ?

— O declaraţie scrisă în engleză, cu mîna dv., prin care să recunoaşteţi că aţi trimis, din ordinul serviciilor de informaţii israeliene, scrisori de ameninţare şi cu explozivi la cîţiva specialişti germani.

— Nu vă interesează deloc dacă această declaraţie este reală sau nu ?

— Bineînţeles că ea exprimă adevărul, dar asta nu-i treaba mea. N-o vreau decît pentru dosar. Nimeni nu va vedea acest document. Ei, semnaţi ?

— Vă voi spune ce sînt gata să fac... Şi, fiţi atenţi, n-o fac decît sub cea mai insuportabilă presiune. Voi recunoaşte că am primit ordin să expediez un anumit număr de scrisori cu ameninţări, dar nu ştiusem că printre ele se aflau şi unele cu explozivi.

— Foarte bine, redactaţi-o aşa, dacă în felul acesta vă place. Că ştiaţi, că nu ştiaţi de ele, nu văd diferenţa. Important este să recunoaşteţi că le-aţi trimis. Cît priveşte presiunea insuportabilă, mă faceţi să rîd. Dv. n-aţi cunoscut nici măcar pe cea suportabilă. Dacă v-aş lăsa doar trei minute cu Abdul Hakim şi cu fierul său înroşit, l-aţi ruga să vă dea orice declaraţie dorim noi să semnaţi. Aveţi norocul că sînt bine dispus în ceea ce vă priveşte, dragul meu Lotz. Bine, acum semnaţi-mi hîrtia asta. Este o simplă formalitate. Vă dau cuvîntul meu de onoare că procurorul nu va afla de ea.

O jumătate de oră mai tîrziu, eram la uşa lui Samir Nagy. M-a primit cu un surîs larg :

— Intraţi, intraţi, Lotz, şedeţi ! Putem relua conversaţia de unde am întrerupt-o. Mai înainte, permiteţi-mi să comand nişte cafele. Păreţi obosit. Relaxaţi-vă puţin ! Vom vorbi mai tîrziu despre acele explozive pe care le trimiteaţi experţilor germani.

Ancheta a durat treizeci şi trei de zile. Cum se hotărîse să se dea procesului o largă publicitate, ne tratau bine şi ni se acordau toate privilegiile posibile. Nu fusesem transferat decît de douăzeci şi patru de ore la închisoarea Kanater şi gardianul celulei, sergentul-major Mohamed Battal, veni să mă anunţe că avocaţii mei mă aşteptau în biroul directorului. Era prima dată cînd auzeam vorbindu-se de avocat.

Generalul Khorollos, directorul închisorii, mă prezentă la doi bărbaţi. Primul, Ali Mansour, un egiptean, mi-a spus că lucrează mult pentru consulatul german din Cairo şi că fusese însărcinat să-mi asigure apărarea. Cu plecăciuni, cu saluturi slugarnice şi surisuri mi-a declarat că este unul din maeştrii baroului din Cairo şi chiar din tot Egiptul, că sînt prietenul său şi pot să-i confiez interesele mele.

Celălalt, un german în jur de cincizeci şi cinci de ani, înalt, subţire, cu păr blond, cărunt şi-a lovit tocurile de la pantofi, semn particular al foştilor ofiţeri germani, mi-a spus — în fraze scurte, seci, foarte milităroş — că se numeşte Hans Peter Krahl-Urban şi mi-a mărturisit că tovarăşii săi de război apelaseră la serviciile lui.

După tradiţiile armatei germane, ei mă vor susţine orice se va întîmpla. El strînsese deja o anumită sumă de bani pe care o va pune la dispoziţia mea pentru nevoi imediate. Nu puteam pricepe de cine fusese trimis acest Krahl-Urban. Cîteva minute mai tîrziu, a intrat în încăpere şi Waltraud, fiind adusă de o femeie-poliţist. După ce am făcut prezentările, nu mi-a trebuit decît o privire să-i arunc lui Waltraud şi ea a şi înţeles că este bine să stea de vorbă cu avocatul egiptean, în timp ce eu discutam, la celălalt capăt al mesei, cu Krahl-Urban. Acesta, zgomotos, vioi, îmi punea întrebări despre condiţiile de detenţie, procedură etc., etc. şi deodată în conversaţie strecură, murmurînd :

— Prietenie de...

Şi îmi dădu numele unuia dintre cei mai apropiaţi camarazi de muncă.

Apoi mi-a explicat că nu venise decît de cîteva zile ca să se convingă că am tot ce-mi trebuie, că sîntem bine trataţi şi mi-a promis că va asista la deschiderea procesului. Fiind german, n-avea dreptul să pledeze în faţa unui tribunal egiptean, neputînd acţiona decît ca un observator şi consilier pe lîngă apărătorul meu egiptean, Ali Mansour. Am acceptat cu bucurie să mă las în seama sa.

ONORABILA CURTE

Procesul s-a desfăşurat între 27 iulie şi 21 august 1965. Samir Nagy nu s-a zgîrcit în privinţa măsurilor de securitate. Zilnic, de la închisoare la tribunal şi înapoi, eram escortat de o echipă formată din cel puţin cincisprezece ofiţeri şi optzeci de soldaţi bine înarmaţi. Dispozitivul de protecţie cuprindea baraje plasate pe străzile învecinate, mitraliere instalate pe acoperişurile caselor din apropiere şi chiar în jurul palatului de justiţie. Un general de brigadă, extrem de zelos, ordonase această dispunere de forţe, conform unei tradiţii egiptene după care niciodată nu este prea mult cînd ordinul vine de sus.

Mă făceam vinovat de următoarele zece capete de acuzare, fiecare dintre ele fiind suficient ca să-mi aducă pedeapsa cu moartea prin spînzurare :

1. conspirare cu scopul de a comite acte de spionaj în beneficiul unei ţări inamice ;
2. acte de spionaj deliberate şi constante prestate în beneficiul unei ţări inamice ;
3. conspirare cu scopul de a aduce atingere securităţii Republicii Arabe Unite şi forţelor sale armate ;
4. acte deliberate şi constante comise pentru vătămarea securităţii Republicii Arabe Unite şi forţelor sale armate ;
5. acte criminale înfăptuite la ordinul şi în beneficiul unui stat care se află în stare de război cu Republica Arabă Unită ;
6. deţinere ilegală de substanţe explozive ;
7. ameninţări cu moartea, prin scrisori, adresate rezidenţilor străini care se află în serviciul Republicii Arabe Unite ;
8. acte de violenţă întreprinse împotriva rezidenţilor străini care se află în serviciul Republicii Arabe Unite ;
9. vătămări şi răni provocate unor rezidenţi străini aflaţi în serviciul Republicii Arabe Unite şi unor cetăţeni ai acestei ţări ;

10. tentative de omor realizate cu ajutorul explozivilor, îndreptate împotriva rezidenţilor străini care se află în slujba Republicii Arabe Unite şi a unor cetăţeni ai acestei ţări.

Procesul a început prin audierea mea de către preşedintele completului de judecată.

Iată întrebările puse de acesta şi răspunsurile mele :

— Aţi luat la cunoştinţă de actul acuzării şi aţi înţeles gravitatea faptelor dv. ?

— Da, excelenţă !

— Vă consideraţi vinovat sau nu ?

— Vinovat pentru primele şase capete de acuzare, dar nevinovat de ultimele patru.

În continuare, preşedintele reluă, cuvînt cu cuvînt, întrebările ce mi le pusese în cursul anchetei Samir Nagy şi pe care le consemnase cu grijă în procesele-verbale încheiate după fiecare audiere. Bineînţeles, am dat exact aceleaşi răspunsuri. Cum le repetasem, săptămîni întregi, în biroul lui Nagy, ştiam totul pe de rost. Dacă, din greşeală, săream vreun cuvînt, preşedintele ridica o sprînceană, surprins, şi mă întrerupea :

— Dar în cursul interogatoriului aţi declarat...

Rectificam îndată greşeala făcută. După cum s-a convenit, n-a fost citat numele nici unui ofiţer egiptean, cu excepţia celui al lui Ghorab, a cărui destituire din postul de guvernator şi excludere din poliţie făcuseră mare zarvă. Mi-a examinat aparatul de emisie-recepţie, trebuind să demonstrez, în faţa curţii, cum funcţionează şi să explic metoda de cifrare a mesajelor. După patru ore, şedinţa a fost suspendată.

În ziua următoare, la reluare, Samir Nagy s-a ridicat şi, agitînd un document, s-a adresat preşedintelui :

— Excelenţă, tocmai am primit din Germania această scrisoare, redactată de o persoană a cărei identitate n-o pot dezvălui. Ea priveşte pe acuzatul Wolfgang Lotz. O voi citi în faţa curţii tradusă în limba arabă :

„12 iulie 1965... Procurorului general... Acum cîteva săptămîni am discutat cu profesorul Pilz despre cazul Lotz şi am aflat că acesta are o dublă cetăţenie : germană şi israeliană. Din informaţiile mele rezultă că s-a născut în Mannheim, în 1921, iar în 1933, împreună cu mama sa, a emigrat în Palestina. După crearea statului Israel, a primit cetăţenia acestuia. Amănuntele menţionate sînt cunoscute de autorităţile germane şi se ştie că un înalt funcţionar israelian a sosit la Hamburg,

acum cîteva zile, pentru a încerca împiedicarea publicării lor. Prin demers se urmărea ascunderea trecutului lui Lotz și, ceea ce este deosebit de important, mai ales a cetățeniei sale israeliene. Probabil că aceste fapte vă sînt cunoscute, dar consider că este de datoria mea să vi le repet cu scopul de a-l obliga pe Lotz să dezvăluie identitatea celor care au trimis scrisori cu explozivi secretarului dr. Pilz și unor egipteni. Binevoiți a analiza..."

Sînt necesare două precizări pentru a pune în lumină acest document.

Pe de o parte, Pilz și colaboratorii săi lucraseră la punerea la punct a rachetelor V-1 și V-2 în celebra bază din Peenemünde cu experți de reputație internațională ca Wernher von Braun și generalul Bornberger. În prezent încercau să construiască pentru Egipt o rachetă balistică sol-sol.

Pe de altă parte, ziaristul Wolfgang Löhde, de la „Der Stern", descoperise adevărul în legătură cu trecutul meu. Din fericire, redactorul șef al ziarului a acceptat să nu publice articolul, salvîndu-mi astfel viața.

Lansîndu-și bomba, Samir Nagy s-a așezat și m-a privit cu un surîs triumfător. Sala fremăta. Reporterii mîzgăleau înfrigurați în carnețele. Găsiseră senzaționalul pentru ziarele lor. Waltraud păli. Am simțit-o că este gata să plîngă. Forțîndu-mă să surîd, i-am șoptit :

— Încearcă să-ți ascunzi teama ! Dacă observă, totul este pierdut.

Krahl-Urban părea să fie de acord cu mine. Grav, se aplecă spre Ali Mansour și îi spuse ceva. În sfîrșit avocatul meu egiptean se ridică și interveni :

— Excelență, nu putem accepta scrisoarea drept probă. Dacă acuzarea vrea s-o introducă la dosar, trebuie să-l aducă la proces pe autorul ei și acesta să confirme valabilitatea ei sub prestare de jurămînt. Nu pot ține seama de un asemenea document dubios.

— E posibil ca scrisoarea să nu prezinte adevărul, îi răspunse președintele, și de aceea curtea dorește să audă și părerea acuzatului.

Și, întorcîndu-se spre mine, mă întrebă :

— Domnule Lotz, ați înțeles textul citit ?

— Destul de greu, excelență. Aș putea vedea originalul german ?

— Da, apropiați-vă !

— Fără să vadă semnătura, excelență ! strigă Nagy. Am promis informatorului meu să nu-i dezvălui identitatea.

— Foarte bine, consimți președintele.

A îndoit apoi foaia, în partea de jos, în așa fel încît să mascheze semnătura. Precauțiunea era inutilă pentru că numele celui în cauză stătea scris cu litere de cinci centimetri pe antetul filei din care rezulta calitatea sa, adresa și numărul de telefon. Era vorba de dr. Alfred Seidl, avocat din München, consilier juridic al lui Pilz și al grupului său de specialiști, ce făceau eforturi deosebite ca să mă trimită la spînzurătoare.

— Ce ne puteți spune, domnule Lotz, în legătură cu scrisoarea, sună vocea președintelui.

— Este o absurditate, excelență, o absurditate stupidă și dușmănoasă. Din toate aceste afirmații doar una singură este exactă : că sînt născut la Mannheim în 1921. În rest, nici un cuvînt nu este adevărat.

— Ați fost în Israel ?

— Da, excelență.

— Dați-ne cîteva detalii.

— N-am fost decît o singură dată și numai pentru șase zile, la începutul lui 1963. Ioseph, pe care l-am întîlnit, ca de obicei, la Paris, mi-a comunicat că Centrul a ordonat să fac o vizită în Israel, întrucît o înaltă personalitate dorea să mă vadă. Întîlnirea trebuia să aibă loc în cel mai mare secret. Am luat, deci, avionul pentru Tel Aviv. În prima zi, însoțit de un anume Rudi, am umblat puțin prin oraș, iar în a doua mi-a fost prezentat Mayer, personajul în cauză. Am cinat împreună și mi-a pus multe întrebări despre Egipt solicitîndu-mi, totodată, și detalii despre legendarea mea. Mi-a cerut să-i vorbesc despre genul de informații ce le strîngeam și metodele pe care le foloseam. Spre sfîrșitul întrevederii m-a rugat să-i fac cunoscută impresia mea generală asupra Egiptului și s-a interesat dacă acoperirea îmi dă sau nu un sentiment de siguranță. La despărțire, m-a felicitat pentru rezultatele obținute.

— În celelalte patru zile ce ați făcut ?

— Mai multe excursii prin țară, împreună cu Rudi.

— Ați fost la Haifa ?

— Da, pentru o scurtă vizită.

— În timpul șederii dv. acolo, ați primit naționalitatea israeliană ?

— Nu ! După cum v-am spus, n-am rămas acolo decît cîteva zile. Cred că cei care au redactat scrisoarea vor să mă piardă. Am, dealtfel, o idee destul de precisă despre identitatea lor.

— În acest caz ne retragem să continuăm ședința cu ușile închise și va trebui să ne spuneți pe cine bănuiți.

În timp ce mă îndreptam spre sala de deliberare, Ali Mansour m-a oprit o clipă, spunîndu-mi :

— Vreau să vă vorbesc despre scrisoare înainte de a merge acolo.

— Da... Ascultați, Mansour, nu-i nevoie să vă spun cît de periculos este denunțul din ea. Trebuie să convingeți curtea că afirmațiile din scrisoare nu sînt decît niște minciuni grosolane.

— Bineînțeles, bineînțeles, o voi face, nu vă neliniștiți. Dar, ca apărător al dv., e normal să știu adevărul. Ceea ce se spune acolo este adevărat, nu-i așa ?

— Scrisoarea minte de la un capăt la altul.

— Totuși, sînteți evreu, nu ?

— Nu ! Nu sînt, ce dracu vă trece prin cap !? Știți foarte bine că nu sînt.

— Dar mama dv. este evreică... Unde locuiește ea, la Tel Aviv ?

— Ambii mei părinți au murit în timpul unui bombardament aerian, în 1944 la Berlin. Mama era protestantă. Cum v-ați format o asemenea convingere ? Sînteți mai rău decît procurorul. Cred c-aș face mai bine să iau alt avocat.

— Domnule Lotz, nu vă supărați ! Nu vreau decît să vă apăr interesele.

— Nu mai spuneți ? Nici nu v-ați făcut timp să discutați cu mine despre tactica apărării !

— Dar este bine pregătită, domnule Lotz. Aici nu se procedează ca în Germania. Aveți încredere în mine, sînt prietenul dv. ! Haideți să intrăm, ne așteaptă judecătorii.

Președintele, asesorii și procurorul erau deja așezați la o masă ovală. Ne-au invitat să ne scoatem hainele și cravatele, ceea ce era un lux în nădușul verii egiptene, și să luăm loc lîngă ei. Maiorul Farid, care-mi asigura garda, a luat un scaun și s-a instalat lîngă ușă. S-au adus cafele și limonadă rece. Am fumat cîteva țigări și aveam impresia că mă aflu la un ceai monden.

Președintele m-a îndemnat :

— Liniștiți-vă, domnule Lotz ! Noi știm bine că această scrisoare este falsă. Vedeți, noi v-am verificat biografia și știm tot ce ați făcut de la naștere pînă astăzi. Deși sîntem convinși că ne ascundeți o parte din trecutul dv., povestea potrivit căreia ați fi ofițer israelian nu coincide cu imaginea ce o avem noi despre dv. Curtea nu va ține seama de această scrisoare, dar vă roagă să spuneți, domnule Lotz, cine poate fi, după părerea dv., autorul ei și ce a urmărit.

— Evident, este un act premeditat, menit să mă trimită la spînzurătoare și numai oamenii lui Pilz sau evreii mi-ar dori o asemenea soartă, primii din răzbunare, imaginîndu-și că am jucat un anumit rol în expedierea scrisorilor cu explozivi, iar evreii, pentru a elimina un agent devenit inutil, periculos chiar, întrucît colaborează cu autoritățile egiptene. La aceste două explicații pot să mă gîndesc.

— Probabil aveți dreptate, domnule Lotz. Este o afacere murdară și nu vom mai vorbi despre ea. Vom continua audierea asupra punctelor ce nu le putem dezbate public.

Au urmat întrebări despre ofițerii și funcționarii egipteni pe care-i utilizasem în scopul obținerii unor informații, iar eu răspundeam automat, redînd textual declarațiile făcute în anchetă.

După o jumătate de oră, președintele suspendă ședința spunînd :

— Iată că audierea dv. se termină. Mîine vă vom asculta soția. Ședința se suspendă. Se va relua mîine.

În ziua următoare, foarte de dimineață, înainte de a mă conduce la tribunal, gardianul ce distribuia presa și corespondența, cu care mă împrietenisem, intră în celula mea și, foarte agitat, după ce aruncă un ziar pe pat, mă întrebă :

— Ești evreu ?

— Cine ți-a spus povestea asta ridicolă ?

În loc de răspuns, luă ziarul și-mi indică să citesc următorul articol :

„Am aflat că serviciile de informații israeliene încearcă pe toate căile să-l ajute pe spionul german Lotz, deși acesta a făcut destăinuiri complete și la zi despre toate secretele rețelei de spionaj și de terorism pe care o dirija. Misiunea israeliană comercială din Germania Federală, în realitate o filială a serviciilor secrete israeliene, desfășoară în prezent o activitate febrilă. Directorul adjunct al acestei misiuni, agent al serviciu-

lui de informații, a făcut o vizită redactorului șef al ziarului german „Der Stern", cu scopul de a preveni publicarea senzaționalelor descoperiri despre viața lui Lotz, care a emigrat, împreună cu mama sa, în 1933, în Palestina, unde a trăit pînă în 1948, anul creării statului Israel, iar apoi a funcționat ca ofițer în armata israeliană timp de mai mulți ani. Ziarul german avea acest articol de senzație pregătit de o lună de zile și aștepta deschiderea procesului, pentru a-l publica sub titlul : „Lotz : Ce a zis și care-i adevărul". De ce serviciile de informații din Israel acționează astfel ? Se tem cumva că descoperirea adevăratei identități a lui Lotz îl va obliga pe acesta să facă mărturisiri mai complete și mai periculoase ca cele de pînă acum ? Este, într-adevăr, Lotz un evreu ? Nemții de aici au remarcat că el nu vorbește nici germana cu accentul din Rhenania, unde s-a născut, nici engleza în maniera unui german. Dacă aceste particularități lingvistice se pot datora anilor petrecuți de Lotz în afara granițelor Germaniei, nu ne putem explica de ce un nazist notoriu ca el nu a părăsit — așa cum au făcut restul tovarășilor săi —, la sfîrșitul războiului, această țară.

În ciuda trecutului său, Lotz a rămas în Germania, iar serviciile secrete de informații israeliene l-au descoperit și, prin șantaj, l-au determinat să lucreze pentru ele. În plus, dacă Lotz ar fi fost ofițer în armata germană, ar fi putut obține în țara sa o slujbă excelentă, bine plătită. Ne întrebăm, de asemenea, cum a putut un cetățean german să ocupe în cadrul unui serviciu de informații israelian un post de importanța celui deținut de Lotz, știut fiind că o asemenea poziție este accesibilă doar cetățeanului țării pentru care el lucrează. Este logic ca Lotz, cetățean israelian, să aibă o poziție cu totul diferită de a neamțului angajat să spioneze pentru Israel. Ținînd seama de faptul că Egiptul și Israelul sînt în război, legenda potrivit căreia Lotz ar fi un german vîndut israelienilor pare foarte firească. Noul șef al serviciilor de informații israeliene nu dorește să-și etaleze public operațiile sale secrete, desfășurate contra oamenilor de știință egipteni și germani din Egipt."

Articolul mă punea într-o situație și mai delicată. De îndată ce am intrat în boxă, am discutat cu Krahl-Urban despre acest lucru. Cum au început dezbaterile, apărătorul meu, Ali Mansour, s-a ridicat și a cerut să vorbească.

— Excelență, am în față un articol apărut astăzi într-un cotidian. Este plin de supoziții și deformări evidente. Legea egipteană garantează fiecărui acuzat un proces echitabil, iar dreptatea e făcută de tribunal nu de presă.

— Aveți dreptate. L-am citit și eu. Avertizez ziariștii că, dacă nu se limitează la prezentarea dezbaterilor propriu-zise ce se desfășoară aici, nu vor mai avea acces în sală.

Bineînțeles că m-am simțit ușurat, dar nerăbdarea cu care trecuseră peste limpezirea identității mele m-a lăsat perplex. În mod sigur, ei se gîndiseră, încă înainte de proces, la faptul că puteau avea de-a face cu un evreu, dar m-au întors treizeci și trei de zile pe toate părțile. Cum cea mai bună acoperire își are punctul său slab, iar a mea nu făcea excepție de la regulă, o anchetă mai profundă le-ar fi confirmat suspiciunile. Totuși, atît procurorul, cît și președintele acceptaseră explicațiile mele. De unde atîta bunăvoință din partea lor ? Am găsit trei explicații posibile. Prima și cea mai simplă era că ei credeau, într-adevăr, legenda mea. Mă identificaseră ca fost colonel S.S. și toată lumea credea acest lucru, cu atît mai mult cu cît eu îl negam mai energic. A doua explicație era de natură politică. Bănuiau adevărul, dar le convenea să aibă, într-un moment în care relațiile dintre Germania și Egipt erau extrem de încordate, un țap ispășitor neamț în locul unuia evreu. O poveste de spionaj al cărei erou ar fi fost un cetățean german oferea un motiv în plus Egiptului să rupă relațiile cu Bonnul. A treia explicație trebuia căutată în mentalitatea egipteană. Trăisem și lucrasem în această țară cinci ani fără să trezesc cea mai mică bănuială. Germanul Lotz a fost arestat, interogat, procurorul a întocmit un dosar compus din mai bine de o mie opt sute de pagini cu privire la activitatea sa, dar, deodată, sosește o scrisoare care face cunoscut lumii că acesta — ofițer de informații israelian — trăsese pe sfoară autoritățile egiptene, sustrăgîndu-le informații militare și de altă natură, de foarte mare importanță, înșelase pe anchetatori, procuror și chiar curtea. A admite acest lucru era o rușine pentru egipteni, care erau extrem de sensibili la tot ceea ce le afecta prestigiul, frizînd uneori ridicolul. În sinea lor refuzau orice germen al acestei idei. Pentru ei, Lotz nu putea fi în nici un chip evreu.

Waltraud a repetat în fața curții, pe parcursul a două ore, declarațiile făcute în anchetă. Ea n-avusese decît o vagă bănuială în legătură cu preocupările mele. În afara faptului că

mă văzuse manipulînd uneori un aparat de emisie-recepţie, nu ştiuse nimic. Bineînţeles, observase că invitam la noi acasă persoane de la care urmăream să obţin informaţii, dar ea nu făcuse nimic altceva decît să se comporte ca o gazdă primitoare. N-o interesase niciodată natura informaţiilor pe care le căutam.

În următoarele trei zile au fost audiaţi martorii. Un ofiţer de transmisiuni a venit să facă o demonstraţie de telegrafie fără fir cu aparatul meu de emisie-recepţie. După el, un expert în cifru a vorbit despre decriptarea mesajelor mele, iar un altul a ţinut o conferinţă despre explozivi, jucîndu-se tot timpul cu creioanele de aprindere găsite la mine şi cu alte cîteva lucruri de artificier, pe care nu le văzusem niciodată. A fost citat chiar un poştaş ce-şi pierduse un ochi din cauza explodării unei scrisori trimise unui specialist german. A omis însă să spună de ce deschisese scrisoarea, deoarece ar fi trebuit să mărturisească că toată corespondenţa adresată experţilor străini, care lucrau în Egipt, era cenzurată.

Cînd poştaşul a terminat, sala a fost golită şi de bară s-a apropiat un maior.

— Care este funcţia dv., domnule maior ? l-a întrebat preşedintele, după ce martorul îşi declinase identitatea.

— Reprezint Ministerul de Război, excelenţă.

— Ce aveţi să ne mărturisiţi ?

— Mi s-a ordonat să studiez şi să analizez informaţiile conţinute de mesajele radio transmise de acuzatul Wolfgang Lotz, excelenţă.

— Şi la ce concluzii aţi ajuns ?

— Cea mai mare parte dintre ele conţineau informaţii secrete şi strict secrete. Sarcina mea a fost să evaluez valoarea informaţiilor privind problemele militare.

— Erau reale ? Pînă la ce punct corespundeau realităţii ?

— După un examen minuţios al documentelor, Ministerul de Război a stabilit că 96% din informaţiile transmise de acuzat erau exacte, excelenţă.

— Aţi putea estima răul real sau virtual cauzat Republicii Arabe Unite prin transmiterea acestor informaţii unei puteri străine ?

— O evaluare precisă este dificilă, excelenţă.

— S-ar putea spune că este considerabil ?

— Cuvîntul este prea blînd, excelenţă.

— Vă mulţumesc, ajunge.

Ofiţerul plecă, iar preşedintele se întoarse spre Samir Nagy.

— Mai sînt şi alţi martori pentru astăzi, domnule procuror ?

— Nu, excelenţă. Cu permisiunea dv., mîine dimineaţă voi începe rechizitoriul meu.

— Bine, atunci şedinţa se suspendă. Dezbaterile vor fi reluate mîine dimineaţă, la ora 9, declară preşedintele.

Rechizitoriul a durat două zile. Cu elocvenţa specific orientală, subliniindu-şi argumentele cu gesturi largi, teatrale, care smulgeau zîmbete chiar şi judecătorilor, Samir Nagy îşi începu discursul cu multă înflăcărare.

— Excelenţă, onorabili asesori, în îndelungata noastră istorie n-am cunoscut o afacere de spionaj asemănătoare celei de faţă. Va trece mult timp pînă vom mai descoperi un spion de talia lui Lotz, atît de desăvîrşit în arta minciunii şi şiretlicurilor. Sionismul israelian nu putea găsi un servitor mai bun al intereselor sale. Şeful serviciilor de informaţii israeliene, Mayer, i-a ordonat lui Lotz, în ianuarie 1964, să meargă la Tel Aviv, s-a întîlnit cu el şi l-a invitat la cină. Această mare onoare nu i s-a acordat degeaba, ci drept mulţumire pentru meritele sale în munca de spionaj. Mayer l-a felicitat pentru eforturile depuse şi eficacitatea activităţii sale de spionaj, dîndu-i, totodată, o mare sumă de bani. La calităţile acestui vrăjitor trebuie să adăugăm una foarte importantă : cunoaşterea profundă a naturii umane. De fiecare dată cînd îşi întîlnea viitoarele victime, căuta punctele vulnerabile. Astfel, descriind un oarecare personaj şi atracţia acestuia pentru sexul opus, el adăuga : „Propun ca în timpul călătoriei sale la Viena să i se facă rost de o femeie, cu scopul de a-i smulge importante informaţii."

Este, într-adevăr, un geniu al înşelătoriei şi un maestru al corupţiei. S-a împrietenit cu unul dintre cei mai mari savanţi germani şi l-a secat de informaţii, fără ca acesta să bănuiască ceva. Aparatul său de emisie-recepţie n-a încetat să funcţioneze niciodată, lansînd în eter proiectele trădării şi morţii. Acest savant credul i-a spus într-o zi lui Lotz că o suspectează pe o oarecare Caroline Bolter, membră a reţelei lui Lotz, însărcinată să-l spioneze pe expert. Cînd a devenit suspectă, Lotz a transmis imediat un mesaj radio prin care propunea să fie rechemată în ţară. Chiar ziua următoare, Caroline Bolter a plecat din Egipt. În ciuda numeroaselor sale

victime, acest asasin n-a încetat să ceară noi materiale explozive pentru a-și duce la bun sfîrșit planurile sale criminale. În mesajul său cu numărul nouă, comunica: „Scrisoarea trimisă lui Kirmeir n-a explodat. O alta a explodat în biroul poștei din Meadi. Experții germani au fost foarte impresionați". În mesajul cu numărul douăzeci, transmitea: „Un anumit număr de specialiști de la Hellouan și-au dat demisia, iar alții vor pleca la primăvară, urmînd să se întoarcă în cursul lunilor următoare. Voi încerca să-i determin să nu mai vină". În alt mesaj, informa: „Sînt sigur că putem incita și pe alți experți germani să părăsească țara, expediind în continuare scrisori de amenințare și publicîndu-le numele în presa germană". Faptele sale sînt cu atît mai grave cu cît ele au fost îndreptate împotriva celor din rasa sa, împotriva propriilor săi compatrioți, fără să manifeste nici cel mai firav sentiment de milă, fiind condus numai de spiritul său aventurist și de căpătuială. În timpul anchetei, Lotz a recunoscut deschis, și am fost profund șocat, cînd l-am întrebat de ce a acceptat să comită aceste acte, declarînd: „Asta este meseria mea, așa cum a dv. este să-mi puneți mie întrebări. Undeva scrie că pașaportul pentru această lume este: duplicitatea, minciuna, exploatarea pasiunii și prostituției".

În pretinsele sale mărturisiri complete, Lotz nu și-a recunoscut de la început toate crimele, așa cum a afirmat în fața curții. Numai pus în fața probelor irefutabile, cum ar fi aparatul său de emisie-recepție, a recunoscut acuzațiile aduse de noi. Cînd am descoperit aparatul de emisie-recepție, nu ne-a spus nimic despre substanțele explozive ce se aflau ascunse în același cîntar. Numai după ce am dat de ele, ne-a mărturisit că le-a avut în păstrare.

El a comis aceste crime monstruoase din ordinul unei țări cu care Egiptul se află în război. În depoziția sa făcută în fața curții, Lotz s-a străduit tot timpul să-și scoată soția basma curată.

Mă ocup de mulți ani cu afaceri de spionaj și vreau să vă reamintesc faptul că în serviciile secrete căsătoriile, divorțurile, dragostea și ura se declanșează la comandă, conform ordinelor. Afirmațiile mele pot fi argumentate de precedentele procese de spionaj.

Cel mai recent dintre ele este acel al lui John Leon Thomas și al soției sale Kitty. Thomas, care a spionat pentru Israel, a fost executat, iar soția sa a fost condamnată la moarte în contumacie. Este interesant să amintim că Thomas, în timpul

procesului său, a avut o comportare asemănătoare cu cea a lui Lotz: aceeași poveste, aceeași țesătură de minciuni, aceeași întîlnire întîmplătoare în tren... John Leon Thomas a fost prins pe 5 ianuarie 1961, Lotz a sosit în Egipt două zile mai tîrziu, pe 7 ianuarie. Este imposibil să fie la mijloc o simplă coincidență! Ceea ce a declarat Lotz despre soția sa reprezintă exact ce i s-a cerut prin instrucțiuni să spună. Cu alte cuvinte, ne dă de înțeles că: „eu sînt prins și încerc să-mi scot din cauză soția pentru ca ea să-și continue activitatea de agentă". Serviciile de spionaj israeliene au acceptat căsătoria lui Lotz și au vărsat la o bancă din Germania, într-un cont deschis pe numele soției sale, cincisprezece mii de dolari. Acuzatul a recunoscut, în timpul anchetei, că soția lui nu ignora faptul că el transmitea mesaje radio. De fapt, activitatea ei nu se rezuma doar la cea de bună soție. Amintiți-vă că, în timpul transmisiilor efectuate de Lotz, ea stătea la pîndă, îl însoțea în numeroasele deplasări făcute în scopul de a observa instalațiile noastre militare, a născocit o tumoare la creier pentru a putea pleca în străinătate din șase în șase luni și îl ajuta să organizeze la ei acasă petreceri la care participau militari autohtoni și specialiști străini de la rampele de lansare a rachetelor, aerodromurile militare, precum și cei din industria de armament.

Aveți în fața dv. un om lipsit de orice scrupule, un ucigaș cu simbrie care și-a trădat propria țară și a recunoscut el însuși că nu-l interesează nimic decît banul. Mi-a spus: „Nu lucrez pentru medalii. Am avut parte de ele în timpul războiului. Nu sufăr din cauza faimosului complex de vinovăție al poporului german. Nu mă interesează nimic în afara banilor și a plăcerilor mele".

Am putea oare să dovedim față de un asemenea om vreun sentiment de milă? Oricît te-ai strădui, nu poți pricepe de ce acest individ s-a dedat la acțiuni de spionaj. Țara noastră l-a primit ca pe un prieten, l-a onorat fără să aibă nici cea mai mică bănuială despre răul ce ni-l făcea. Recunoștința sa pentru prietenia și onoarea cu care l-am înconjurat și-a exprimat-o prin explozii!

Vă rog să-l condamnați cu cea mai aspră pedeapsă prevăzută de lege, adică cu moartea prin spînzurătoare. În numele acelor ochi care nu mai pot vedea, în numele sfintei noastre patrii, în numele țării ai cărei fii sînteți și care v-a crescut și v-a ajutat să ajungeți ceea ce sînteți, vă rog să-l condamnați la moarte!

Înaintea suspendării şedinţei, preşedintele a anunţat că apărarea va dispune de două zile pentru pledoaria sa.

Apărarea a bătut moneda pe unele momente din viaţa mea, invocîndu-le pentru a convinge curtea că trebuie să-mi acorde circumstanţe atenuante. Referindu-se la Waltraud, pretindea că este complet nevinovată, întrucît nu şi-a făcut decît datoria de soţie credincioasă.

La sfîrşitul pledoariei apărării, preşedintele a declarat :

— Curtea se retrage pentru deliberare. Şedinţa va fi pronunţată pe data de 24 august, ora 10.

— Herr Lotz !

Preşedintele mi se adresa. M-am ridicat.

El a reluat :

— Curtea vă găseşte vinovat de crimele de care sînteţi acuzat. Vă declară vinovat de acte continue şi repetate de spionaj şi sabotaj, comise în favoarea Israelului şi îndreptate împotriva Republicii Arabe Unite. Aceste crime perpetue, săvîrşite într-un moment în care Republica Arabă Unită se află în război cu Israelul, merită pedeapsa cu moartea. Totuşi, ţinînd seama de cele spuse de apărare, curtea vă acordă beneficiul circumstanţelor atenuante şi vă condamnă la muncă silnică pe viaţă [1] şi la o amendă de 330.000 mii de mărci. Sentinţa va fi supusă spre confirmare preşedintelui republicii.

Cînd am auzit sentinţa, am avut un sentiment de uşurare, greu de descris. Mă aşteptam să mi se acorde frînghia şi cînd colo aflam că după 25 de ani voi fi liber.

— Frau Lotz !

Waltraud s-a ridicat în picioare, strîngîndu-mi mîna puternic.

— Curtea recunoaşte că nu sînteţi vinovată de crimele de sabotaj şi spionaj de care aţi fost acuzată. Vă consideră însă vinovată de complicitate la activitatea criminală desfăşurată de către soţul dv. împotriva Republicii Arabe Unite. În consecinţă, curtea vă condamnă la trei ani muncă silnică şi o amendă de 10.000 de mărci. Sentinţa va fi supusă spre confirmare preşedintelui republicii.

[1] Muncă silnică pe viaţă este egală, în Egipt, cu 25 ani de închisoare. (N.R.)

La un semn al maiorului Farid, eu şi Waltraud ne-am pomenit înconjuraţi de un zid de poliţişti în uniformă. Cu un gest de scuză, ofiţerul scoase din buzunar o pereche de cătuşe şi mîna mea dreaptă fu prinsă de stînga lui.

— Plecăm ! Trebuie să evităm manifestaţia.

Unul după altul, am coborît pe scara de serviciu pînă la maşinile ce ne aşteptau. Mai bine de o sută de poliţişti, cu armele în mîini, făceau faţă cu greu miilor de curioşi. Toţi cei care nu mai găsiseră loc în sala tribunalului doreau să-l vadă pe spionul german. Pe trotuarul îngust, m-am oprit ca s-o aştept pe Waltraud, care cobora după mine.

— Vino, dragă ! Admiratorii ne aşteaptă.

Cu un gest elegant i-am oferit braţul stîng. Ea s-a sprijinit cu graţie, în timp ce mulţimea striga :

— Iată-i ! Priviţi spionii !...

Aşteptînd confirmarea preşedintelui republicii, continuam să ne bucurăm de un regim privilegiat. Waltraud se afla la închisoarea pentru femei de peste drum şi obţinuse aprobarea să mă viziteze timp de o oră în fiecare dimineaţă. Ni se acordase, într-adevăr, o favoare extraordinară. Veneau des la noi consilierul german Krahl-Urban şi Ali Mansour. Printre vizitatorii cei mai constanţi se număra şi pastorul Hiddemann. Acesta — un om foarte bun — făcea tot ce putea ca să ne îndulcească viaţa, aducîndu-ne cărţi, ţigări etc. O dată pe lună trecea şi consulul general german, dr. Geiger, dar de fiecare dată stătea ca pe ghimpi şi nu ştia cum să plece mai repede.

Distracţia mare o aveam, de două sau trei ori pe săptămînă, cînd veneau ziariştii egipteni. Presa primise ordin să difuzeze reportaje prin care să ilustreze cu cîtă solicitudine şi echitate erau trataţi spionii germani. Trebuia adus la cunoştinţă întregii lumi faptul că beneficiasem de un proces public, nu suferisem nici un fel de presiune şi că ni se rezervase o detenţie aproape confortabilă. Dimpotrivă, corespondenţii străini nu erau autorizaţi să ne vadă.

Într-o zi, pe cînd mă plimbam gînditor prin celulă, am auzit un strigăt care m-a scos din monotonie :

— Lotz !

Urcîndu-mă pe masă, am reuşit să arunc, prin ferestruica prevăzută cu gratii solide, o privire în curte.

Era Macky Mohamed, fost înalt funcţionar la vamă, arestat după revoluţie pentru că trecuse clandestin lui Farouk, exilat

în Italia, un avion plin cu lingouri de aur. Condamnat la douăzeci și cinci ani de închisoare, efectuase deja treisprezece.

— Confirmarea condamnării tale tocmai a sosit la birou, mi-a zis el. Te transferă în seara aceasta la Toura. Îmi pare rău pentru tine.

— Și soția mea ?

— A fost confirmată și condamnarea ei, dar ea rămîne la Kanater, în închisoarea pentru femei. O vei vedea mai rar de acum înainte. Toura nu este deloc plăcută dar, avînd bani, poți să te aranjezi și acolo. Ascultă, cînd ajungi, transmite-i salutări lui Victor din partea mea ! Te va ajuta.

— Cine este Victor ?

— Victor Lévy, un spion israelian. A luat douăzeci și cinci de ani, din care a făcut aproape unsprezece. Aș putea spune că el conduce toată închisoarea. Și acum gata, nenorocitul de Loufti mă caută.

M-am dat jos de pe masă gîndindu-mă la acest Victor Lévy. Știam că este unul dintre eroii „Afacerii Lavon", al cărei nume vine de la Pinhas Lavon, pe atunci ministrul apărării din Israel. În 1954, egiptenii lichidaseră o rețea de sabotaj condusă de doi ofițeri ai armatei active israeliene, formată din tineri evrei, dintre care patru se mai aflau încă în închisorile din Egipt. La Toura erau depuși Victor Lévy, Philippe Nathanson și Robert Dassa, iar la Kanater, singura femeie a grupului, Marcelle Ninio, condamnată la cincisprezece ani muncă silnică. Waltraud luase legătura cu ea și mă ajutase să schimbăm, cu ajutorul fundului dublu al unei cutii de chibrituri, mesaje scrise pe foiță de țigară.

Acum, mă întrebam ce fel de om este Victor și dacă trebuie să-i dezvălui identitatea mea. La urma urmei, el nu era doar un simplu spion ca și mine, ci un compatriot. Apoi, gîndul m-a purtat la Toura, unul din cele două centre penitenciare care se bucurau de o reputație sinistră în Egipt, din cauza regimului draconic și a condițiilor inumane de încarcerare.

Cînd mi s-a comunicat oficial transferul, am primit aprobarea s-o văd pe Waltraud pentru cîteva minute.

Ea a făcut eforturi serioase să nu plîngă din cauza emoției. Am încercat s-o îmbărbătez :

— Poate îmi va fi mai bine acolo, voi avea mai mulți prieteni. Te rog să nu-ți faci griji, nu vom sta prea mult timp despărțiți.

Nu mi-a împărtășit optimismul.

TOURA : NUMĂRUL DE MATRICOLĂ 388

Am ajuns acolo în jurul orei 17,00. Penitenciarul se afla la jumătatea drumului dintre Meadi și Uzinele de armament și aviație de la Helouan, pe care le cunoșteam foarte bine. Trecusem cu mașina de nenumărate ori pe șoseaua ce șerpuiește de-a lungul Nilului, dar niciodată nu-mi pusesem întrebarea ce se poate petrece dincolo de zidurile înalte ale acestei clădiri sinistre. Aveam să descopăr acum.

Un sergent-major m-a condus într-un birou și, cum mă simțeam tare obosit, am întrebat :

— Dacă nu vă deranjează, pot să iau loc ?

Căpitanul care se lăfăia într-un fotoliu sări ca ars și, într-o engleză stricată, urlă :

— Aici ești la închisoare ! În picioare !

În încăpere a intrat un alt sergent-major și i-a dat interlocutorului meu un plic mare. Ofițerul a cercetat hîrtiile și apoi, ridicînd privirea, m-a întrebat :

— Vă numiți Johann Wolfgang Lotz ?

— Da.

— Sînteți condamnat la muncă silnică pe viață, deci, după lege, pentru o durată de douăzeci și cinci de ani. De acum înainte veți fi deținutul cu numărul matricol 388. Țineți bine minte acest număr !

După o serie de formalități obligatorii, am fost condus în noua mea celulă. Nu măsura mai mult de patru metri pătrați. Aveam o găleată, o oală cu apă, un pahar din tablă și două pături vechi, pline cu purici. Îmi imaginasem că va fi greu la Toura, dar realitatea mă îngrozea. În fine, voi vedea ce am să fac ! Cunoșteam bine acum felul cum funcționa administrația unei închisori egiptene. Din păcate, nu mai aveam țigări, singura monedă ce circula în universul carceral. A

doua zi se impunea să-mi procur tot ceea ce-mi trebuia. Mă plimbam prin celulă ca să mă încălzesc, cînd un apel, în arabă, mi-a parvenit, dintr-o direcție oarecare. M-am îndreptat spre ușă și am întrebat :

— Cine este ?

— Privește în sus ! Sînt soldatul de pe acoperiș.

Prin trapă am observat conturul unui cap.

— Bună seara, domnule. Te cheamă Lotz ?

— Da.

— Ai salutări de la domnul Victor. Știe că ești aici. Mîine va încerca să te vadă. Îți cere să stai liniștit și să fii sigur că te va ajuta în toate privințele. Iată un pachet de țigări de la el. Fii atent, îl arunc !

Un pachet „Belmont" mi-a căzut la picioare. Soldatul vorbi din nou :

— Ascultă... Vrei o ceașcă de ceai cald ?

Nu-mi doream altceva mai mult în acea clipă, așa că i-am spus că vreau.

În cîteva secunde am văzut un obiect balansîndu-se deasupra mea. Era o cutie de conservă plină cu ceai, legată cu un fir aproape invizibil.

După o clipă de tăcere, el a reluat :

— Îl cunoști pe domnul Victor dinainte ?

— Nu, dar avem prieteni comuni.

— A ! De aceea se interesează de tine. Ești și tu israelian ?

— Nu, german !

— Dar eu știu că ești un spion al Israelului. Ești un dușman al regimului și îmi pare bine.

— Cum ai ajuns gardian ?

— Nu sînt gardian, ci soldat. Paza acoperișului și zidurilor a fost încredințată soldaților. Nu avem voie să vorbim cu deținuții și am primit ordin ca, atunci cînd aceștia încearcă să evadeze, să tragem în ei.

— Și se întîmplă ?

— Uneori... Dacă-i prinde, îi scarmănă bine, după care îi aruncă în celule asemănătoare cu a ta.

Va să zică mă aflam în una din celebrele celule de la Toura, din care unii nu ieșeau decît între patru scînduri, iar ceilalți paralizați pentru tot restul vieții.

Interlocutorul meu continuă :

— Dacă ești prieten cu domnul Victor, o vei duce bine. El are multă influență asupra directorului.

— Cum este directorul ?

— Abdallah Amara ? Este un cîine ! Îl vei cunoaște !

Deodată răzbătură pînă la mine strigăte puternice și plînsete prelungite.

— Ce se întîmplă ?

— Căpitanul Haany Channaam, adjunctul închisorii, bate pe careva. Cum vine noaptea, îi place să-i bată pe cei de la carceră. Cred că-i mai bine să trec la postul meu. Mult noroc !

Dimineața am auzit o voce autoritară :

— Unde este noul deținut german ?

— Aici.

O cheie se învîrti în broască, iar cînd se deschise ușa, în fața mea apăru un colonel de poliție, înalt și corpolent, cu față rotundă, garnisită cu o mustață blondă. Mi s-a adresat în engleză :

— Bună ziua, sînt directorul închisorii. Cum te simți ?

— Nu prea bine ! Aș putea să păstrez îmbrăcămintea mea călduroasă ?

A dat ordin să mi se aducă hainele și, după ce le-a examinat cu atenție, mi-a aprobat să păstrez puloverul din lînă, cămăși de corp și șosetele.

După plecarea directorului, un gardian m-a condus la vizita medicală. În timp ce intram în incinta spitalului, deținuții mă priveau cu curiozitate. Unul dintre ei s-a apropiat de mine și mi s-a adresat direct :

— Mă numesc Victor Lévy.

— Foarte bucuros de cunoștință. Nu știu cum să vă mulțumesc pentru ajutorul acordat.

— Nu face nimic. Am vorbit cu gardienii și mi-au promis că vor avea grijă de dv. Cînd veți fi transferat la Secția întîi, veți avea tot ce doriți. Eu sînt acolo, împreună cu prietenii mei Robert și Philippe.

În dimineața celei de a zecea zi petrecute la Toura, sergentul de serviciu mi-a spus să-mi iau lucrurile și să merg la Secția întîi. Acolo l-am întîlnit pe Victor și acesta m-a instruit cum să mă comport.

Primăvara lui 1967. Eram de doi ani în închisoare. Majoritatea timpului mi-l petreceam în compania lui Victor Lévy și a prietenilor săi. Ei aflaseră adevărata mea identitate într-un chip foarte amuzant.

În primele trei luni ale detenției mele la Toura știau că sînt german și mă ajutau pe considerentul că lucrasem pentru țara lor. Devenisem pe nesimțite buni prieteni. În prezența mea vorbeau în engleză întrucît erau convinși că habar n-aveam de ebraică.

Într-o zi, pe cînd discutam în contradictoriu cu Victor despre politica internă a Israelului, Robert s-a adresat interlocutorului meu :

— Nu te aștepta, totuși, ca acest german cumsecade să înțeleagă dedesubturile fine ale politicii israeliene, i-a zis el în ebraică.

N-am putut să mă mai abțin și am izbucnit într-un hohot de rîs, vorbindu-i în aceiași limbă :

— Șmechere ! Sînt israelian ca și tine !

Cîteva săptămîni după aceea, am întocmit un proiect de evadare destul de nesăbuit, care n-a prins niciodată viață.

Pe la începutul lui noiembrie, într-o dimineață frumoasă, m-au condus la adjunctul închisorii, unde Krahl-Urban mă aștepta.

— Am vești bune, Wolfgang, mi-a zis el imediat ce am intrat. Pînă mai ieri, egiptenii nici nu vroiau să discute despre eliberarea dv., astăzi însă sînt, în principiu, de acord.

N-am putut decît să articulez cu mare greutate :

— Vorbind de mine, vă gîndiți și la Waltraud, nu-i așa ?

— Bineînțeles. În privința ei nu este nici o piedică, întrucît practic și-a executat pedeapsa. Dv. vi se va reduce din pedeapsă pe motive de sănătate. Veți fi expulzat și repatriat în Germania.

— N-are importanță unde... Esențial este să plec din această țară.

— Veți pleca, fiți sigur !

— Dar Victor și prietenii săi ?

— Nu pot afirma nimic, dar, după cîte știu, se va aranja și liberarea lor.

La întoarcerea în celulă, le-am comunicat tovarășilor mei :

— În cîteva săptămîni, vom fi liberi.

— Sper să ai dreptate, îmi răspunse Victor sceptic. Am mai auzit eu zvonuri din astea. Oricum, după patrusprezece ani de speranțe deșarte, nu mai poți crede în nimic.

— Dar de această dată nu este vorba de un zvon. Este un lucru aproape sigur.

— Așteptăm... Vom vedea.

În cursul zilelor următoare, am descoperit o schimbare în atitudinea gardienilor față de mine. Brusc, am căpătat importanță și mi s-a părut că, ori de cîte ori mă apropiam de ei, își pierdeau din siguranța obișnuită. Nu aflam însă nimic în legătură cu liberarea și începeam să mă îndoiesc.

La 14 ianuarie 1968, am fost dus la spitalul închisorii și acolo i-am găsit pe Victor și Philippe. Ei m-au informat, cu sufletul la gură, că vom trece prin fața unei comisii medicale care va recomanda punerea noastră în libertate, din motive de sănătate. Se considerase inutilă o asemenea comedie pentru Robert, ce executase patrusprezece din cei cincisprezece ani. El putea beneficia de o liberare condiționată.

Am intrat primul la comisie. M-au întrebat numele și, fără cel mai sumar examen medical, mi-au întocmit un raport din care reieșea că sufăr de un cancer avansat și de grave tulburări cardiace. Mi se mai dădeau trei luni de viață. Recomandau deci, liberarea mea.

La fel au procedat cu Victor și Phillippe. Pentru ei, eram toți trei canceroși și cardiaci, în agonie.

Directorul Abdallah Amara ne-a informat că actele de liberare sînt gata și că se aștepta doar confirmarea oficială asupra datei ieșirii. Este chestie de cîteva zile, ne-a asigurat el. Dar aceste „cîteva zile" s-au făcut aproape trei săptămîni și, natural, cu cît trecea timpul, cu atît deveneam mai nervoși.

În sfîrșit, pe 3 februarie 1968, am fost chemat în biroul directorului și acesta mi-a spus :

— Sînteți liber. În seara aceasta veți pleca în Germania.

Din cauza emoției nici n-am putut să mă bucur. M-am trezit răspunzîndu-i pe un ton politicos, banal, impersonal :

— Vă mulțumesc ! Excelentă idee. Ce trebuie să fac acum ?

— Mergeți să vă ridicați hainele civile și banii. Veți fi condus pînă la aeroport.

— Numai eu sînt liberat ?

— Și soția dv., bineînțeles !

— Dar, ceilalți băieți ?

A ridicat din umeri :

— Nu se află pe listă, dar...

Victor m-a ajutat să-mi fac valiza. Mi-am luat rămas bun de la ei și am părăsit celula.

De la închisoare pînă la biroul de pașapoarte al Ministerului de Interne m-au dus cu un camion, fiind escortat de trei maiori de poliție. Acolo, am întîlnit-o pe Waltraud.

— În sfîrşit ! am strigat eu, îmbrăţişînd-o.

O clipă mai tîrziu, a venit la noi dr. Bartels, noul consul al Germaniei Federale în Egipt. Ne-a dat bani şi ne-a asigurat că la aeroport ni se vor înmîna paşapoartele şi biletele de avion.

— Dealtfel, voi fi prezent la plecarea dv., mîine dimineaţă.

— Cum mîine ? Plecăm astăzi la ora 16,00.

— Cine va spus asta ? Avionul dv. decolează la ora 3,20, mîine dimineaţă.

— Încă cincisprezece ore de şedere în această ţară ?

— Nu vă impacientaţi ! Veţi fi conduşi la aeroport, unde veţi aştepta în sala de tranzit. Va fi mult mai confortabil decît acolo unde aţi stat în ultimii ani.

În sala de tranzit ne-a vizitat Hamdy, grefierul lui Samir Nagy. Ne-a adus obiectele pe care le păstrase acesta. Printre ele se găseau stiloul, portofelul, aparatul de fotografiat al lui Waltraud şi, lucru de necrezut, nouă filme nedevelopate. Cînd am dat aceste filme şefilor mei din Israel, au rămas înmărmuriţi. Nici unui egiptean nu-i trecuse prin cap să le developeze.

Avionul „Lufthansa", venind de la Karachi, ateriză la Cairo puţin după miezul nopţii. Consulul s-a prezentat, într-adevăr, ca să se asigure că ne-am urcat în avion. În şoaptă ne-a povestit despre caracterul uluitor al negocierilor ce au dus la liberarea noastră. Am scuturat din cap, nevenindu-mi să cred. După războiul de şase zile, Israelul refuzase liberarea celor cinci mii de prizonieri de război, dintre care nouă erau generali, cîtă vreme Cairo nu dădea drumul celor zece spioni evrei care zăceau în închisorile sale. Pe această listă figuram atît eu, cît şi Waltraud. În ultimele săptămîni, autorităţile egiptene nu mai aveau nici o îndoială în legătură cu identitatea mea.

Însoţiţi de consul, gardă şi de un ofiţer de poliţie în uniformă, ne-am îndreptat spre avion. La scară, poliţistul ne-a înmînat paşapoartele şi s-a îndepărtat, dar a rămas, totuşi, prin apropiere pînă a văzut uşile avionului închizîndu-se.

Motoarele au început să uruie. Încet, reactorul a părăsit pista de îmbarcare şi rula pentru decolare.

— Slavă Domnului, plecăm ! i-am zis eu lui Waltraud.

Nu ! Nu plecam. Motoarele se opriră şi, în difuzor, răsună vocea comandantului de bord.

— Doamnelor şi domnilor, vă rugăm să nu vă neliniştiţi ! Turnul de control al aeroportului din Cairo nu ne dă permisiunea să zburăm. Plecarea se va face cu oarecare întîrziere. Vă mulţumesc.

Ce se întîmpla ? Şi-au schimbat egiptenii hotărîrea ? Am privit-o pe Waltraud fără să îndrăznesc să-mi exprim teama care pusese stăpînire pe mine.

Am aruncat o privire prin hublou. Am văzut o maşină de pompieri, care nu semăna însă cu cele ale poliţiei.

— Ce ne reţine la sol ? am întrebat-o pe stewardesă.

— O mică formalitate. Decolăm peste un minut.

„Da, mi-am zis eu. Veţi decola peste un minut, dar fără familia Lotz".

Aşteptarea se prelungea. Trecuseră douăzeci de minute. Apoi, dintr-o dată, avionul a vibrat, motoarele au şuierat şi am simţit că pornim. Waltraud îmi strîngea tare mîna.

— Nu mă simt bine.

— Relaxează-te ! Gata ! Toate necazurile noastre au luat sfîrşit.

— Într-adevăr ! Putem să ne gîndim la viitor. Ce vom face ?

— Mai întîi, ne vom odihni multă vreme. După aceea, vom lua o hotărîre. Principalul este că sîntem din nou împreună.

— Îţi aminteşti de proiectele noastre, Wolfgang : o casă la ţară, o viaţă liniştită...

— Bineînţeles.

— Uf ! Acum, că te-ai declarat de acord, pot să mă liniştesc. Mă întrebam dacă n-ai să-mi vorbeşti despre o nouă misiune.

EPILOG

Au trecut patru ani de la ieşirea noastră din închisoare. Ne-am instalat în Israel, într-un sat din jurul Tel Avivului. Waltraud a primit naţionalitatea israeliană şi vorbeşte curent ebraica. Eu am ieşit la pensie, părăsind armata. În prezent colaborez cu o mare agenţie particulară de poliţie, ce se ocupă, printre altele, cu probleme privind securitatea băncilor şi întreprinderilor. Visul nostru s-a împlinit: locuim într-o casă la ţară, cu cei patru cîini ai noştri şi ducem o viaţă fericită, calmă, confortabilă, care se deosebeşte atît de mult de cea trepidantă şi aventuroasă trăită în Egipt.

La întoarcerea în Israel, mi s-au arătat fotografiile şi documentele trimise de mine, mărturie a muncii prestată în Egipt. Am gustat, astfel, satisfacţia de a şti că, în felul meu, contribuisem cît de cît la succesele noastre din timpul războiului de şase zile. Adesea, arăt prietenilor mei filmele pe care procurorul general avusese bunătatea să mi le restituie.

Echitaţia continuă să fie pasiunea noastră. În privinţa vieţii mondene, Waltraud a edictat o regulă la care am subscris din toată inima: nu deschidem uşa decît celor ce ne iubesc cu adevărat.

Cei trei prieteni israelieni de la Toura, căsătoriţi, cu copii, trăiesc în Tel Aviv: Victor Lévy este inginer agronom, Robert Dassa studiază ştiinţele orientale, iar Philippe Nathanson a devenit fotograf. Marcelle Ninio a fost liberată la puţin timp după noi. Adesea ne întîlnim toţi.

Părinţii lui Waltraud au cunoscut momente foarte grele. Cele trei săptămîni petrecute în închisoare, la Cairo, le agravaseră boala. Socrul suferise, după detenţie, o operaţie chirurgicală. La întoarcerea în Germania, fiind mereu deranjaţi de ziarişti, s-au baricadat în apartamentul lor. Cînd se aventurau să-şi scoată nasul afară, ziariştii îi asaltau. Un reporter

a strecurat sub uşa lor un bilet de bancă însoţit de următoarele cuvinte: „cinci mii de mărci pentru cinci minute". De fapt, la ieşirea lor din închisoare, le-am cerut să nu facă nici o declaraţie ziariştilor şi s-au ţinut de cuvînt.

La puţin timp după întoarcerea noastră în Israel, ne-au făcut o vizită. Văzîndu-i la aeroport, nu prea m-am simţit în apele mele, neştiind cum vor reacţiona. Mă căsătorisem cu unica lor fiică, o dusesem departe de ei, făcusem din ea o spioană şi, ca să pun capac la toate, îi băgasem şi pe ei în aceeaşi oală. Ei bine, coborînd din avion, primul lucru pe care l-au făcut a fost să se intereseze dacă sîntem sănătoşi şi dacă ne pot fi de vreun ajutor. N-am auzit niciodată din gura lor nici cel mai mic reproş.

Egiptenii pe care i-am cunoscut la Cairo, în cea mai mare parte, au fost arestaţi, anchetaţi săptămîni în şir şi apoi lăsaţi în pace. Cîţiva ofiţeri, cu care fusesem prieten, au fost trecuţi în rezervă sau scoşi la pensie. S-a dovedit că nici unul dintre ei nu luase parte la activitatea mea în cunoştinţă de cauză, autorităţile însă le imputau flecăreala şi neglijenţa în relaţiile cu străinii. Celor ce acceptaseră cadouri din partea mea li s-a reproşat că le primiseră în schimbul unor servicii sau favoruri pe care mi le-au făcut.

Cel mai crunt lovit a fost bătrînul Youssef Ghorab. Degradat, izgonit din poliţie, aruncat în închisoare pentru mai bine de un an fără să fie judecat, trăieşte lipsit de pensie în satul său natal din delta Nilului, unde are o căsuţă.

Johann von Leers a murit de bătrîneţe puţin după plecarea noastră din Egipt. Dr. Eisele, ce se droga de ani de zile, a sfîrşit prin a lua o doză prea mare de morfină, avînd o moarte mult mai dulce decît cea pe care a oferit-o miilor de deportaţi.

Experţii germani au părăsit cu toţii Egiptul. Unii au plecat de teama israelienilor, iar alţii din cauza neînţelegerilor cu administraţia egipteană. Eu am primit misiunea să duc timp de mai mulţi ani o bătălie tăcută, în culise. Uneori s-a dovedit a fi dură şi nu întotdeauna plăcută, dar aceasta era munca şi trebuia s-o fac.

CUPRINSUL

Redactor: cpt. GHEORGHE VARGA
Corector: serg.-maj. COSTEL CRIȘAN

Comanda nr. S/460936 Dat la cules: 31.03.1976
R.M. nr. 0198 Bun de tipar: 27.07.1976
Lucrarea conține 124 pagini